

Giới thiệu Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa

Truyện Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa, một cô gái có năng khiếu trong võ thuật nên được một vị võ sư nhận làm đệ tử cũng như đứa con nuôi, nhưng ông đã bị kẻ xấu hãm hại, suốt đời ông sống trong đau khổ cô đơn bởi nỗi oan.

Với bản tính trung thực, tinh thần chính nghĩa cùng những nỗ lực phi thường, Bách Thảo đã dần khẳng định được tài năng của mình, từ một cây cỏ dại bé nhỏ âm thầm đã trở thành cao thủ võ thuật, khẳng định tài năng của mình, với sự trong sáng và chính nghĩa của mình, cô đã được cả ba chàng trai tài hoa.

Liệu cuối cùng ba con người đó có thật sự cho cô thấy sự bản lĩnh và đầy tài năng trong võ thuật, thể hiện được tấm chân tình mà cả ba dành cho cô hay không. Cuối cùng cô sẽ lựa chọn ai?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Hàn Quốc.

Xương Hải võ quán.

Trong thung lũng, giữa một ngày hè nắng gắt, các tuyển thủ Teakwondo đến từ nhiều quốc gia ngồi ngay ngắn thẳng hàng, võ phục trắng muốt phấp phất bay trong gió. Họ đang chăm chú nhìn lên sàn đấu trên cao. Trời đã ngả sang chiều nhưng ánh nắng vẫn chói chang. Hai đội đang thi đấu là Xương Hải võ quán và Ngạn Dương võ quán. Hai tuyển thủ đã lên võ đài, tuyển thủ của đội Xương Hải là Hàn Đông Kiệt gặp Thân Ba của đội Ngạn Dương.

“Hãy!”

“Hãy!”

Bầu trời màu lam tỏa ánh sáng rực rỡ. Hai chàng trai võ phục trắng phau hét lên một tiếng, ra đòn nhanh như gió. Hai thân hình giao nhau, lúc nhập lúc tách. Bách Thảo ngồi trên sân, đưa mắt nhìn lên sàn đấu, nín thở. Tuy là đồng đội, quen biết Thân Ba đã gần ba năm, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh ra đòn biến hóa mau lẹ như vậy Bách Thảo vẫn cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Bình thường Thân Ba rất điềm tĩnh, tính tình thận trọng đến mức gần như máy móc, nhưng trong khi thi đấu, chỉ cần bỏ chiếc kính đen ra, ngay lập tức anh trở nên dũng mãnh như một con báo, sát khí đằng đằng.

“Đẹp quá!”

Thấy Thân Ba hét lên một tiếng, vươn chân phải với sức năng vạn cân đá về phía Hàn Đông Kiệt, Hiểu Huỳnh phấn khích reo lên, giơ tay nắm lấy cánh tay Bách Thảo.

Đáng tiếc!

Hàn Đông Kiệt phản ứng rất nhanh, xoay người né về một cự ly an toàn.

Bách Thảo cau mày.

Mấy lần chủ động tấn công đều không có hiệu quả. Thân Ba cũng dần giảm tiểu tấu, hai bên ở vào thế phòng thủ thăm dò lẫn nhau.

“Tốt! Thân Ba đánh rất tốt”, Lâm Phong vừa xem vừa lẩm bẩm.

“Nhưng không được điểm”, Mai Linh hơi căng thẳng. Thân Ba là nam tuyển thủ mạnh nhất sau Nhữ Bạch, nếu không thắng trận này thì bốn trận còn lại càng khó khăn.

“Hòa 0:0 đã là tốt lắm rồi!”

“Thôi đi, rốt cuộc câu là người đội nào...”, Hiểu Huỳnh tức giận lườm bâu.

“Có biết thành tích của Hàn Đông Kiệt trong giải thi đấu toàn quốc không?”, Lâm Phong bắt lực nói.

“Thành tích gì?”

“Á quân”, Lâm Phong đáp gọn lỏn.

Hiểu Huỳnh và Mai Linh há miệng không biết nói sao, đưa ánh mắt khâm phục hướng về phía Thân Ba đang thể thủ trên sàn đấu. Nhưng trong lòng hai

người cũng không khỏi hâm mộ đối phương, thì ra thành tích của đội viên binh thường thuộc Xương Hải võ quán cũng hiển hách như vậy.

Hiệp đấu kết thúc với tỷ số hòa 0:0.

Thân Ba ra ngoài sân đấu nghỉ ngơi, cả người đầm mồ hôi. Anh đeo cặp kính đen lên rồi ngửa cổ uống nước ừng ực rồi nói với các tuyển thủ trong đoàn về ngưng nghỉ:

“Xin lỗi, không nghỉ được điểm.”

“Nói gì vậy!”, Khấu Chấn đập tay lên vai Thân Ba.

“Được như vậy đã là tốt lắm rồi, anh ta là á quân toàn quốc của Đại Hàn, nếu thắng anh ta, chẳng lẽ Thân Ba là quán quân của Đại Hàn dân quốc ư, ha ha!”, Hiểu Huỳnh vui vẻ xen vào.

“Thôi đi, cứ coi như đánh bại á quân cũng chưa chắc là quán quân!”, Diệc Phong lắc đầu, thờ dãi cho chỉ số IQ của Hiểu Huỳnh.

Sơ Nguyên đưa khăn cho Thân Ba, nói:

“Thế phòng thủ của Hàn Đông Kiện rất vững chắc, nếu tiếp tục giằng co thì thể lực ophải anh ta có thể sẽ mạnh hơn cậu. Hiệp thứ hai cậu hãy thử dụ anh ta tấn công, có thể khả năng chuyển từ tấn công sang phòng thủ của anh ta yếu hơn cậu.”

Các đội viên đứng xung quanh sững sờ nhìn nhau.

Mặc dù mọi người đều biết Sơ Nguyên từng là tuyển thủ Teakwondo lừng danh, nhưng thực ra anh đã giải nghệ từ lâu và hiện đang tham gia vào đội huấn luyện Ngạn Dương với tư cách là bác sĩ của đội. Mặc dù lần này đến Hàn Quốc tập huấn, Sơ Nguyên là trưởng đoàn nhưng không tham gia chi đạo kỹ thuật.

Trong điều kiện không có huấn luyện viên, nhìn chung mọi sách lược và chiến thuật đều do Nhực Bạch chỉ đạo.

Bách Thảo không kìm được liếc nhìn Nhực Bạch.

Từ trưa đến giờ Nhực Bạch luôn lặng thinh không nói không rằng gì. Cô hiểu Nhực Bạch đang giận cô, giận vì đã dễ dàng cá cược với Kim Mẫn Châu nếu thất bại cô sẽ rời bỏ Teakwondo, nhưng...

Nhực Bạch ngồi ôm đầu gối, hai mắt nhắm nghiền.

Dưới ánh sáng chói chang của ngày hè, môi anh lại có chút nhợt nhạt.

Bách Thảo lo lắng, cắn môi, nhưng không dám nói gì với anh.

“Vâng.”

Đón chiếc khăn từ tay Sơ Nguyên, Thân Ba gấp ngừng giây lát rồi gặt đầu tán thành.

Hiệp hai bắt đầu, Thân Ba hành động rất khéo. Anh không tỏ ra yếu thế mà dẫn dụ Hàn Đông Kiện chủ động tiến công, mà mấy lần trực tiếp tấn công trước. Sau đó anh giả bộ thể lực yếu dần, còn Hàn Đông Kiện quả nhiên phấn khởi, miệng hét lên bắt đầu tấn công.

“A... anh...!”

Né người tránh cú đá xoáy của Hàn Đông Kiện, rồi nhân lúc anh ta chưa đứng vững, Thân Ba nhanh như chớp quay người đã ngang, rồi một cú đá ngang tiếp, chân phải đá một cú như trời giáng vào ngực Hàn Đông Kiện.

“Ồi!”

Hiểu Huỳnh sung sướng nhảy dựng lên, Mai Linh bắt đầu hét to, Lâm Phong, Diệc Phong, Khấu Chấn, Quang Nhã đều phấn khích, vui mừng tột độ.

“Ồi...”

Đội viên của các quốc gia khác cũng vô cùng kinh ngạc hét lên khi thấy thực lực trên sân đấu của hai tuyển thủ khác xa nhau, mặc dù tuyển thủ của đội Ngạn Dương rõ ràng yếu thế hơn nhưng cú tấn công vừa rồi đã mở ra một cục diện mới.

1:0

Trong tiếng vỗ tay rầm rập, cũng như mọi người, Bách Thảo sung sướng, hào hứng đứng dậy vỗ tay. Hiểu Huỳnh bấu lấy tay cô và nháy mắt vừa lắc, mãi đến khi tra anj đấu tiếp tục mới bình tĩnh trở lại. Ở phía trước, hình ảnh Sơ Nguyên lọt vào tầm mắt cô. Anh ngồi xếp bằng, chăm chú theo dõi trận đấu với thần thái bình thản.

Đây là chiến thuật do anh chỉ định.

Bách Thảo đột nhiên ngăn người ngắm nghĩ.

Nếu Sơ Nguyên không từ bỏ Teakwondo, mọi chuyện sẽ thế nào? Cô có thể nhận ra trong vẻ điềm tĩnh chuyên chú của anh một khát vọng mãnh liệt đang bị đè nén. Rốt cuộc vì sao Sơ Nguyên lại rời bỏ Teakwondo?

Bách Thảo suy nghĩ vẩn vơ.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của Bách Thảo, Sơ Nguyên hơi ngoái đầu, ánh mắt nhìn lướt qua Lâm Phong và Mai Linh, bắt gặp ánh mắt của cô. Nụ cười hiện dần trong đáy mắt anh, cô ngẩng người nhìn, trong giây lát mặt đỏ dần.

...

Ánh nắng buổi trưa chói chang, trong vắt...

Sơ Nguyên khẽ hít một hơi, anh nhìn cô, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc cô.

“Anh thích em, Bách Thảo.”

....

Anh...

Anh nói anh thích mình...

Trong ánh nắng buổi trưa rạng ngời lóa mắt, vô vàn nhưng điểm sáng đang nhảy nhót, cô chẳng nhìn thấy gì hết, không nghe thấy gì cả. Cô nhìn anh ngây dại, bên tai chỉ toàn những âm thanh ồn ào hư ảo. Giống như một giấc mơ không có thật, tim cô đập thình thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực nhưng lý trí mách bảo, điều đó là không thể, đó chỉ là cảm giác sai lầm của cô.

Cô không dám tiếp tục nhìn Sơ Nguyên.

Trong lúc bối rối cô đưa mắt nhìn sang hướng khác, tình cờ lại thấy Nhượng Bạch. Nét mặt Nhượng Bạch vẫn lạnh tanh, anh ngồi xếp bằng bên cạnh Diệc Phong. Dưới ánh mặt trời trong vắt, thân hình anh mảnh khảnh khác thường, đôi môi nhợt nhạt, nhìn ký trên vầng trán rộng xanh tái lấm tấm mồ hôi lạnh.

Bách Thảo kinh ngạc.

Mọi suy nghĩ vẩn vơ trong đầu đột nhiên tiêu tan, không bận tâm anh đang giận cô, Bách Thảo chen đến bên Nhượng Bạch, hỏi gấp:

“... Nhượng Bạch, anh sao thế? Anh khó chịu ở đâu? Có phải anh bị ốm không?”

Diệc Phong uể oải nhìn cô rồi ngồi né sang bên, khuôn mặt tươi tỉnh nói: “Không phải chứ, hóa ra trong mắt cô còn có Nhượng Bạch cơ đấy!”

Nhượng Bạch không trả lời mà cau mày, cơ hồ anh không thích cô ngồi quá gần.

“Anh Nhượng Bạch...”

Ngực Bách Thảo đau thắt như đang bị bóp chặt. Từ khi gia nhập Tùng Bách võ quán, Nhượng Bạch từng lạnh lùng với cô, từng nghiêm khắc với cô, nhưng chưa bao giờ tỏ ra chán ghét cô như lúc này.

Bách Thảo mím chặt môi.

Cô đưa tay ra bỗng chạm phải lòng bàn tay Nhượng Bạch, bàn tay lạnh giá tựa nước giếng sâu. Nhượng Bạch nhìn chằm chằm, ánh mắt buốt lạnh như có thể đóng băng bất cứ thứ gì, anh đẩy tay cô ra.

Những ngón tay rụt rè khẽ chạm vào trán anh. Nhượng Bạch hơi nghiêng đầu né ra sau, ánh mắt càng lạnh tanh, nói nhỏ với giọng khô khốc:

“Làm gì thế!”

Trán anh nóng bỏng.

Sau phút kinh ngạc, không để ý đến thái độ xấc xược của anh, cô sốt ruột nói:

“Nhượng Bạch, anh bị sốt rồi.”

Nhượng Bạch nhắm mắt không nhìn cô.

“Anh bị cảm phải không?”

Cô tiếp tục hỏi.

Không nhận được hồi âm, cô ngăn người lại hỏi:

“Vây... anh đã uống thuốc chưa?”

Nhược Bạch vẫn không bắt lời, môi anh trắng nhợt, thân hình mỏng đến mức dường như ánh sáng có thể xuyên qua. Bách Thảo đột nhiên kinh hãi.

“Nhược Bạch, tình trạng của anh thế này không thể ra sàn, em...”, nói đoạn cô đứng bật dậy, “... em đi báo với Sơ Nguyên sư huynh là anh bị ốm!”.

Thì ra trong danh sách tuyển thủ ra sân mà Sơ Nguyên đưa không có tên Nhược Bạch. Khi đó cô cảm thấy có chút kỳ lạ, bây giờ mới vỡ lẽ, có thể lúc đó Sơ Nguyên đã nhận thấy sức khỏe Nhược Bạch có vấn đề. Chỉ là trước trận đấu, Nhược Bạch kiên quyết muốn thay thế Khẩu Chấn để đấu với Mân Thắng Hạo trong trận sau cùng, Sơ Nguyên do dự hồi lâu cuối cùng cũng đồng ý.

Sơ Nguyên biết Nhược Bạch bị ốm.

Vì sao còn đồng ý để anh ấy ra sân đấu?

Đầu óc Bách Thảo rồi ren chỉ muốn chạy đi nói với Sơ Nguyên, Nhược Bạch hiện đang sốt rất cao tuyệt đối không thể tham gia thi đấu.

“Không được đi đâu!”

Giọng nói lạnh như băng của Nhược Bạch giữ chân cô lại.

“Nhưng anh đang bị ốm...”, Bách Thảo bối rối. Nhiệt độ trên trán của Nhược Bạch vừa rồi như từ đầu ngón tay nóng bỏng đến đáy lòng cô.

“Đó là chuyện của tôi”, anh hít một hơi, mắt vẫn không rời sân đấu, “... không liên quan đến cô”.

“Nhưng...”

“Ngồi xuống!”

Giọng Nhược Bạch sắc lạnh, sự nghiêm khắc xạc cạch của anh đối với cô bấy lâu, khiến Bách Thảo sững sốt, đành ngồi xuống như một cái máy. Diệc Phong thấy hai người tuy ngồi cạnh nhau nhưng hai thân hình cứ ngỡ như hai khúc gỗ, bất giác mỉm cười lắc đầu, gờ tay che miệng ngáp.

Hiệp thứ hai, 3:1, Thân Ba dẫn trước.

Không khí bên đội Xương Hải trở nên trầm lắng khác thường. Kim Mẫn Châu tròn tròn mắt nhìn sang, thấy gã trai có nước da đen sì Mân Thắng Hạo đang vỗ vai Hàn Đông Kiệt mặt mũi sa sầm. Không khí bên đội Ngân Dương lại vô cùng náo nhiệt, tiếng hoan hô vang dậy, mọi người chạy ào ra chào Thân Ba như tiếp một vị anh hùng.

“Đề cậu ấy nghỉ một chút.”

Thấy Thân Ba mặt đút hơi như muốn sắp khụy, Sơ Nguyên ngăn mọi người phản kích đang vây chặt anh, tiếp tục dặn dò:

“Cố gắng giữ sức, hiệp cuối cùng phòng thủ thật vững, chú ý không để thể lực tiêu hao quá nhanh.”

“Vâng.”

Thân Ba lĩnh hội.

Nghe thấy cuộc đối thoại giữa Thân Ba và Sơ Nguyên, Bách Thảo ngoảnh đầu thờ phào, đúng vậy, cô cũng có thể nhìn ra, thể lực của Thân Ba kém xa đối thủ Hàn Đông Kiệt. Giành được ưu thế trong hai hiệp đầu, nếu không đến hiệp ba, thể lực của Thân Ba không thể theo kịp, càng không có cơ hội nào. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Hàn Đông Kiệt hầu như về mọi mặt đều nhỉnh hơn Thân Ba. May mà Sơ Nguyên phát hiện điểm yếu của anh ta khi từ tấn công chuyển sang phòng ngự phản kích tương đối chậm, nên Thân Ba có thể lợi dụng, nhưng một khi thể lực của Thân Ba giảm sút thì nhược điểm này của đối phương em cựa rất khó nắm bắt...

Tiếng ho nhẹ từ bên cạnh truyền đến.

Bách Thảo vội nhìn sang, thấy Nhược Bạch đang cố nén cơn ho, hai tay anh nắm chặt, khuôn mặt tái xanh, hàng mi khép lại, đôi môi mím chặt.

“Nhược Bạch sư huynh...”

Cô hốt hoảng nắm lấy cánh tay anh, người anh cứng đờ, ngực phập phồng dữ dội, đang cố nén cơn ho.

“Anh cảm nặng phải không? Khó chịu lắm hả... để em đi lấy thuốc!”

Lúc đứng dậy, đầu óc Bách Thảo đã hoàn toàn hỗn loạn, cô nhìn về phía Sơ Nguyên, anh là bác sĩ của đội có lẽ anh có thuốc. Nhưng lúc này Sơ Nguyên

và Thân Ba đang thì thầm trao đổi, hiệp ba sắp bắt đầu. Trong lúc bối rối cô thấy một người, không kịp nghĩ vội liền chạy đến chỗ người đó.

“Quay lại!”

Nhược Bạch quát to, nhưng Bách Thảo hình như không nghe thấy gì nên cũng không ngoảnh đầu lại, cô đã chạy khá xa, anh giận sùi người, bật ho mấy tiếng.

“Này, Bách Thảo”, Hiểu Huỳnh nhìn thấy, vội vàng gọi lớn, “Bách Thảo! Chạy đi đâu! Lát nữa còn phải thi đấu mà!”.

Sơ Nguyên nghe nói vậy ngoái đầu nhìn, bóng Bách Thảo đã ở xa tít.

Người Bách Thảo nhìn thấy là Dân Đới.

Dân Đới là phiên dịch do Xương Hải võ quán cử ra đón họ hôm trước, nói tiếng Trung Quốc khá thạo. Anh ta đứng bên ngoài đội hình của Xương Hải đang chăm chú theo dõi hiệp ba mới bắt đầu. Nghe thấy tiếng Bách Thảo gọi, tiếc rẻ nhìn lên sân đấu một lần nữa mới trả lời:

“Thuốc cầm ở khu ký túc, cô cầm thì về mà lấy.”

“Thế... có thuốc hạ sốt không?”

“Có, cũng ở ký túc, cô có muốn đi lấy ngay không?”

“Có, xin lỗi”, Bách Thảo đỏ mặt nói.

“Không có gì, để tôi đưa cô đi.”

Dân Đới vẫn nán nã, được vài bước ngoái lại nhìn sân đấu. Từ xa thấy Hàn Đông Kiệt từ trên cao đập xuống, khóa chặt ngực phải của Thân Ba, anh ta lộ vẻ vui mừng, chỉ thiếu nước không nhảy múa hoan hô do Bách Thảo ở bên mà thôi.

Lại đi một đoạn.

Hai người nghe thấy tiếng vỗ tay vang như sấm dậy từ phía thung lũng, nhưng không còn biết được là người của đội nào thắng, hai người nhìn nhau đều hơi lúng túng.

Xương Hải võ quán rất lớn, đường đi từ thung lũng đến khu ký túc xá của Dân Đới khá xa. Anh ta về phòng lấy thuốc cầm và thuốc hạ sốt, chỉ dẫn Bách Thảo liều dùng, Bách Thảo cảm ơn rồi cầm thuốc vội vàng quay về.

Cô chạy rất nhanh.

Tiếng gió tí bên tai.

Nắng quét qua mặt.

Hình ảnh vàng trăn nóng bỏng lăm lăm mồ hôi và tiếng ho nặng nề của Nhược Bạch khiến lòng cô như lửa đốt. Nhược Bạch nghiêm khắc với cô thế nào xưa nay cô không hề để ý, nhưng thấy anh bị ốm, cô cảm thấy nỗi sợ hãi trào dâng không thể kìm nén.

Khi Bách Thảo chạy về, kinh ngạc nhận ra Diệc Phong đã lên sân đấu. Lẽ nào cô đi lâu như vậy, bỏ qua trận đấu của Lâm Phong?

“Chạy đi đâu thế!”

Hiểu Huỳnh ruột nóng như lửa, túm áo Bách Thảo, nghiêng răng nói. Thấy Bách Thảo đã quay lại, Mai Linh, Khấu Chấn cuối cùng mới thở phào, Mai Linh nhẹ nhàng trách: “Bách Thảo, nếu em quay về muộn hai phút, đã không kịp thi đấu với Kim Mẫn Châu rồi!”.

“Ờ...”

Trong đầu ào một tiếng, tay chân toát mồ hôi, mình đi lâu như vậy ư, tại sao mình có cảm giác mới chỉ rời đi mấy phút thôi.

“Cậu chạy lung tung đi đâu mà gọi mãi không thấy, chạy nhanh hơn thôi! May mà không có chuyện gì, phù...”

Hiểu Huỳnh liếc trộm Nhược Bạch đang đứng phía xa, nói nhỏ: “Cậu biết không, lúc cậu chạy đi sắc mặt Nhược Bạch sư huynh khó coi thế nào đâu, huynh ấy còn muốn đuổi theo cậu đấy. May có Sơ Nguyên sư huynh nói giúp, rằng cậu không phải là người tùy tiện, nhất định biết liên thời gian quay về”.

Sơ Nguyên đang ngồi xếp bằng, chăm chú theo dõi trận đấu của Diệc Phong trên sàn cơ hồ không để tâm tới động tĩnh trong đội.

“Lần sau không được làm thế nữa.”

Lâm Phong quay đầu dặn dò Bách Thảo.

“Vâng...”

Bàn tay nắm chặt gói thuốc, Bách Thảo nhìn những giọt mồ hôi còn chưa ráo trên tóc Lâm Phong.

“Tôi thua Quyền Thuận Na rồi”, Lâm Phong cười, “Có điều Diệc Phong thi đấu rất tốt, nhanh mà xem”.

Trên sàn đấu, hai chàng trai đang thăm dò nhau trước khi tấn công, thân hình hơi lù lù của Diệc Phong, thân hình béo đậm là Phác Trấn Ân của Xương Hải đang thể thủ. Diệc Phong đột nhiên cười tinh quái, mắt liếc về phía sau lưng Phác Trấn Ân, Phác Trấn Ân bất giác cũng ngoái lại.

“Hự...!”

Diệc Phong lảo nhảo, lợi dụng tích tắc Phác Trấn Ân ngoái đầu, nhanh như chớp đá vào ngực trái anh ta.

4:4

“Ào...”

Cả thung lũng bùng nổ tiếng vỗ tay.

Bách Thảo ngậy người.

“Đây là chiến thuật Sơ Nguyên sư huynh gọi ỷ”, Hiểu Huỳnh đắc ý nói, “Cậu không xem hai hiệp trước, Phác Trấn Ân kia vừa béo vừa nặng, cú đá chân như búa tạ ép sát khiến Diệc Phong sư huynh hoàn toàn không có cơ hội phản công. Cho nên vừa rồi Sơ Nguyên sư huynh mới gọi ỷ cho Diệc Phong sư huynh, dùng cách nghi binh, làm rối loạn phương hướng tác chiến của đối phương, ha ha, cậu thấy không, quạu nhiên Phác Trấn Ân mắc bẫy, ha haha, anh ta cũng quá thật thà, lần này Diệc Phong sư huynh đã lấy lại được hai điểm rồi!”.

Trên sàn đấu.

Diệc Phong lại mỉm cười ngây ngô, lần này ánh mắt hướng lên phía trên đầu đối thủ, Phác Trấn Ân bất giác ngẩng đầu, “Hự...!” Diệc Phong lại quét chân trái qua.

5:4

“Ha ha ha.”

Hiểu Huỳnh và Mai Linh cười nghiêng ngả, Bách Thảo cũng bật cười, Quang Nhã này giờ yên lặng như cái bóng, không nhịn được cũng cười theo.

“Hê hê, Sơ Nguyên sư huynh đúng là thiên tài!”, Hiểu Huỳnh không nén nổi niềm vui, hai mắt long lanh nói với Bách Thảo, “Tiếc là câu j bỏ qua hai trận của Thân Ba và Lâm Phong, mặc dù họ đều thua nhưng hai người đánh rất tốt, là trận đấu tốt nhất của họ mà tôi từng được xem! Quả là Sơ Nguyên sư huynh đã khiến cho tài năng của Thân Ba và Lâm Phong hoàn toàn phát lộ”.

Bách Thảo lại sững người.

Sơ Nguyên vẫn điềm tĩnh, tiếng hoan hô vang dậy trên sân có vẻ hoàn toàn không tác động đến anh. Anh vẫn chuyên chú nhìn động tác của Diệc Phong trên sàn đấu.

“Đáng tiếc”, Hiểu Huỳnh lại thở dài, “Rốt cuộc hai trận đầu vẫn thua, đáng ghét, thực lực của Xương Hải sao lại siêu mạnh như người ngoài hành tinh vậy. Nhưng, hiệp này Chúng ta nhất định thắng, ha ha haha!”.

Lúc này, trên sàn đấu Diệc Phong vẫn duy trì chiến thuật cũ, mắt giả bộ liếc về phía sau vai đối thủ. Phác Trấn Ân thân hình khẽ lúc lắc, nhưng có lẽ rút kinh nghiệm mấy pha vừa rồi, cái cổ cứng đờ vẫn không động đậy, nhất định không mắc bẫy lần nữa. Nhưng cùng lúc Diệc Phong liếc mắt, hầu như ngay lập tức Phác Trấn Ân đã đứng thẳng người, tám thân bất động của anh ta giống như tấm bia, bị Diệc Phong lảo nhảo đá một cú như trời giáng.

6:4

Tận mắt thấy hiệp ba của Diệc Phong sắp thắng lợi, Bách Thảo cảm thấy được an ủi rất nhiều, cúi đầu nhìn gói thuốc trong tay, lại bồn chồn đứng lên nhìn về phía Nhục Bạch.

“Đi đi!”, Hiểu Huỳnh phát hiện ra thái độ của Bách Thảo, mỉm cười thì thầm, “Đừng sợ, Nhục Bạch sư huynh xưa nay mặt sắt ba công nhưng đối với cậu rất tốt, không nỡ mắng đâu, yên tâm!”.

Bách Thảo đỏ mặt, còn chưa kịp nói gì, Hiểu Huỳnh đã đẩy cô về phía Nhục Bạch.

“Đi đi, cứ đi nhận lỗi với Nhục Bạch sư huynh là được.”

“Em đã mang thuốc về...”, gói thuốc trong tay bị bóp chặt, Bách Thảo hơi căng thẳng ngồi xuống bên cạnh Nhục Bạch, “Có thuốc cầm, có cả thuốc hạ sốt, anh uống đi...!”. Không hiểu sao cô cảm thấy tình trạng của Nhục Bạch hình như càng ngày càng nặng hơn, môi anh rõ ràng đã tái nhợt.

Nhược Bạch lạnh lùng liếc cô.

Do vừa chạy một quãng đường khá xa nên mắt Bạch Thảo đỏ ửng, tóc ướt mồ hôi, chiếc kẹp tóc màu dâu tây trên mái càng đỏ rực màu nắng.

“Tôi tưởng...”, ho vài tiếng, giọng nói Nhược Bạch gần như đã khản đặc, “...Cô rất coi trọng trận đấu sắp tới với Kim Mẫn Châu?”.

“Vâng.”

Bởi vì đó không chỉ đơn thuần là trận đấu, mà còn liên quan đến danh dự của sư phụ cô. Bất luận thế nào, cô tin tưởng sư phụ minh thanh cao trong sạch, là người có tinh thần cô đạo, ông tuyệt đối không thể làm chuyện đó! Dùng doping trong thi đấu ư? Tuyệt nhiên không bao giờ! Cô quyết không cho phép người khác dùng những lời như vậy để làm nhục ông.

“Lẽ nào cô không nghĩ, cô đi ‘lấy thuốc’...”, giọng lạnh và khô khan, “...Có thể không kịp thi đấu, sẽ bị cho là bỏ cuộc, tự nhận thua hay sao?”.

“...”, Bạch Thảo sững sốt.

“Đây là hiệp thư ba của Diệc Phong rồi”, Nhược Bạch hít một hơi thật sâu.

Cô ngo ngắ nhìn anh, lưng toát mồ hôi lạnh: “...Em không bỏ qua, em chạy rất nhanh”.

“Chạy như vậy chưa lên sàn sức lực đã tiêu hao một nửa!”

“...”

“Cô có gốc không!”, giọng Nhược Bạch lạnh như băng.

“...”

Bạch Thảo cúi đầu, biết Nhược Bạch nói đúng, nhưng thấy anh ốm nặng như vậy, cô rất lo chỉ muốn mau chóng đi lấy thuốc đem về cho anh. Uống thuốc rồi, anh sẽ dễ chịu ngay. Cô lặng lẽ cúi nhìn đầu gối, lát sau mới nói nhỏ: “Nhược Bạch, anh uống thuốc đi được không? Thuốc màu xanh uống hai viên, thuốc hạ sốt màu trắng uống một viên”, cô đặt ba viên thuốc vào lòng bàn tay rồi chìa trước mặt anh.

“Đem đi ngay!”, Nhược Bạch cau mày.

“Xin lỗi, em sai rồi”, cô cắn môi, “Lần sau em sẽ cẩn nhắc cẩn thận, còn bây giờ anh phải uống thuốc đi đã...”.

“Bộp”, Nhược Bạch trở tay, hất tay cô, những viên thuốc vung vãi xuống đất. Bạch Thảo kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt lạnh như tiền, đôi môi tái nhợt mím chặt, run run của anh.

“Ào!”

Thung lũng lại dậy lên, trận đấu của Diệc Phong với Phác Trần Ân của Xương Hải đã kết thúc, kết quả chung cuộc 7:4, Diệc Phong toàn thắng. Đây cũng là trận thắng đầu tiên trong buổi chiều hôm nay với Xương Hải!

Đi ngược ánh mặt trời, những giọt mồ hôi trên người Diệc Phong cơ hồ phát sáng lấp lánh. Khẩu Chấn, Thân Ba xông đến ôm thật chặt, Hiểu Huỳnh và Mai Linh ân cần đưa khăn và nước uống. Diệc Phong nói mấy câu với Sơ Nguyên, rồi quay ra nói cười với cả đội, sua đó đến bên Bạch Thảo.

Mặt mày rạng rỡ nói với cô:

“Cuối cùng cô đã quay về, tôi cứ tưởng cô bỏ chạy lúc sắp lâm trận. Cô cũng giỏi thật, tôi quen Nhược Bạch đã lâu, chưa bao giờ thấy cậu ta giận đến thế.”

“...Em đi lấy thuốc.”

Nhìn Bạch Thảo lặng lẽ cúi nhặt những viên thuốc rơi trên nền, Diệc Phong mỉm cười nói: “Cô quan tâm đến Nhược Bạch là rất tốt, nhưng cô sắp thi đấu với Kim Mẫn Châu, đã khởi động chưa?”.

Tay Bạch Thảo chợt dừng lại.

Từ xa có thể thấy Kim Mẫn Châu đang bước lên võ đài. Trong ánh nắng chói chang, Kim Mẫn Châu vẫn cao ngạo như thường lệ, ô khoảng cách xa như vậy cô vẫn thấy cô ta đang nhìn về phía mình, có vẻ đang nóng lòng chờ đợi trận quyết đấu sắp tới...

“Cuộc chạy marathon vừa rồi, coi như cơ thể em đã bắt đầu hoạt động!”

Sơ Nguyên đi đến, giọng anh dịu dàng ôn hòa, tay phải đặt lên vai, mắt nhìn cô, cử chỉ nhẹ nhàng như giọng nói, anh hỏi:

“Em muốn đánh bại Kim Mẫn Châu đúng không?”

“...Vâng!”

“Em không chỉ muốn đánh bại cô ta mà còn muốn thắng một cách đàng hoàng, đúng không?”

“Vâng.”

Bách Thảo cắn môi.

“Cố lên”, Sơ Nguyên mỉm cười, dịu dàng vuốt tóc cô, “Nhất định chiến thắng!”.

Trên chuyến bay trở về từ Anh quốc.

Trong không hạn nhất, Đình Hạo gấp tờ báo đang xem, nhìn đồng hồ đeo tay. Bốn giờ mười phút chiều theo giờ Hàn Quốc, trận đấu của cô ấy có lẽ đã bắt đầu.

Trên mặt đất phía trước, gần tay phải Nhục Bạch.

Có hai túi giấy nhỏ đựng thuốc.

“Trong lòng Bách Thảo, anh và sự phụ cô ấy hình như có vị trí ngang nhau, cho nên cô ấy mới quan tâm như thế, sắp vào trận đến nơi mà còn chạy đi lấy thuốc”, Diệc Phong nhìn Bách Thảo đang đi lên võ đài mà nói với Nhục Bạch, “Việc gì phải khắc nghiệt với cô ấy như vậy, thực ra Bách Thảo vẫn còn là đứa trẻ”.

“Kim Mẫn Châu.”

“Có.”

“Thích Bách Thảo.”

“Có.”

Tiếng còi vang lên, trận đấu bắt đầu.

“Hãy...!”

Dưới ánh nắng hè rực rỡ, Kim Mẫn Châu tròn mắt hét lên, lưng chân nhắm Bách Thảo đá tới. Đám người bên dưới kinh ngạc, trước nay ít thấy có người chọn cách tấn công trực tiếp như vậy lúc vừa mới bắt đầu trận đấu. Thân người Bách Thảo hơi lắc, cô xoay người đá hậu, trên không trung chân trái cô đập vào chân phải Kim Mẫn Châu.

“Phập!”

Tiếng hai chân giao nhau, cơ hồ tóe lửa, âm thanh phát ra mạnh đến mức đám người ngồi bên dưới sững sờ.

“Thịch! Thịch!”, lùi hai bước Kim Mẫn Châu cố đứng vững, vốn định cho Bách Thảo một đòn phủ đầu nhưng không có hiệu quả, nội khí trong lồng sôi lên, “...Vừa rồi cô đã bỏ chạy, đột nhiên quay lại, không biết tại sao, hối hận rồi hả!”.

Trong lúc diễn ra ba trận đấu trước, Kim Mẫn Châu không rời mắt khỏi Thích Bách Thảo, thấy cô đi tìm Dân Đới, rồi vội vàng bỏ đi, thầm nghĩ, cuối cùng Bách Thảo đã biết xấu hổ, cuối cùng cô ta cũng hiểu ra sự phụ cô ta là loại vô liêm sỉ, cho nên không dám so tài cùng ta, đã bỏ chạy ngay trước trận đấu. Nhìn theo bóng Bách Thảo lúc đó đã chạy khá xa, Kim Mẫn Châu đắc ý cười vang, tuyên bố với nữ đồng đội, đối thủ của cô ta không đáng để đầu hàng, coi như là hành động sáng suốt.

Ái ngờ, khi trận đấu thứ tư của họ sắp bắt đầu, Thích Bách Thảo bỗng nhiên quay trở lại! Thấy cô ta mình đâm mồ hôi, trong tay cầm thứ không, hình như vừa rồi đi tìm mó đồ nào đó, Kim Mẫn Châu đột nhiên giận tím mặt, lại còn dám đi làm việc gì đó ngay trước lúc thi đấu, hành động như vậy là coi trọng hay coi thường Kim Mẫn Châu này?

Mình không còn là đứa trẻ nhất thời sơ suất thuà cô ta ba năm trước nữa, Thích Bách Thảo bây giờ, không bằng một ngón tay của Kim Mẫn Châu này! Là nữ tuyển thủ thế hệ mới có thực lực nhất Xương Hải, trận đấu hôm qua, mình đã đá tung hàm răng của chủ tướng Nguyễn Tú Mai người Myanmar, lẽ nào con ngốc Thích Bách Thảo không nhìn thấy? Lại dám làm nhục mình!

“Định bỏ chạy hả?”

Bách Thảo cau mày, nhìn thẳng vào mắt Kim Mẫn Châu, nghiêm giọng nói:

“Tôi sẽ đánh bại cô, để cho cô và cha cô không được tùy tiện làm hại danh tiếng của sự phụ tôi, sao có thể ‘bỏ chạy’ chứ.”

“Ha ha”, Kim Mẫn Châu cười như điên dại, “Chị dựa vào sức của mình cô mà định thắng tôi ư!”

Nói đoạn nghiêm giọng hét lên, thân người hơi lùi, chân phải chạm đất, cơ đùi tích lực. Mình phải để Thích Bách Thảo ngừng cuồng kia ném đòn thập bát song phi liên hoàn, phải để cho Bách Thảo vắng mặt khỏi sàn đấu, để cho hàm răng cô ta bị đá tung! Phải để Thích Bách Thảo từ nay về sau d từ bỏ Teakwondo như Khúc Hường Nam, ông thầy xấu xa của cô ta!

“Hự!”

Như tia chớp, chính trong tích tắc thân hình Kim Mẫn Châu hơi lùi về sau, Bách Thảo đã bám theo. Khi còn chưa kịp nhấc chân, một cú đá nghiêng mạnh như búa tạ trúng vào cằm Kim Mẫn Châu, Kim Mẫn Châu kinh ngạc há hốc miệng tay phải mới thoát được, chân phải đau buốt đến tận óc.

Một loạt động tác hoàn thành trong nháy mắt, các tuyến thủ ngồi xem hoa hết cả mắt, thấy Kim Mẫn Châu tấn công hai lần liên tiếp bị Thích Bách Thảo, một người hầu như còn chưa có tâm tưởng gì nhẹ nhàng hóa giải. Sau phút kinh ngạc, cả sân đội lên tiếng vỗ tay như sấm.

Sự kiện Thích Bách Thảo chiều nay tất cả những người có mặt đều chứng kiến.

Đại sư Kim Nhất Sơn khi truyền giảng về tinh thần võ đạo đã phần nộ chỉ trích võ sư Khúc Hường Nam sử dụng thuốc kích thích trong trận đấu tranh cúp Teakwondo quốc tế và bị cấm thi đấu là nỗi nhục của cả giới Teakwondo. Ai ngờ, Thích Bách Thảo – đệ tử của Khúc Hường Nam cũng có mặt, cô phản đối lời buộc tội của Kim đại sư, yêu cầu ông thu lại lời nói, đồng thời hứa từ nay không có những phát ngôn tương tự.

Kim đại sư nổi giận.

Thích Bách Thảo vẫn kiên quyết đến cùng, nhất định không nhượng bộ.

Lúc đó con gái Kim Nhất Sơn là Kim Mẫn Châu đưa ra yêu cầu thay cha đấu với Thích Bách Thảo, nếu Bách Thảo thắng thì Kim đại sư sẽ phải xin lỗi và từ nay về sau không được phép sỉ nhục danh tiếng của Khúc Hường Nam, còn nếu Kim Mẫn Châu thắng, Thích Bách Thảo sẽ phải xin lỗi Kim Nhất Sơn đại sư và hứa từ bỏ Teakwondo.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hai đội Xương Hải và Ngạn Dương tổ chức cuộc thi đấu hôm nay.

Trận so găng giữa Kim Mẫn Châu và Thích Bách Thảo đương nhiên là tâm điểm của cuộc chiến.

Thực lực của Kim Mẫn Châu sau trận đấu với chủ tướng Nguyễn Tú Mai đội Myanmar đã để lại ấn tượng mạnh mẽ đối với những người chứng kiến. Những cú thập bát song phi liên hoàn ngoài sức tưởng tượng, khiến chủ tướng Nguyễn Tú Mai không thể đánh trả, sau những phút thể thủ, giằng co căng thẳng, Nguyễn Tú Mai bị đá văng khỏi võ đài, gãy hai chiếc răng.

Thực lực của Thích Bách Thảo thế nào, hầu như còn chưa ai biết.

Tuy nhiên, xem ra lúc này hai người sức lực ngang ngửa, căn cứ tình hình trên sàn đấu, dường như Thích Bách Thảo có phần chiếm ưu thế.

Kim Mẫn Châu vừa thở gấp, vừa tròn mắt nhìn Bách Thảo, nổi giận lại trào lên nhưng cũng không dám mạo hiểm tấn công. Bách Thảo tỏ ra không nóng nảy tấn công, nắm chặt nắm đấm, điều chỉnh bước chân, nhìn chằm chằm vào mắt đối thủ, tập trung tinh lực duy trì từng bước, từng bước.

0:0

Tỷ số vẫn cố định.

“Thế nào, thế nào, liệu ai sẽ thắng?”, dưới khán đài Hiểu Huỳnh sốt ruột lắc tay Diệc Phong, hỏi dồn.

“Thôi đi, vừa mới bắt đầu”, Diệc Phong ngáp một cái.

“Nhưng cũng có thể nhìn thấy thực lực ai hơn!”, Hiểu Huỳnh nhìn lên võ đài không chớp mắt, “Tôi thấy Bách Thảo rất lợi hại, nhìn Kim Mẫn Châu kia, liên tiếp đá hụt hai cú đúng không, mau nói đi chứ!”.

“Đúng, đúng!”, Diệc Phong nói về bất lực, “Nhưng thi đấu phải dựa vào điểm số, Bách Thảo chưa ghi được điểm hơn nữa...”, anh tang tặc ngữ, “Bách Thảo lại hơi nóng nảy”.

“Nôn nóng?”

“Hai cú vừa rồi, thực ra Bách Thảo có thể né tránh để tiêu hao sức lực của đối phương, bảo tồn sức lực của mình. Nhưng Bách Thảo đều đánh trả...”, Diệc Phong lắc đầu, “...Cục diện như vậy thoát nhìn có vẻ rất đã mắt, nhưng có thể người chịu thiệt sẽ là Bách Thảo”.

“Đúng”, Thân Ba gật đầu.

“Phải đấy”, Lâm Phong thờ dài, “Bách Thảo có vẻ quá ý chí, hơn nữa...”

Diệc Phong liếc nhìn Nhược Bạch đang yên lặng ngồi bên. Để lấy thuốc cho Nhược Bạch, Bách Thảo hình như đã chạy một đoạn đường khá dài, thể lực

chắc chắn bị hao tổn không ít.

“Bách Thảo ngốc quá.”

Hiều Huỳnh lẩm bẩm, mắt đỏ lên, thầm nghĩ: Có lẽ trận đấu này là vì sự phụ, Bách Thảo mới như vậy, cố dốc sức đánh thật tốt, quyết không tỏ ra mềm yếu. Con bé ngốc nghếch, cứ coi như trận này đánh bại được Kim Mẫn Châu thì danh dự của Khúc Hường Nam có thể phục hồi được bao nhiêu? Khúc Hường Nam sử dụng thuốc kích thích đã bị ban tổ chức Cup Teakwondo quốc tế năm đó công khai, hơn nữa chẳng phải trong cuộc nói chuyện điện thoại buổi trưa, chính Khúc võ sư đã thừa nhận với Bách Thảo rồi sao?

Hiều Huỳnh gắng sức giặt ngọn cỏ trên mặt đất, lẽ nào Bách Thảo không biết, nếu thua Kim Mẫn Châu, cô ấy sẽ phải từ bỏ Teakwondo sao? Ngốc nghếch, nhất định phải thắng mới được, nhìn cục diện như thế này e rằng khó khăn. Rốt cuộc Bách Thảo có hiểu không?

“Hây!”

Kim Mẫn Châu không kiềm chế được hét lên, lại tiếp tục ra loạt đòn!

Sắc mặt Quang Nhã tái mét, cắn chặt môi, nhìn hai cô gái đang thể thủ trên võ đài. Đây là cuộc đấu vì danh dự của người đó, Thích Bách Thảo là đệ tử, còn cô, là... con gái của người đó.

Có lẽ cô nên xuất chiến chứ không phải là Bách Thảo.

Nhưng cô hận người đó.

Người đó không xứng đáng là cha cô, chính việc làm của ông ta, chính việc ông ta sử dụng thuốc kích thích đã giết chết mẹ cô, chính ông ta đã khiến cô ngay từ nhỏ đã phải chịu bao nỗi nhục nhã tủi hờn.

Toàn Thắng võ quán.

Dưới gốc mai.

Bàn tay già nua đầy những nếp nhăn dàu dề. Lá mai trên cây xanh biếc, lấp lánh những tia nắng nhảy nhót. Có lúc ông không oán trách ông trời, một khi ông đã có tình yêu như sông biển của nàng thì số phận nhất định phải lấy đi của ông cái gì đó để cho công bằng!

Chiến thắng đối thủ trong trận chung kết, rồi đoạt chức vô địch, trong niềm vui sướng tột cùng ông không thể chờ đợi hơn nữa, vội báo ngay tin mừng này với người vợ trẻ đang ở trong nước cách xa vạn dặm. Có vẻ hy vọng đưa nàng ra nước ngoài chữa bệnh sắp trở thành hiện thực, nhưng ngay lập tức, ban tổ chức ra thông báo kết quả kiểm tra cho thấy ông đã sử dụng thuốc kích thích trong thi đấu.

Tiếng ho mỗi lúc một nặng.

Khúc Hường Nam nhìn ánh nắng lấp lánh nhảy nhót trên những lá mai, thiên đường và đại ngục có lẽ cũng chỉ cách nhau trong gang tấc. Nếu ông không đoạt chức vô địch Teakwondo quốc tế năm đó thì có thể ông đang ôm nặng sẽ không bị sốc mạnh dẫn tới trở dạ đẻ non và cuối cùng phải hạ qua đời như thế.

...

...

“Hường Nam, đợi Quang Nhã lớn lên, khi hoa mai nở...” Quang Nhã lúc đó vẫn được nuôi trong lòng kính, vợ ông gắng gượng ngồi trên xe lăn, cách một tấm kính phòng bệnh, bàn tay nhẹ nhàng lần theo hình hài đứa trẻ. Ngày cuối cùng của cuộc đời, khuôn mặt tràn hao gầy, sắc mặt trắng như tuyết, đôi mắt vẫn to tròn sâu thẳm như ngày đầu gặp gỡ, chan chứa tình yêu, đã dần dần thấm nước. “...Anh phải nói với con, mẹ yêu cha, mẹ yêu Quang Nhã... hãy bảo Quang Nhã thay mẹ chăm sóc cây mai, chăm sóc cha...”.

...

...

Sau khi con gái trưởng thành rất giống mẹ, nhưng không hề chăm sóc cây mai, cũng chưa bao giờ gọi ông một tiếng cha. Mỗi khi con gái tròn đôi mắt giống hệt mẹ với ông, dùng những lời lẽ hồn xược mắng ông như bọn trẻ con trong võ quán, ông cảm thấy, nếu có cuộc đời thứ hai, có thể A Viên sẽ không gặp ông, có thể cô ấy đã sống bình yên, hạnh phúc.

Cô ấy ra đi đã bao nhiêu năm.

Vậy mà cây mai vẫn chưa một lần nở hoa.

Trong những đêm đông dài tĩnh mịch, một mình ngồi bó gối bên gốc cây mai, tưởng rằng quãng đời của mình sẽ trôi qua trong cô quạnh, tủi nhục như vậy, không ngờ một ngày kia Thích Bách Thảo xuất hiện, trở thành đệ tử của ông.

“A!”

Đúng lúc Kim Mẫn Châu đang tung chân tấn công, Bách Thảo hét lên định thân, hai cơ thể giao nhau, “Phịch!”, lại một âm thanh nặng nề vang lên, tiếng chân hai cô gái đập vào nhau trong không trung.

Tình hình cục diện vẫn không thay đổi.

Những người xung quanh ngây người nhìn.

0:0

Hai bên vẫn chưa ai ghi điểm.

Hiệp một kết thúc.

“Đánh như vậy quá ngốc, việc không nhất định phải đánh trả như vậy!”, Bách Thảo vừa xuống sân, Hiếu Huỳnh đã vội đến bên nói ngay, “...Cô ta nôn nóng tấn công, cậu có thể né tránh để tranh thủ giữ sức, giằng co như vậy cậu sẽ bị thiệt, biết không?”.

Ngốc thật!

Bách Thảo cắn môi, mồ hôi làm tóc cô bết lại, bóng lên, cô thở gấp, lặng lẽ ngồi xuống. Sơ Nguyên đưa chai nước cho cô, lại dùng chiếc khăn bông lớn, giúp cô lau mồ hôi ở cổ và đầu.

“Sức khỏe vẫn tốt chứ?”

Đợi cô đã bình thường trở lại, Sơ Nguyên hỏi.

“Vâng.”

Bách Thảo gật đầu.

“Vậy thì tốt”, Sơ Nguyên ra hiệu cho cô quay người để xoa bóp bờ vai đã tê cứng, “...Không nên quá căng thẳng, thư giãn một chút, hiệu quả sẽ tốt hơn”. Sau đó anh không nói nhiều, chỉ giục cô uống nước rồi lại xoa bóp bắp chân cho cô.

Thời gian nghỉ sắp hết.

Bách Thảo nhìn về phía Nhược Bạch, thấy anh vẫn ngồi yên lặng có vẻ như không có lời nào muốn nói với cô, hai gói thuốc vẫn nguyên chỗ cũ, anh không hề động đến.

“Cố lên!”, Sơ Nguyên vỗ vai Bách Thảo, “Phấn chấn lên!”.

“Vâng.”

Bách Thảo hít một hơi thật sâu, hơi cao giọng đáp lại.

“Cố gắng nhé!”, Lâm Phong, Thân Ba, Khấu Chấn cũng đồng thanh cổ vũ.

Trọng tài thổi một hồi còi.

Trận đấu lại tiếp tục.

“Hãy...!”

Kim Mẫn Châu hét lên vẫn giống hiệp một, vừa lén sát tấn công như vũ bão, một chuỗi cú đá liên tiếp, giống như lớp lớp bóng đèn phi vào cô, Bách Thảo nín thở không lùi bước, người hơi né sang bên, nghênh chiến.

“Ôi...”

Hiếu Huỳnh ôm đầu kêu lên.

“Tại sao, tại sao Bách Thảo vẫn đánh kiểu đó, khi Kim Mẫn Châu tấn công, lẽ ra phải né tránh để giữ sức, sao lại đỡ một cách ngớ ngẩn như vậy! Sức lực Bách Thảo sao có thể địch nổi Kim Mẫn Châu!”

Diệp Phong nhún vai, vừa nhìn lên võ đài vừa hỏi: “Sao cô biết?”.

“Em đã tìm hiểu rồi!”, Hiểu Huỳnh nét mặt khởnào, “Buổi trưa em tìm chỗ lên mạng để tra cứu, Kim Nhất Sơn đại sư nổi tiếng thể lực vô địch, được gọi là “Nộ hòa sơn thần” không chỉ do tính khí, mà còn ảm chi thể lực như núi lửa của ông ta. Kim Mẫn Châu cũng có sức lực hơn người, em tra tài liệu thì thấy, lúc vị thành niên cô ta từng đấu liền sáu trận, trận nào cũng tấn công liên tiếp, trận nào cũng vận dụng liên hoàn soang phi chất lượng cao, giới truyền thông Hàn Quốc gọi cô ta là “Thần lực trời sinh”, đấu với cô ta phải thông minh, đấu pháp khéo léo, nếu đánh trực diện xem như đi vào chỗ chết”.

“...”

Mai Linh nghe vậy sợ rùng mình.

“Vì sao vừa rồi Sơ Nguyên sư huynh không khuyên Bách Thảo?”, Hiểu Huỳnh sụt khóc, “... Thân Ba, Lâm Phong, cả anh nữa, khi thi đấu thì Sơ Nguyên sư huynh đều chỉ dẫn, vì sao không bảo cho Bách Thảo, không thể đánh như vậy?”.

Diệp Phong nhìn về phía Sơ Nguyên và Nhượng Bạch, hai người đang chăm chú theo dõi diễn biến trên võ đài, Kim Mẫn Châu vẫn tiếp tục tấn công, không hề nao núng. Bách Thảo không chịu lùi một tấc, hai người giằng co, không khí trên sân căng như dây đàn, gay gắt cực độ.

“Bách Thảo thi đấu vì sư phụ.”

“Sao?”, Hiểu Huỳnh không hiểu.

“Cô ấy thi đấu vì Khúc Hường Nam, cho nên quyết không chịu nhượng bộ, dù một bước”, Diệp Phong lắc đầu, “Kim Mẫn Châu thi đấu thay cho cha, có lẽ cũng tâm trạng như vậy. Vì thế hai người này, cái họ muốn không phải chỉ là chiến thắng đơn thuần, mà là thắng oanh liệt, phải đá bật đối thủ ra khỏi sân, là kiểu chiến thắng buộc đối thủ phải cúi đầu thuận phục”.

“Hây!”

Lại một đợt tấn công nữa, Kim Mẫn Châu lăng chân phải, hất tay cản đòn phản công của Bách Thảo, cánh tay đau rát như phải bồng, mắt tròn trũng thu chân tiếp đất. Thích Bách Thảo không hề lùi bước, còn Kim Mẫn Châu hơi cúi người, nhịp thở bắt đầu gấp dần lên.

“Cô!”

Vừa điều chỉnh nhịp chân, Kim Mẫn Châu đứng thẳng người, lạnh lùng rít lên:

“Khá lắm, có thể kiên trì được lâu như vậy!”

Từ khi tham gia thi đấu đến nay, mỗi đối thủ sau khi nhận ra sức lực phi thường của Kim Mẫn Châu đều ít nhiều né tránh, tìm cách hội phản công. Ngay đến thiên tài Lý Ân Tú của Xương Hải võ quán cũng thừa nhận, thể lực của mình không bằng Kim Mẫn Châu.

Con bé Thích Bách Thảo này...

“Đáng tiếc”, Kim Mẫn Châu ngẩng đầu, khinh bỉ nói, “Kể ra khả năng cũng không tồi nhưng bái nhảm sư phụ, bái nhảm kẻ không kiếp Khúc Hường Nam, cô càng có tài càng là tai họa của giới Teakwondo”.

“Nói xong chưa?”, ánh mắt Bách Thảo bốc lửa.

“Chưa!”, Kim Mẫn Châu ưỡn ngực tròn mắt, âm thanh rít qua kẽ răng, “Nếu cô từ bỏ không thừa nhận kẻ không kiếp Khúc Hường Nam là sư phụ, có thể tôi sẽ tha cho...”.

“Phịch!”

Tiếng gió xé không khí, Bách Thảo hét lên một tiếng rồi bay lên, xoay người đá chéo, cú đá như búa bổ trúng đầu Kim Mẫn Châu. Kim Mẫn Châu loạng choạng lùi về sau, chân phải Bách Thảo bám sát, “Xoẹt!” lại một cú trượt qua sườn mặt đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Oa! Cả sân ào lên kinh ngạc, Hiểu Huỳnh hét lên. Trời! Chút xíu, chút xíu nữa cú đá của Bách Thảo đã làm lệch mặt Kim Mẫn Châu, tiếc quá! 0:0 Tỷ số dường như đóng băng. ***Khoang hạng nhất, tầng mây xanh bên ngoài khoang này bay. Tay chống cằm, nhìn thấy đôi mắt kiên cường tinh nhanh như mắt hươu của cô. Anh mỉm cười, mặc dù Kim Mẫn Châu nổi tiếng sức vóc hơn người nhưng Bách Thảo nhất định không thua kém bất kỳ kỹ năng nào. Khúc Hường Nam là sư phụ của Bách Thảo. Cũng là người thân quan trọng nhất trong lòng cô. Anh không lo Bách Thảo thua. Anh chỉ muốn xem

Bách Thảo có thể chiến thắng thuyết phục hay không. Hiệp thứ ba bắt đầu. Trong thế giằng co gay gắt, hai bên đều không chịu nhường nhịn. Suốt hiệp hai, mỗi người đều được một điểm tỷ số bảy giờ là 1:1, vẫn ở thế cân bằng. Hiểu Huỳnh nhìn thì thấy kinh hồn bạt vía, cô có thể nhận rõ hóa khí của Kim Mẫn Châu càng ngày càng lớn, càng đánh càng hăng, nhưng cũng có thể nhận ra, thể lực của Bách Thảo có vấn đề, khi đánh trả hai đợt tấn công của Kim Mẫn Châu, phản ứng của cô có dấu hiệu chậm lại. “Thể lực xuống rồi sao?” Hiểu Huỳnh lòng như lửa đốt, tay bấu chặt cánh tay Diệc Phong, anh cau mày không nói gì. Quang Nhã nãy giờ sắc mặt tái nhợt, không chịu nổi căng thẳng nhưng vẫn nhìn lên sân đấu, nhìn Bách Thảo, thấy cô mặc dù vẫn tích cực phản công nhưng tiết tấu bước chân đã có phần ngưng trệ. “Hình như là thế”, Mai Linh nóng ruột không kìm được. “... Trước trận đấu Bách Thảo đã chạy lâu như vậy, chưa lên sân đã dầm mồ hôi, chon chênh giờ thể lực có lẽ đã xuống”. “Không đâu.” Lâm Phong nói về tư lực, nhưng trong lòng cũng không giấu nổi lo âu. Trận đấu này không chỉ liên quan đến danh dự Khúc Hướng Nam – sư phụ của Bách Thảo, mà quan trọng hơn là nếu Bách Thảo thua, cô ấy sẽ phải từ bỏ Teakwondo, như thế phiền phức to. “Cô, đã kiệt sức rồi!” Trong lúc thế thủ, Kim Mẫn Châu ngừng đầu cưỡi gươm, cứ coi như Bách Thảo cố nghiêng rằng chịu đựng đợi cơ hội tấn công, thì khi mình phản kích, cô ta đã hoàn toàn kiệt sức. “Ha ha ha.” Lợi dụng khoảng thời gian cười đùa chỉnh hoithở, Kim Mẫn Châu hơi lùi một chút, thấy Bách Thảo vẫn đứng nguyên vị trí, không có ý theo sát tấn công như trước. Ánh nắng chiều chói chang nhức nhối, Kim Mẫn Châu hơi nheo mắt, lạnh lùng hú một tiếng. “Bách Thảo không phải lần đầu ra sân”, Lâm Phong cau mày, “Cứ coi cô ấy vì quyết chí lấy lại danh dự cho sư phụ nên cảm thấy khỏe gấp bội, nhưng cũng không đến mức...”. “Hồng rồi”, Hiểu Huỳnh kinh hãi thốt lên, mặt biến sắc, “... Kim Mẫn Châu đã nhận ra, mọi người nhìn xem, cô ta đã bắt đầu giãn cơ rồi!”. “Hôm qua, trước khi cô ta ra chiều song phi liên hoàn với Nguyễn Tú Mai”, Thân Ba nét mặt bần thần, “... cũng giãn cơ như vậy”. “Hãy... a...!” Trong tung lũng giữa ngày hè oi ả, tiếng hét của Kim Mẫn Châu vang như tiếng sấm, kinh động toàn sân, khiến hết thảy mọi người mặt đều biến sắc, chứng kiến Kim Mẫn Châu bay lên, tiếng gió rít trên không hướng về Bách Thảo “Phập!” chân trái chới ra, “Xoạc” chân giờ theo sát. Cú đá song phi. Mọi người kinh ngạc trở mắt. Lẽ nào Kim Mẫn Châu cuối cùng đã ra tuyệt chiêu của mình. Song phi liên hoàn. “Bách Thảo!” Hiểu Huỳnh tuyệt vọng, sắc mặt tái nhợt, kinh hãi hết lớn. Bách Thảo vẫn nhún nạy tiến lên, không chịu để đối phương gần rộng cơ hội. Nguyên nhân, có lẽ là nhất quyết không để cho Kim Mẫn Châu cơ hội ra chiều song phi liên hoàn, nhưng nếu Bách Thảo thể lực tiêu hao gần hết, Kim Mẫn Châu vẫn có cơ hội! Tuyệt vọng nhắm mắt. Hiểu Huỳnh không dám nhìn. Cảnh tượng Kim Mẫn Châu đá liên hoàn chín cú đá song phi, như một cơn lốc liên tục ép Nguyễn Tú Mai lùi về sau, cuối cùng đá vắng nữ tuyển thủ đó khỏi võ đài, vẫn hiển hiện rõ mồn một trước mắt. Sẽ thật đau lòng nếu tận mắt chứng kiến Bách Thảo rơi vào thảm cảnh đó. Không thể hình dung nổi, quyết chí lên võ đài lấy lại danh dự cho sư phụ mình mà lại thất bại thảm hại như vậy, liệu Bách Thảo có chịu nổi không? “O.” Trong nỗi lo âu thất vọng không dám mở mắt nhìn, Hiểu Huỳnh nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Lâm Phong, tiếp theo là tiếng kêu nhỏ hơn của Mai Linh. Mọi người xung quanh hình như đều lặng đi, nỗi buồn khi mọi người chứng kiến cảnh Bách Thảo bị đánh liên hoàn song phi cơ hồ không có trong tưởng tượng của cô. Sao thế? Hiểu Huỳnh vô cùng ngạc nhiên, nơm nớp lo sợ hém mắt... rồi, kinh ngạc... Trên võ đài cao, Kim Mẫn Châu như cơn sấm, từ một đầu sân liên tục tăng tốc tấn công về phía kia! Cú song phi đầu tiên! Gót chân vừa chạm đất, lại xoay người bay lên, cú song phi thứ hai, chân vừa tiếp đất, lập tức cú thứ ba giáng tới! Đúng như trận đấu của Nguyễn Tú Mai hôm qua. Song phi liên hoàn thần kỳ! Nhìn thấy kịch hay sắp tái diễn, mọi người trên sân hưng phấn cực độ, tiếng vỗ tay dấy lên từng hồi. Các tuyển thủ của đội Xương Hải kích động hết cỡ cũng gào lên trợ uy, tiếng hò hét kinh động cả tung lũng. Nhưng... Cú song phi thứ nhất cách vai Bách Thảo khoảng một tấc, rơi vào không khí. Cú thứ hai lại cách một tấc, rơi vào không khí. Cú thứ ba, vẫn cách một tấc... Rơi vào không khí. “Hay!” Mỗi lần đá hụt một tấc, Kim Mẫn Châu lại sực cảm hờn đến nỗi lòng ngực. Vận dụng hết sức lực toàn thân, gót chân vừa chạm đất, thân mình lại tung lên, lực chân lại bùng phát nhằm thẳng đối thủ lao đến. Cô ta không tin lần này lại đá hụt. Cú song phi thứ tư. Biên độ lùi lại của Bách Thảo không lớn chỉ lán hai đầu. Trong ánh nắng giữa hè khoảng cách giữa gót chân Kim Mẫn Châu với ngực cô chỉ có một tấc. Lại hụt. “Trời...” Hiểu Huỳnh tròn mắt, há mồm, một ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, người run lên, giọng nói lắp bắp. Hiểu Huỳnh ngoái đầu, cùng lúc bắt gặp ánh mắt sừng sốt của Mai Linh. Lướt qua vai Mai Linh, nhìn thấy dáng đi điềm tĩnh của Sơ Nguyên, khóe môi anh thấp thoáng nụ cười, hình như anh đã biết. “Bách Thảo...” Hiểu Huỳnh không dám xác định, người run lấy bả nép vào cánh tay Diệc Phong. “Quả nhiên”, Diệc Phong hít một hơi thật sâu, “Bách Thảo đã không còn là cô bé chỉ biết xông lên rồi addonf như năm xưa nữa rồi”. Hơn nữa... Quang Nhã nhìn cú song phi thứ năm, thứ sáu của Kim Mẫn Châu rơi vào không khí, mỗi lần chặt như sắp bật máu, lẽ nào thể lực Bách Thảo thật sự có thể sánh với Kim Mẫn Châu? Sau cú song phi thứ bảy đá hụt của Kim Mẫn Châu là một bầu không khí yên lặng bất thường. Hầu như tất cả những người chứng kiến đều bàng hoàng sững sờ. Đây rõ ràng không phải là may mắn, không phải Thích Bách Thảo may mắn đến nỗi, mỗi cú song phi của Kim Mẫn Châu đều hụt một chút... đó là cơ lý Bách Thảo đã cân nhắc. Chỉ có một tấc. Vì thế Kim Mẫn Châu không cam lòng. Vì thế Kim Mẫn Châu tiếp tục đá hết cú này đến cú khác. Điều đó cần sự phán đoán thông minh và khả năng khống chế đầy bản lĩnh. Hướng hồ, Thích Bách Thảo hầu như không chừa khoảng cách ra đòn của đối thủ, ngay hướng tránh và độ lùi của cô cũng khiến người ta kinh ngạc. Mỗi lần cô đều cố ý dịch chuyển sang phải một chút, khiến Kim Mẫn Châu đá ra cú song phi thứ tám mà hai người vẫn không vượt ra khỏi đường biên. Các ngón tay Nhục Bạch nắm chặt, run run, mắt dăm dăm hướng vào từng cử động của Bách Thảo trên sân. Các tuyển thủ của Xương Hải vô quán cũng bắt đầu nhận ra những dấu hiệu bất thường trong đấu pháp của Thích Bách Thảo. Đó là cái bẫy mà cô ta cố ý giăng ra nhằm dẫn dụ Kim Mẫn Châu đá liên hoàn song phi. Nhưng mục đích của cô ta là gì, cho dù Kim Mẫn Châu đá hụt thì cô ta cũng chẳng được gì, lẽ nào... Lẽ nào... Cô ta vẫn còn sức để phản công? Không thể như thế. Sau khi trải qua hai hiệp giao đầu quyết liệt, ngoài Kim Mẫn Châu ra thì chưa một nữ tuyển thủ nào có thể có sức lực kinh người như vậy hòng phản công lại được. Duy trì cầm cự không bị Kim Mẫn Châu đã gục đã là kỳ tích. Nhưng bất luận thế nào, Mẫn Châu cũng không thể tiếp tục tấn công kiểu đó, song phi liên hoàn tiêu hao thể lực vô cùng. “Hay...!” Tận mắt thấy tám cú đá liên hoàn song phi, mười sáu bước xuất ra như vũ bão, tuyệt diệu của mình vẫn không chạm vào người Bách Thảo, hầu như trong người Kim Mẫn Châu như sôi sùng sục. Chưa bao giờ cô phải chịu nỗi nhục như thế này. Trong trận quyết đấu lấy lại danh dự cho cha, trước sự chứng kiến của bao nhiêu tuyển thủ các nước, trước đối thủ Thích Bách Thảo – đệ tử yêu của tên khốn kiếp Khúc Hướng Nam, tuyệt chiêu song phi liên hoàn cô đã khổ luyện ròng rã ba năm đã khiến không ít đối thủ ngấm đòn, bản thân cũng được tận hưởng không ít vinh quang, vậy mà lại lần lượt đá hụt, thật là nhục nhã! Thật kinh khủng! “Hãy... a...!” Vận hết thảy sức lực cuối cùng, cú song phi thứ chín! Trong tích tắc Kim Mẫn Châu tung người bay lên, mọi thứ trước mắt đã nhuộm một màu tối thẫm, toàn bộ ý thức của cô chỉ chú ý vào một điểm, phải đá trúng Thích Bách Thảo! Phải cho mọi người trong thiên hạ hiểu rằng, thầy nào trò nấy, kẻ khốn kiếp Khúc Hướng Nam không xứng đáng τι τί với cha cô, đệ tử của hãcàng không xứng một ngón tay với cô. Tung chân! Tiếng gió xé không khí! Cô đã có thể cảm nhận phía trước gót chân mình là cái đầu nóng ran của Thích Bách Thảo, chỉ cần tiến tới một chút, một chút nữa... Toàn sân lặng như tờ. Tất cả im phăng phắc, không một tiếng động dẫu nhỏ, khi bóng đen trước mặt tan đi, mắt Kim Mẫn Châu dần dần có thể nhìn rõ, cơ thể cô đang tụt xuống, còn gót chân của cô không cảm nhận được hơi ấm của cơ thể Thích Bách Thảo. Cú song phi thứ chín... Đá hụt... Toàn sân im phăng phắc. Bàn tay Hiểu Huỳnh bị chặt miệng. Chính vào khoảnh khắc Kim Mẫn Châu vận hết nội lực cuối cùng lẳng chân thực hiện cú song phi thứ chín, thân hình Bách Thảo dần như một chú hươu nhỏ né sang phải, tạo một khoảng cách đủ xa. Tốt lắm! Bách Thảo! Không như Nguyễn Tú Mai hôm qua bị Kim Mẫn Châu thương tâm cú liền, mà mưu kế dẫn dụ khiến Kim Mẫn Châu thấm nhục bởi chín cú đá song phi liên hoàn lần lượt đá hụt, khiến con người ngạo mạn kia liên tiếp đá vào không khí một cách thảm hại. Hiểu Huỳnh hi mũi, từ từ nở nụ cười mãn nguyện. Cô biết, Bách Thảo của mình cứ khỏi nhất! Tuyệt vời nhất. Đột nhiên, chính trong khoảnh khắc Kim Mẫn Châu rơi xuống đất. “Hãy...!” Ánh nắng chiều hè phát ra muôn ngàn tia chói chang, các tuyển thủ ngồi bên dưới đều không thể mở mắt, chỉ thoáng thấy hình bóng Bách Thảo miệng hét lên, xoay người, tung thân lên cao như một tia chớp trắng đâm thủng bầu không khí. Dưới ánh mặt trời gay gắt bộ trang phục trắng càng lấp lánh, chói mắt. Về sau, trận đấu này được coi là trận đấu thành danh của Thích Bách Thảo trong toàn bộ sự nghiệp của cô. Cũng chính bắt đầu từ trận đó con đường công danh của cô rạng ngời thênh thang, được sắc màu huyền thoại, được đồng đội truyền tụng. Trên võ đài, trong tích tắc Kim Mẫn Châu văng xuống đất, Bách Thảo xoay người tung chân phải đá ngang giống như khuấy

dòng chảy tọa thành xoay nước. “Hự!” Gót chân đạp vào ngực trái Kim Mẫn Châu như một quả tạ. “A.” Toàn thân kinh hoàng hét lên, “Được điểm rồi! Được điểm rồi!”. Hiểu Huỳnh gào đến lạc giọng, Lâm Phong và mấy người trong đội nhảy lên ôm lấy nhau. Kim Mẫn Châu bị đá hất về sau loạng choạng, máu từ ngực như sắp ộc ra. Trong khi còn chưa đứng vững, Thích Bách Thảo nhân cơ hội với đường lực đá ngang thích hợp, thuận đà xoay người. “Hự!” Một cú đá hậu, trúng vai phải Kim Mẫn Châu. Kim Mẫn Châu lùi về sau, Thích Bách Thảo nhân đà dùng lực xoay người lần nữa. “Hự!” Một cú xoay người xuống tấn, đá trúng vai trái Kim Mẫn Châu. Tiếng hò reo cổ vũ đầy kích động của tuyến thủ các nước, dần dần chuyển thành những tiếng hú kinh ngạc phần khích không thể tưởng tượng được. Đã thực hiện liên tiếp hai hiệp đấu liên tiếp, thể lực tiêu hao lớn như vậy mà Thích Bách Thảo người Trung Quốc vẫn có thể bạo phát sức mạnh kinh người đến thế. Chẳng lẽ, thể lực của Bách Thảo hoàn toàn không thua kém Kim Mẫn Châu? Hiểu Huỳnh chờ đợi, mắt không chớp. Đúng vậy, đương nhiên cô biết thể lực Bách Thảo rất tốt, mỗi ngày Bách Thảo đều quét dọn toàn bộ võ quán một lượt, đều toàn bộ trang phục cho cả đội, vẫn không hề tỏ ra mệt mỏi. Năm xưa, với ai Thích Bách Thảo cũng dùng một đấu pháp là tấn công thực mạng. Nhưng Hiểu Huỳnh không biết thể lực của Bách Thảo lại có thể sung mãn ngoài sức tưởng tượng như vậy. Quang Nhã lặng lẽ nhìn Bách Thảo tung hoành trên võ đài với sức mạnh như giếng sâu, phun trào như không bao giờ cạn. Chỉ có điều, thể lực đó không phải là bẩm sinh. Cô còn nhớ, khi mới gia nhập võ quán Toàn Thắng có lẽ là do bố mẹ đột ngột qua đời bởi một tai nạn giao thông nên thể lực Bách Thảo rất yếu. Còn người đó, từ khi thu nạp Bách Thảo làm đồ đệ, đã dùng phương pháp rèn luyện nghiêm khắc nhất, mỗi ngày ngoài thời gian ăn, ngủ, luyện chân, Bách Thảo luôn phải đeo hai túi cát để chạy bộ. Sáng sớm, khi mọi người chưa dậy, Bách Thảo đã bắt đầu chạy, buổi tối khi tất cả đã lên giường Bách Thảo vẫn tiếp tục tập chạy với hai túi cát đeo bên chân. Từng năm trôi qua. Túi cát đeo trên chân Bách Thảo mỗi ngày càng nặng thêm, thời gian chạy cũng dài hơn. Ngay cả khi tập các động tác chân, cũng không được tháo túi cát ra. Các sư phụ trong võ quán đều coi thường phương pháp tập luyện này. Teakwondo là một môn vận động coi trọng phản ứng, kỹ thuật và trí tuệ của vận động viên. Vì thế dù có thể lực tốt đến mấy cũng khó đạt thành tích, cách rèn luyện thể lực theo cách hành xác như vậy bị coi là ngu ngốc. Chính vì vậy, trong ký ức của cô thì là kẻ ngu ngốc nhất. “Hãy...!” Luồng không khí bị xoáy đảo, Bách Thảo hét lên, cố gắng định thân, vừa rồi khi Kim Mẫn Châu tấn công song phi liên hoàn, cô đã tránh qua một chuỗi né người lùi tránh, sức mạnh cơ thể phần nào được phục hồi. Bây giờ như được hồi sinh, lực từ chân Bách Thảo như bùng phát. “Phản!” Tiếp theo là cú đá xoay thứ tư vào vai Kim Mẫn Châu. “Thể lực là nguồn gốc cơ bản nhất, không có thể lực, chiến thuật và túc pháp dù có tốt đến mấy cũng không thể phát huy được”, ánh mắt sư phụ xa xăm, dường như nghĩ đến lời một người từng dạy ông từ lâu, “... Có những người có sức lực trời phú, còn con không được như vậy, con nhất định phải càng nỗ lực khổ luyện, để tăng thêm sức mạnh của cơ thể”. ... Dưới gốc mai. “Đã thấy cô mùa xuân chưa?”, cuối cùng, một ngày sư phụ tháo túi cát đeo trên chân của Bách Thảo, “... Dù bị một tảng đá khổng lồ đè lên, nhưng cô vẫn bật ra từ kẽ đá”. Cô ngừng đầu chằm chú lắng nghe. “Bởi vì sức mạnh của cô nhẹ nhàng mà dẻo dai, không bao giờ đầu hàng”, sư phụ nhìn cô, ánh mắt chan chứa yêu thương. “... Bách Thảo con cũng có sức mạnh như vậy”. ... Võ đài trên cao, không khí bị khuấy đảo tạo thành một dòng khí xoáy giống như bức tranh màu nước, Bách Thảo đáng thanh cao vươn thẳng. “Hự!” “Hự!” “Hự!”, khi xoay người bay lên, cô không chỉ sử dụng cùng một kiểu đòn chân xoay người đá ngang. Nhưng mỗi lần lăng chân đều khác nhau, tràn đầy nội lực và quan trọng hơn là đều đá trúng người Kim Mẫn Châu. Trong chớp mắt, Bách Thảo đã xoay người phi thân lần thứ sáu, đá cho Kim Mẫn Châu loạng choạng, tuyến xê dịch của hai người vạch một đường cánh cung dài trên sàn đấu như bức họa không lồ đang trải rộng, vóinhững nét bút đậm và quyết liệt. “Hự!” Đòn tấn công liên tiếp vào ngực rồi lan tỏa toàn thân, Kim Mẫn Châu đau nhói, toàn thân run rẩy, mặt mày loạng choạng. Nhờ vào mỗi hập sức sôi đầy ắp trong ngực, cô mới gắng gượng không để đổ gục. Đáng ghê! Những cú tấn công liên tiếp như vũ bão thế này là thuộc về ta, Kim Mẫn Châu này! Từng cú, từng cú, nhìn đối thủ sức lực kiệt quệ, hoàn toàn không khả năng phản công, xây xẩm loạng choạng, cuối cùng bị đá văng khỏi võ đài, vinh quang và nhuệ khí áp đảo đó thuộc về Kim Mẫn Châu này! Thích Bách Thảo kia lại dám dùng chính đấu pháp chỉ thuộc về ta để hạ nhục ta! “Cẩn thận!” Thoáng nghe thấy tiếng hét từ phía đội hình của Xương Hải võ quán, trong lúc loạng choạng lùi về sau, Kim Mẫn Châu cố mở mắt, vạch đường biên màu trắng lung lay. Bỗng nổi hận chưa từng có bất chợt bùng phát, mắt tròn trũng như sắp nổ tung, đúng lúc đó một luồng khí xoáy thốc vào mặt, Thích Bách Thảo hét lên, người lao đến như một trái núi bay. Xoay người đá song phi! Sơ Nguyên thảng thốt nín thở. Khoảnh khắc Kim Mẫn Châu ở sát mép đường biên, các tuyến thủ của Xương Hải võ quán mặt thất thần về kinh hoàng, chứng kiến Thích Bách Thảo xoay người như chọc thủng bầu không khí, tung chân phải, chân trái theo sát, một cú song phi nữa trúng người Kim Mẫn Châu! Cảnh tượng mấy hôm trước hình như tái diễn. Chỉ có điều lúc này, người ra đòn với thể lực và sức mạnh kinh hồn của đôi chân là Thích Bách Thảo, còn người bị đá văng khỏi võ đài lại là Kim Mẫn Châu. ... Quả là nỗ lực không thể nuốt trôi. Hạ gục đối thủ bằng chính sở trường của đối thủ. “Hãy...!” Đạp lên đường biên trắng, Kim Mẫn Châu điên cuồng gầm lên một tiếng! Mình không thể bị đá văng khỏi võ đài! Mình xuất chiến thay cha! Khúc Hường Nam dùng thuốc kích thích, với thủ đoạn dè hèn đã đánh bại cha mình, khiến cha mình vốn có vinh quang chói lọi bỗng trở nên nhục nhã! Không còn ai nhớ được Khúc Hường Nam nhiều năm trước là ai, nhưng nhiều người lại nhớ cha mình trong trận đấu trước vạn người, trận thứ nhất bị đánh bại bởi một kẻ vô danh tiểu tốt khiến Xương Hải nhục nhã, khiến đất nước cũng phải chịu nhục! Mình căm hận kẻ khốn kiếp Khúc Hường Nam! Mình căm hận Thích Bách Thảo đã nhận kế vô si đó làm sư phụ! Mình tuyệt đối không thể bị Thích Bách Thảo đá văng khỏi võ đài! Nếu thua nhục nhã như vậy, mình sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân! “Khốn kiếp!” Trên võ đài, một tiếng hét chói tai, mọi người dưới sân đều thất kinh, sự căm hận cơ hồ khiến thể lực của Kim Mẫn Châu được kích hoạt trở lại. Kim Mẫn Châu hơi né sang phải, nhanh chóng tránh được cú song phi trời giáng của Thích Bách Thảo. “Khốn kiếp!” Toàn bộ tinh lực tích tụ từ ngón tay đến ngón chân cơ hồ dồn tụ, trong lúc né mình, cô gào lên, xoay người phản kích. Tiếng hét như có sức nặng vạn cân khiến những người chứng kiến đột nhiên nghĩ tới... Đứng rồi, đây không chỉ là cuộc thi giữa hai đội đối kháng. Đây chính là cuộc đấu liên quan đến danh dự giữa Kim Nhất Sơn và Khúc Hường Nam! ... “Nếu các đệ tử có người nào cảm thấy bản thân khó giữ được lễ nghĩa, không thể chịu được nhục nhã thì hãy tự nguyện rời xa Teakwondo! Không thể để cho bất cứ đệ tử nào biến thành những Khúc Hường Nam, trở thành nỗi nhục của cả giới Teakwondo Chúng ta!”, Kim Nhất Sơn sắc mặt uy nghiêm, giọng sang sảng như chuông đồng vang vọng khắp thung lũng, “... Không nên như Khúc Hường Nam, khiến tên tuổi các đệ tử đồng nghĩa với ô nhục, vô liêm sỉ...” ... “Đúng, tôi là đệ tử của Khúc Hường Nam!” Một con gió trong lành thổi qua, bộ võ phục cũ ngả màu vàng trên người Bách Thảo phấp phới bay. “Cho nên, tôi biết sư phụ tôi là người như thế nào! Sư phụ tôi là người đầy tinh thần thượng võ! Là người có phẩm cách cao quý, chân chính lương thiện, ông không được phép, cũng không có tư cách làm nhục danh dự của người!” ... Kim Nhất Sơn giữa cổ cười ha hả, thanh âm phát ra khiến mặt đất thung lũng như rung lên. “Khúc Hường Nam, nỗi ô nhục của giới Teakwondo, ông ta làm gì có danh dự! Đối với loại người như ông ta, phải để mọi người trong thiên hạ đều biết ông ta là loại người vô liêm sỉ!” ... “Vậy thì...” Tiếng nói của Bách Thảo cũng trở nên lạnh lùng, chắc nịch, “... Xin ông chấp nhận lời thách đấu của tôi!” ... “Được, tôi thay mặt cha tôi, chấp nhận lời thách đấu của cô!” Kim Mẫn Châu phẫn nộ bước tới trước mặt Bách Thảo, hét lên: “Nếu, cô, thua! Thích Bách Thảo, tôi yêu cầu cô, quỳ xuống, xin lỗi cha tôi! Từ nay, vĩnh viễn, rời bỏ Teakwondo.” ... “Hãy...!” Trong lúc phẫn nộ, Kim Mẫn Châu né được cú đá song phi thứ nhất của Thích Bách Thảo, rồi với thể lực như phản hồi đáng kinh ngạc tung người phản kích, nhưng... Né cú đá thứ hai của chân trái Bách Thảo liền sau đó. “Phập!” Cú đá thứ hai của Bách Thảo rơi vào không khí. Trong tia chớp tốc độ tựa gió giống như con thú trúng thương, đường chân tung lên của Kim Mẫn Châu đã ở trong phạm vi phản kích cô lợi nhất, chỉ chờ cơ thể Bách Thảo rơi xuống là sẽ... “Ồi!” Các tuyến thủ của Xương Hải võ quán phần khích gào lên, tận mắt chứng kiến một lần nữa tuyệt chiêu phản kích của Kim Mẫn Châu, phải giáng cho Thích Bách Thảo một đòn chí mạng vào thời khắc nguy cấp nhất, phải đá bay cô ta khỏi võ đài. Chiến thắng như thế mới đã, chiến thắng như thế mới hoành tráng! “Trời!” Hiểu Huỳnh và cả nhóm đứng bật dậy, kinh hoàng thất sắc! Nếu trong thời khắc quan trọng nhất, Kim Mẫn Châu phản kích thành công khiến Bách Thảo ngã gục, thì dù Bách Thảo ghi được nhiều điểm trước đó, cũng đổ xuống sông xuống biển! Trong khoảnh khắc cú đá thứ hai rơi vào không khí, tiếng chân xé gió như trời dậy lần cuối trước khi ngừng thở, vang lên chói tai đầy sát khí cơ hồ có thể xé xác Bách Thảo. Cú ra chân cực kỳ hung bạo. Từ xa, chỉ thấy hai thân hình ghi chặt. Trong một tích tắc nhanh như chớp, những người ngồi dưới không thể nhìn rõ cú đá thứ hai của

Bách Thảo rơi vào không khí, Kim Mẫn Châu có cơ hội ra đòn. Xem ra cục diện có lẽ hoàn toàn xoay chuyển vào giây phút chót, Kim Mẫn Châu dường như có cơ hội chuyển bại thành thắng. Sắc mặt Nhược Bạch rần rần, trắng bệch như sáp. Chủ tướng Mẫn Thắng Hạo của Xương Hải vô tình cau mày. Tại sao... Cú song phi của Thích Bách Thảo đã hụt, vậy mà cơ thể cô ta không hề loạn choạng, trái lại cô ta có thể tiếp tục tung người bay lên. ... “Tốt!” Bách Thảo hít một hơi thật sâu, nói như đinh đóng cột: “... Nếu cô thuật tôi thì Kim Nhất Sơn đại sư nhất định phải xin lỗi sư phụ tôi và vĩnh viễn không được làm nhục danh dự của người!” ... “Hãy...” Tiếng hét của Bách Thảo chấn động thung lũng. Ánh nắng xiên ngang thiêu đốt chiều hè như phát ra những tia sáng trắng chói chang đến độ mọi người cảm thấy trước mắt cơ hồ có ảo giác. Trong khoảnh khắc hai thân hình giao nhau trên võ đài, tại sao Thích Bách Thảo có thể thực hiện cú song phi? Cú đá thứ ba! Bên tai là tiếng hét, ánh mặt trời vẫn thiêu đốt, Bách Thảo dùng hết sức bình sinh, khi Kim Mẫn Châu sắp dịch chuyển tới mép đường biên, như tia chớp tung chân đá cú thứ ba. Không ai biết, thể lực của cô đã hoàn toàn cạn kiệt. Nhưng cô không thể thua ở thời khắc cuối cùng này, cô không thể thua. Chắc chắn là sư phụ đang nhìn cô, cô biết ông là người cao quý, bất kỳ ai cũng không được phép dùng những từ ngữ khiếm nhã làm tổn hại danh dự của ông! Dẫu rằng, dẫu rằng chính sư phụ đã nói với cô, cô cũng không tin. Cô chỉ tin... Cô chỉ tin... Sư phụ tuyệt đối không làm chuyện đó, tuyệt đối không dùng thủ đoạn hèn hạ như thế để giành chiến thắng. *** ... Cuộc thi tranh Cúp vô địch Teakwondo thế giới thứ mười bảy, trong tiếng hoan hô vang dội của hàng vạn người, Kim Nhất Sơn của Hàn Quốc như một anh hùng ra trận. “Uống đi, nó sẽ khiến anh chiến thắng.” Gã trùm xã hội đen nói nhỏ, đưa một chai nước khoáng đến trước mặt ông, trực cảm được hàm ý của lời nói, ông từ chối uống chai nước đó. Trận đấu với Kim Nhất Sơn là trận đấu khó khăn nhất chưa từng có trong đời. Kim Nhất Sơn được trời phú cho thể lực sung mãn như núi lửa phun trào, đòn tấn công như vũ bão, đã có lần đưa ông vào cảnh khốn đốn. Cũng chính trận đấu đó khiến ông nhận ra được sức mạnh của thể lực đối với Teakwondo quan trọng như đất đối với cây. Trận đấu diễn ra cực kỳ khó khăn. Nhưng, dù mấy lần bị Kim Nhất Sơn ra đòn mạnh đến nỗi suýt không đứng lên được nhưng ông vẫn duy trì được vị trí hữu hiệu của mình, không để Kim Nhất Sơn ghi điểm. Ông không thể thua, ông chiến đấu bằng tính mạng của A Viên, chỉ có chiến thắng, A Viên của ông mới có hy vọng được cứu chữa. Điểm số lúc sắp kết thúc trận đấu đạt được như thế nào ông không thể nào nhớ rõ, chỉ biết lúc đó thể lực đã gần cạn kiệt, thần trí cũng bắt đầu mơ hồ. Chỉ nhớ hình như Kim Nhất Sơn mãi không thể ghi điểm, ông ta đã nôn nóng tột độ, phá thế phòng thủ của ông, đã cố ý gài bẫy dụ ông tấn công. Còn ông đã thực sự đá trúng. Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, Kim Nhất Sơn gục lên như hồ, quần áo giáp bảo vệ xuống sàn. Sau đó như là những tiếng rên ai oán, hình như không ai muốn ông chiến thắng. Người đám đông hỏi, ông quý xuống hướng về tổ quốc, hướng về A Viên. ... Trận thứ nhất chiến thắng Kim Nhất Sơn được coi là ứng cử viên nặng ký nhất của chức vô địch, nên mấy trận tiếp theo trở nên nhẹ nhàng hơn, chỉ có điều thể lực không ngừng tiêu hao. Đánh đến vòng chung kết, khi giải lao giữa hiệp, ông vận chai nước của mình uống mấy ngụm. Chính mấy ngụm nước ấy. Khi lên sân ngay sau đó, ông cảm thấy thể lực mình có gì đó bất ổn. Ông hy vọng đó chỉ là ảo giác, tuy nhiên xét nghiệm chất kích thích sau trận đấu khiến tất cả trở thành giấc mộng, chức vô địch ông vất lộn gian khổ có được trở thành nỗi nhục nhã dãi dãi, trở thành chủ đề đàm tiếu khinh miệt của thiên hạ. ... Một cơn gió hè thoáng qua. Nắng lấp lánh trên những lá mai, Khúc Hương Nam lặng lẽ phủi những hạt bụi trên phiên lá. Về sau nghĩ lại, trong hiệp thứ nhất của trận chung kết, lúc giằng co với đối thủ, theo hướng nhìn của người đó, ông thoáng thấy có người cúi xuống chỗ ông ngồi nghỉ giải lao giữa hiệp, làm nhanh động tác nào đó. Nếu... Nếu lúc đó ông nhanh trí phát giác... Khúc Hương Nam cay đắng ho mấy tiếng. ... “Hương Nam, em xin lỗi...” A Viên vừa đến được mấy ngày, môi khô tái nhợt, tay phải tựa như vuốt ve đứa con, nhẹ nhàng đặt lên vai ông. Còn ông gục xuống bên cô, vùi mặt vào tấm ga giường, không dám để cô nhìn thấy sự yếu đuối và đau khổ của mình. “... Nếu không phải tại em... anh sẽ không đi tìm những người đó... những người không tin tưởng anh... không tin tưởng anh chỉ dựa vào bản thân có thể giành chức vô địch... Hương Nam... là em đã liên lụy đến anh...” “Em có tin anh không?”, giọng ông khàn đặc. Không ai tin ông. Ông giải thích thế nào ban tổ chức cũng không tin. Ban tổ chức Teakwondo thế giới cho rằng ông gian lận càng áp dụng hình phạt nặng hơn, phán quyết cấm ông thi đấu suốt đời. Kim Nhất Sơn bị ông đánh bại, phần nợ lao đến trước mặt ông, dùng thứ tiếng Hàn mà ông không hiểu mắng xối xả. Các phóng viên và dư luận cũng tới tập chỉ trích, cơ hồ muốn lột xác ông. Những ngón tay diu dằng vuốt tóc ông. “... Tất cả những người đã chỉ trích anh... đều là những người không hiểu anh... không cần... quan tâm họ nghĩ không...”, trong mắt cô có ánh nước, giọng yếu ớt, “... Con... con gái Quang Nhã của Chúng ta... chỉ cần con hiểu anh... sẽ tin anh... Hương Nam... anh trong trắng cao quý như hoa mai...” ... Nhưng con gái lại không tin ông, các môn sinh từng lớn lên cùng nhau cũng không tin ông. Sự cô đơn ghê lạnh bám riết ông ngày này sang ngày khác. Ông chỉ biết hàng đêm ngồi dưới gốc mai, thủ thi với người vợ đã đi xa, cho đến khi một cô bé tên Thích Bách Thảo quý báu nhận ông làm sư phụ. Bách Thảo... Đứa bé lặng lẽ quật cường giống ông thời niên thiếu. Đứa bé là người thứ hai tin ông. Bất luận những đứa trẻ khác trong đạo quán đánh mắng nó thế nào, dẫu thân mình bị đánh thâm tím, cô bé ấy vẫn bước bình tĩnh vào ông. Chính sự khắc khổ, kiên trì, tiến bộ... và sự tin tưởng của cô, khiến ánh sáng cuộc đời vốn đã tắt rụi của ông lại bùng sáng, ngọn lửa đam mê mê đắm trong ông lại bùng cháy. Cô là hy vọng cuối cùng của ông. Ông hy vọng thiên bẩm của cô bé có thể khiến cô trở thành cao thủ, hy vọng có thể giúp cô hoàn thành con đường mà ông chưa đi hết, dẫu phải ép cô nhận Dụ quán chủ của võ quán Tùng Bách làm sư phụ. Cho nên, khi biết cô chất vấn Kim Nhất Sơn về chuyện của ông, thậm chí muốn đấu cùng Kim Mẫn Châu, trong điện thoại ông đã buộc lòng nói với cô, năm xưa ông đã sử dụng thuốc kích thích. Bách Thảo chắc sẽ thất vọng vì ông. Ông hy vọng cô sẽ hủy bỏ cuộc đấu với Kim Mẫn Châu, không nên vì ông mà ảnh hưởng đến tiền đồ. Thậm chí, ông hy vọng cô có thể quên đi từng nhận ông làm sư phụ để cô có thể quang minh chính đại tiến lên phía trước. Không một tí vết. “Phập!” Cú đá thứ ba xoáy gió song phi nặng ngàn cân của Bách Thảo, đập mạnh vào mặt Kim Mẫn Châu giống những con darts, tung ô, từng ô in trên mặt đối thủ, đồng tử Kim Mẫn Châu giãn rộng, từ từ ngã ngửa ra sau... Quang Nhã toàn thân run lấy bầy. Sững sờ nhìn Bách Thảo từ không trung thu chân tiếp đất. Cơ thể Kim Mẫn Châu bị sức nặng ngàn cân tác động, chầm chậm bắn ra khỏi võ đài, dường như bay rất thẳng, sau đó biến mất như một ngôi sao vụt tắt. Tốc độ tiếp đất rất chậm, rất chậm nên cô có thể thấy không khí im lặng như chết dưới sân, có thể thấy Nguyễn Tú Mai hôm qua bị đá văng khỏi võ đài, lúc này đang ngơ ngẩn nhìn cô. Tốc độ rơi nhanh như thén cô không kịp nhắm mắt. “Uyech.” Cơ thể đã hạ xuống võ đài! Cả sân chết lặng. Sau đó. Bùng nổ! Trên võ đài, Bách Thảo đứng về điểm tĩnh, ngực cô vẫn phập phồng dữ dội, mặt không còn nhận ra là màu gì. Từ trên cao, cô nhìn Kim Mẫn Châu bị đá văng khỏi võ đài, vật lộn trên mặt đất, gắng gượng thử đứng dậy. “Tuýt...” Tiếng còi vang lên. Trọng tài tuyên bố trận đấu kết thúc. 5:1 Thích Bách Thảo chiến thắng! *** Giống như chào đón vị anh hùng khai hoàn, Lâm Phong, Hiều Huỳnh, Mai Linh xông ra, cuồng nhiệt ôm chầm Bách Thảo, vừa cười vừa reo, Hiều Huỳnh nghẹn ngào: “Thắng rồi! Thắng rồi! Bách Thảo đáng ghét, cậu thắng rồi!” “Đẹp quá, Bách Thảo!”, Mai Linh cũng rom róm nước mắt, “Này, trước đây tôi không hề thấy cậu đẹp như vậy! Cậu đã rửa hận cho Nguyễn Tú Mai phải không? Ai bảo Kim Mẫn Châu hôm qua kiêu ngạo như vậy, hôm nay đáng đời, cô ta tự làm tự chịu!”. “Giỏi quá! Giỏi quá!”, Lâm Phong ôm riết lấy cô. Thân Ba, Khẩu Chấn cũng không thể kiềm chế nổi giang tay ôm chầm Bách Thảo cùng mấy cô gái. Bị đồng đội vây kín, nồng nhiệt ôm ấp, bất chợt liếc qua đầu họ, Bách Thảo nhìn thấy Quang Nhã đang ngồi một góc, đầu gục xuống, sau đó lại đưa mắt nhìn quanh đã thấy Sơ Nguyên đang từ xa mỉm cười nhìn cô, ánh mắt ấm áp như mùa xuân. Mặt cô bỗng đỏ ửng, vội vã cúi đầu. “Càng ngày càng khiến người ta bái phục”, Diệc Phong cười hi hi, bàn tay chạm rãi vỗ lên vai cô. Nói đoạn quay sang Nhược Bạch, lúc này anh đang ngồi với Sơ Nguyên và bắt đầu làm động tác khởi động. Sơ Nguyên đang trao đổi điều gì với anh. Bách Thảo giật mình, đúng rồi, sao mình lại quên, trận đấu của mình kết thúc là đến lượt Nhược Bạch ra sân và đó cũng là trận đấu cuối cùng giữa hai đội.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 3

Thoát khỏi những vòng tay nồng nhiệt của đồng đội, Bách Thảo vội lao đến bên Nhục Bạch, thấy Sơ Nguyên đang nhìn anh chăm chú, hỏi với giọng nghiêm túc: “Cậu có thể chứ?” Nhục Bạch ngược nhìn đối thủ Mãn Thắng Hạo của Xương Hải đang đi về phía võ đài, trả lời: “Có thể.” “Nhưng...”, quỳ một bên chân Nhục Bạch, Bách Thảo thấy hai gói thuốc vẫn để nguyên chỗ cũ như lúc cô rời đi, hình như chưa có ai động đến. Ngực thất lại, ngừng một lát, cô nói khẩn khoản về lo âu: “Nhục Bạch, anh đang ốm...” Sơ Nguyên gật đầu nói: “Hơn nữa, Nhục Bạch, cậu đang sốt cao, thể lực yếu đi nhiều, tình trạng sức khỏe thế này không thích hợp thi đấu. Hay là để Khấu Chấn ra thay...” “Tôi có thể.” Nhục Bạch nhắc lại. Anh từ từ đứng dậy, Bách Thảo theo phản xạ giơ tay định đỡ, nhưng anh đẩy cô ra. Trên võ đài, hai chàng trai trong võ phục trắng muốt đã tiến ra giữa sàn. Mãn Thắng Hạo sắc mặt đen láy, hiện là một trong những tuyển thủ xuất sắc nhất của Xương Hải võ quán, là đương kim vô địch Teakwondo thế giới lần thứ nhất sau khi Đình Hạo rời bỏ đấu trường. Người kia là Nhục Bạch, một thanh niên thân hình thanh tú có vẻ ngoài lãnh đạm, chưa từng tham gia thi đấu quốc tế. “Nhục Bạch sư huynh ốm sao?” Hiểu Huỳnh và mấy cô gái nghe vậy cùng hỏi, mọi người lo lắng nhìn nhau. Đã biết bốn trận trước do chiến thắng của Diệc Phong và Bách Thảo, đội Ngạn Dương ghi được hai điểm, bằng đội Xương Hải, nếu Nhục Bạch thắng Mãn Thắng Hạo là có thể giành được chiến thắng trong trận thánh chiến này. Mặc dù gặp đối thủ là Mãn Thắng Hạo, khả năng chiến thắng của Nhục Bạch không lớn, nhưng trong thi đấu luôn xảy ra những điều bất ngờ, luôn có những cơ hội, cơ may nào đó. Nhưng bây giờ Nhục Bạch lại đang ốm. Vạn nhất... Vạn nhất... Nghĩ đến chuỗi đá xoáy của Bách Thảo với sức mạnh như gió lốc, hết cú này đến cú khác đá văng Kim Mãn Châu từ võ đài trên cao xuống đất, làm cho Xương Hải mất mặt. Biết đâu... để cứu vớt danh dự cho Xương Hải, Mãn Thắng Hạo có thể sẽ ra đòn hiểm với Nhục Bạch... “Ồi, ời, ời!”, Hiểu Huỳnh cuống quýt, nắm chặt cánh tay Bách Thảo nói nhỏ, “Đã biết vậy, vừa rồi cậu nhẹ tay một chút, không nên đá bay Kim Mãn Châu có phải tốt hơn không. Mặc dù cậu ra đòn đã lắm nhưng nếu vì vậy mà Mãn Thắng Hạo trút hận vào Nhục Bạch thì nguy quá!”. Nét mặt Bách Thảo tối sầm lại. “Không thể không chệch trong cú đá cuối cùng đối với Kim Mãn Châu phải không?”, vừa nhìn theo Nhục Bạch đang đi trên võ đài, Sơ Nguyên vừa hỏi. “... Vâng” Mặc dù muốn đánh bại Kim Mãn Châu, thậm chí đã dùng chuỗi cú đá xoáy giết để hoàn toàn đập tan thói kiêu ngạo của cô ta, nhưng khi thực hiện cú đá cuối cùng, Bách Thảo không muốn hành động như Kim Mãn Châu đã làm với Nguyễn Tú Mai ngày hôm qua. Kim Mãn Châu quá kiêu ngạo làm nhục Tú Mai như vậy, nếu cô cũng hành động như thế thì có khác gì cô ta. Nhưng, khi thực hiện cú song phi thứ ba, cô nhất thiết giờ vận toàn bộ sức lực, mà đã vận toàn lực, thì không thể nào không chệch được quán tính và đường lực của chân. Cô cho rằng... Mọi người đều nghĩ là cô cố ý. “Không chệch lực chân không phải dễ dàng, đừng áy náy”, thời gian gian nghỉ giữa những đợt tấn công của hai đối thủ trên võ đài, Sơ Nguyên vuốt tóc cô an ủi, anh còn tận tay lấy chiếc khăn bông lớn khoác lên vai cô, “Cẩn thận kẻo bị cảm lạnh, vừa rồi ra nhiều mồ hôi như thế”. “Xin lỗi”, Hiểu Huỳnh ngưng ngưng, vịn vào ngón tay, “Bách Thảo, tớ... tớ không nên nói cậu... chỉ là do tớ hơi lo cho Nhục Bạch sư huynh...”. “Không sao.” Bách Thảo lắc đầu. “Lo gì chứ”, Diệc Phong liếc xéo Hiểu Huỳnh, “Xin cô, không nên quá lo Nhục Bạch không ra nổi một đòn. Ai thắng ai thua còn chưa biết, đừng có mới thấy nhụt khí của người ta đã phát hoảng, tự hại mình”. “...” Hiểu Huỳnh cúi đầu, đang định nói thêm gì đó. “Hự!” Trên võ đài cục diện đột nhiên thay đổi. Sau khi hai bên thể thủ thăm dò lẫn nhau, Nhục Bạch tấn công trước, Mãn Thắng Hạo dường như đã sớm chuẩn bị, trong nháy mắt quay người đá hậu, kiểu ra miếng trả miếng này không có gì lạ. Trong lúc Mãn Thắng Hạo ra đòn phản kích, Nhục Bạch hét lên một tiếng, tung người đập thẳng xuống, luồng gió sung mãn theo thể chân ép xuống. Biến hóa thành chuỗi khiến khán giả hoa mắt. Bách Thảo căng thẳng, nín thở. Thấy cú đập thẳng trum lên đầu Mãn Thắng Hạo “Phập!” một tiếng nặng trĩu, bóng chân hai chàng trai giao nhau. Lại một cú đá hậu của Mãn Thắng Hạo trúng vai Nhục Bạch, Nhục Bạch mặt trắng như tuyết, lù về sau hai bước. “Ồi...” Bách Thảo hoảng hốt kêu lên. “Ồi!”, tiếp theo là tiếng hét thất thanh của Hiểu Huỳnh, “Sao lại thế, sao lại thế! Rõ ràng Nhục Bạch đá trúng Mãn Thắng Hạo thì Nhục Bạch phải ghi được điểm chứ! Sao lại thế...”. Sắc mặt Diệc Phong xám lại. “Tốc độ ra đòn của Mãn Thắng Hạo quá nhanh”, Thân Ba cau mày ghi mấy chữ vào cuốn sổ, “... Mặc dù Nhục Bạch phán đoán được động tác của đối phương nhưng hai lần ra đòn, rồi cuộc vẫn chậm hơn một nhịp”. Sau Đình Hạo, Mãn Thắng Hạo cơ hồ lung đoạn hầu hết giải quán quân các cấp, bất luận là sức mạnh hay tốc độ phản ứng luôn là thể mạnh của anh ta. “Không phải”, mắt vẫn theo dõi Nhục Bạch đang gầy thẳng bằng cổ đứng vững, Bách Thảo cắn môi, tay bóp chặt hai gói thuốc vừa rồi Nhục Bạch sư huynh không động đến, “... là do Nhục Bạch sư huynh bị sốt...”. Trong mắt cô, tốc độ của Nhục Bạch không hề thua Mãn Thắng Hạo. Anh ra chân rất nhanh, chỉ là do lúc Nhục Bạch đập từ trên cao xuống, cô có thể nhìn thấy cơ thể anh khẽ run, có vẻ như thể lực anh đã sập. Nếu anh không ốm. Cú liên hoàn vừa rồi... 0:1 Mãn Thắng Hạo được điểm. Các đệ tử của Xương Hải hoan hô vang dậy, sĩ khí sút của toàn đội lúc trước do thất bại của Kim Mãn Châu giờ đã phục hồi, lại sôi sục. Bách Thảo nắm chặt nắm đấm, căng thẳng theo dõi Nhục Bạch đang tiếp tục cuộc đấu trên võ đài. Cô có thể nhìn thấy vẻ mặt xanh xao, đôi môi khô nẻ visốt của anh. Thực ra, không phải cô không hiểu vì sao Nhục Bạch lại kiên quyết muốn ra sân đấu. ... Từ khi Đình Hạo tuyên bố từ bỏ tham gia mọi cuộc thi đấu, từ bỏ Teakwondo, suốt một năm rưỡi sau đó tính tình Nhục Bạch trở nên trầm tư khác thường. Anh từ chối tham gia tập luyện ở trung tâm huấn luyện của Thẩm Ninh. Thời gian đó ngoài việc hằng ngày đưa các tuyển thủ đi luyện tập, bản thân anh hầu như không tham gia võ xảy ra bất cứ trận thi đấu nào. “Anh... anh muốn chiến thắng Đình Hạo phải không?” Một buổi tối hai năm trước, cô đã hỏi Nhục Bạch như vậy. Do vẻ lãnh đạm cố hữu của anh khiến Bách Thảo cảm thấy hơi sợ, nhưng hằng ngày thấy anh như vậy, cuối cùng cô cũng gầy hết cam đảm. Tối đó dưới ánh trăng, trên hành lang gỗ của phòng tập, cô rụt rè ngồi xuống cạnh anh. “Là bởi vì”, rất lâu không thấy anh trả lời, cô quyết định nói thẳng, “... anh coi Đình Hạo là đối thủ mạnh nhất, khi Đình Hạo không thi đấu nữa, không còn cơ hội chính thức đấu tài với anh ấy... cho nên anh buồn đúng không?”. Ánh trăng rất mờ. Khuôn mặt Nhục Bạch bị một góc mái hiên che khuất. “Vì sao anh tập Teakwondo?”, ngập ngừng một lát, dăm dăm đôi nhìn khuôn mặt tư lự lạnh như băng của anh, “... chỉ là để đánh bại Đình Hạo ư?”. Nhục Bạch phẫn nộ liếc cô một cái. “Vậy...”, nhìn đôi mắt sa sầm giận dữ của anh, Bách Thảo cau mày hỏi, “Tại sao anh phải từ bỏ vianh ấy?”. Ánh trăng lơ mờ. Thời gian cơ hồ đã qua một thế kỷ. Lặng lẽ, hàng mi của Nhục Bạch từ từ sụp xuống, nhìn bóng hai người đổ dài trên nền gỗ hành lang, chính vào lúc cô tưởng Nhục Bạch sẽ không bao giờ mở miệng thì anh bất ngờ lên tiếng, giọng nhỏ khàn khàn. “Tôi quá vô dụng.” Giọng nói của anh cũng lạnh như ánh trăng ngoài kia. “Hồi nhỏ, tôi nằm bò trên tường võ quán xem trộm các đệ tử luyện tập bên trong. Từng Bách khi ấy là vô quán đệ nhất Ngạn Dương, có rất nhiều đệ tử, rất đông vui náo nhiệt. Mọi người đều cảm thấy vinh hạnh tự hào vì võ quán của mình, chỉ cần được Sơ Nguyên đưa đi thi đấu, giải nhất chắc chắn thuộc về Từng Bách”, anh nói một cách khô khan, “... Nhưng từ khi Sơ Nguyên ra đi, Từng Bách trong tay tôi đã sập như xuống dốc không phanh, sự phụ rất thất vọng, thậm chí không còn muốn đưa các đệ tử đi luyện tập, đệ tử của võ quán vì vậy ngày càng ít dần”. Cô thấy người lạnh nghe. “Đình Hạo giống như thiên tài từ trời rơi xuống, mang đi tất cả vinh quang và những giải quán quân mà Sơ Nguyên từng đoạt được, mọi người quên dần Sơ Nguyên, chỉ còn nhớ Đình Hạo sáng chói như ánh mặt trời.” Mỗi anh mỉm cười, sau đó nhếch lên biến thành nụ cười thiếu não. Hồi lâu sau, hàng mi từ từ nâng lên, hướng ánh mắt lạnh tanh vào cô. “Chỉ cần đánh bại Đình Hạo là có thể chấn hưng Từng Bách võ quán, một việc đơn giản như vậy mà mãi tôi vẫn không thể làm được.” “...” Bách Thảo không biết nói sao. “Khó luyện hai năm, tưởng rằng đã tiến bộ kha khá, mãi đến trận đó mới phát hiện, khoảng cách với Đình Hạo vẫn vô cùng lớn”, mắt anh lóe tia sắc lạnh khó hiểu, “... không cần luyện tiếp nữa, Teakwondo là môn võ thuật thuộc về những thiên tài, người thường dù luyện bao nhiêu chẳng qua cũng chỉ là bị bóng cho người ta đá mà thôi”. “Vậy em cũng không nên luyện tập tiếp nữa, phải không?” Lòng buồn bã, khoảng cách giữa cô với Đình Nghi lại càng lớn, giống như một người trên cung trăng, một người dưới mặt đất. “Nhưng em

không tin những cái đó.” Hít một hơi dài, cô nói: “Cách đánh của em rất ngốc, em đã rất khổ công, em không phải là thiên tài nhưng chỉ cần tiếp tục tập luyện, em sẽ tiến bộ, nhất định có ngày em đánh bại Đình Nghi”. Ánh trăng lạnh lẽo. “Anh có hối hận không?”, cô cần môi, ngoảnh nhìn anh, “Nếu có một ngày, một người ngốc như em có thể đánh bại Đình Nghi, nhưng anh đã không còn luyện Teakwondo nữa, anh thực không hối hận sao?”. Đêm hôm đó, Nhựt Bạch và cô cơ hồ ngồi trắng đêm tại hành lang phòng tập. Anh trầm ngâm không nói, cô cũng không dám mở miệng, về sau mới phát hiện mình ngủ gục trên sàn từ lúc nào. Sau đêm đó, Nhựt Bạch bắt đầu luyện tập trở lại, đưa toàn đội đi tập ở trung tâm huấn luyện của Thẩm Ninh. Một năm sau, dưới sự dẫn dắt của anh, Tùng Bách võ quán đã giành được chiến thắng áp đảo trong trận thách đấu hằng năm với Hiên Võ võ quán. Tuy nhiên, trận tỷ thí đó Đình Hạo không tham gia. Cô hiểu, đối với Nhựt Bạch là điều đáng tiếc không thể nào bù đắp. Cuộc thi đấu tập thể hôm nay Xương Hải cử Mân Thắng Hạo, là người sau Đình Hạo, là tuyển thủ sung sức đã chạm nhiều đỉnh vinh quang. Thắng Hạo và Đình Hạo chưa giao đấu với nhau, hai người đó rất cuộc aimạnh hơn, trong một thời gian đã trở thành chủ đề bàn tán rôm rả của giới Teakwondo. Cho nên, đấu đang sốt cao Nhựt Bạch cũng nhất quyết không bỏ qua trận này. Bách Thảo căng thẳng theo dõi diễn biến trận đấu. Mân Thắng Hạo và Nhựt Bạch lại bắt đầu một đợt thể thủ thăm dò mới. Hai người đều trầm tĩnh chắc chắn, không nôn nóng tấn công. Bách Thảo hy vọng Nhựt Bạch chiến thắng, Nhựt Bạch rất cân bằng một trận như vậy. Một năm nay, anh đã bỏ quá nhiều công sức và tinh lực vào cô. Dù có tiến bộ rất nhanh nhưng bản thân Nhựt Bạch lại bỏ lỡ nhiều cơ hội thi đấu. Nếu... Nếu Nhựt Bạch có thể đánh bại Mân Thắng Hạo, nhất định Nhựt Bạch sẽ phấn khởi trở lại, nhiệt tình thi đấu với chuỗi chiến thắng sẽ lại được chiêm ngẫm. “Hây!” Trên võ đài, trong lúc thể thủ Mân Thắng Hạo đột nhiên nhảy lên đá ngang, chân trái nhanh như chớp đá vào ngực Nhựt Bạch. Anh ta đã nhận ra. Bách Thảo bỗng kinh hãi, lòng quặn thắt. Mân Thắng Hạo nhất định đã phát hiện ra thể trạng của Nhựt Bạch cho nên mới chủ động tấn công. Trong trận đấu với các tuyển thủ Myanmar hôm qua, rõ ràng Mân Thắng Hạo là kiểu võ sĩ bảo thủ phòng thủ phản kích, tuy nhiên người Myanmar yếu hơn rất nhiều, chỉ cố duy trì phòng thủ, cố gắng không mắc bẫy trong các đòn tấn công, nên hầu như không tìm cách phản công. “Phập!” Trong lúc hai người giằng co, động tác nhanh đến mức Bách Thảo không dám chớp mắt, cũng không kịp nhận ra rốt cuộc biến hóa thế nào, mà lại thành chân phải của Nhựt Bạch đá vào ngực Mân Thắng Hạo. 1:1 “Hự!” Sau phút kinh ngạc, dưới khán đài bắt đầu bàn tán xì xầm, những người chứng kiến cũng cơ hồ không ai nhận ra rốt cuộc Nhựt Bạch phản kích thế nào. “Tôi không hiểu”, Thân Ba nghi hoặc đẩy gọng kính đen trên sống mũi. “Cú lạng chân quá nhanh!”, Khẩu Chấn ngạc nhiên miệng há hốc, “... Đúng, như trong phim vậy, may mà trận này là Nhựt Bạch ra sân...”. Bách Thảo nín cười. Chỉ cần Nhựt Bạch ghi điểm là tốt, chỉ có điều, chính cô cũng không hiểu. Ngang đầu, vô tình nhìn về phía Sơ Nguyên. “Nhựt Bạch đã chuẩn bị tốt...”, Sơ Nguyên mắt không rời võ đài, “... trước khi Mân Thắng Hạo ra đòn, Nhựt Bạch đã chờ sẵn, Mân Thắng Hạo vừa lạng chân, Nhựt Bạch thực thì phản kích, phản ứng nhanh hơn đối thủ”. “Vậy là... chuẩn bị tốt rồi sao?”, Hiểu Huỳnh gãi đầu, “... sao nghe có vẻ giống như... giống như... cái gọi là nhìn thấu phản ứng của đối thủ như Bách Thảo, có ý tạo cơ hội trước.” “Có lẽ vậy.” Sơ Nguyên mỉm cười. Kết thúc hiệp thứ nhất, tỷ số 1:1. Nhìn thấy Nhựt Bạch đi xuống, Bách Thảo vội vã đứng dậy, nhưng bị Sơ Nguyên giữ tay giữ lại, anh lắc đầu nói nhỏ: “Không nên nhắc đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến ốm đau hay sốt nào hết, như vậy chỉ khiến cậu ấy phân tâm”. Bách Thảo ngẩn ngơ. Sơ Nguyên cũng đứng dậy, đi về phía Nhựt Bạch, tiếng nói còn lưu lại bên tai cô: “Đề cậu ấy tập trung tinh lực, chuyên tâm đánh tốt trận này.” Diệc Phong đưa khăn bông cho Nhựt Bạch, Hiểu Huỳnh cầm khăn đưa nước. Nhựt Bạch thần sắc vẫn lạnh tanh, đang chăm chú nghe Sơ Nguyên vạch ra những sơ suất của Mân Thắng Hạo trong phòng thủ, thỉnh thoảng cũng trao đổi vài câu với Sơ Nguyên. Bách Thảo ngẩn ngơ đứng sau lưng Nhựt Bạch, không biết nên làm gì. Đột nhiên có ai đó đẩy từ phía sau. “Phịch!” Suýt nữa cả người cô đã chồm lên lưng Nhựt Bạch, khi mặt Bách Thảo đổ lưng, trợn mắt lờm thì thủ phạm Hiểu Huỳnh đã lùm lút. “Em...” Thấy Nhựt Bạch ngoái nhìn với ánh mắt hồ hởi, Bách Thảo luống cuống không biết giải thích thế nào, vội lắp bắp: “Nhựt Bạch sư huynh, muội mát xa lưng cho huynh được không?” Đánh xong hiệp một, cơ bắp Nhựt Bạch có lẽ đã tê cứng, có thể giúp anh thư giãn một chút cũng tốt. Nghĩ như vậy, cô vội cúi đầu, mạnh tay xoa bóp vai cho anh. “Không cần!” Nhựt Bạch mặt không biểu cảm, né người tránh, để lại hai bàn tay Bách Thảo lúng túng, bẽ bàng trên không. Hiệp hai bắt đầu. “Nhựt Bạch sư huynh vẫn đang giận”, Hiểu Huỳnh thông cảm nhìn về mặt râu rì, tui thân của Bách Thảo, gãi đầu nói, “Đừng tự dằn vặt nữa, Nhựt Bạch sư huynh có lẽ đã giận lâu quá rồi, thi đấu xong cậu định ăn lỗi để anh ấy nể vài câu là xong”. “Ừ”, Bách Thảo buồn bã đáp. “Hi hi”, Hiểu Huỳnh cười an ủi cô, “Có điều, vừa rồi xem ra sức khỏe Nhựt Bạch không tệ lắm, tinh thần rất tốt, cũng không thấy yếu nữa, cậu yên tâm đi”. “Hây...!” Trên sàn đấu, lần này là đợt tấn công do Nhựt Bạch dẫn trc, tốc độ cực nhanh với sức mạnh kinh người. Nếu không phải vừa rồi chạm vào vai Nhựt Bạch, cách một lần áo vẫn cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh rất cao thì chưa biết chừng cô cũng sẽ như Hiểu Huỳnh tin rằng sức khỏe anh không có vấn đề. Trái tim quặn đau. Chưa trận đấu nào có thể khiến Bách Thảo căng thẳng, đứng ngồi không yên như vậy. Trên võ đài cao. Nhựt Bạch liên tiếp tung người nhảy lên tấn công. Tiếng hét của anh sắc lạnh như tiếng kim loại va đập vang vọng trong thung lũng, sát khí kinh người, nhưng đáng thanh tú như cây tùng, khiến tuyển thủ các nước ngẩng người ngắm nhìn, quên cả cổ vũ. Đó là trận đấu phòng thủ và tấn công tuyệt đẹp. Mân Thắng Hạo sau khi thất bại trong tấn công ở hiệp một, bèn chuyển sang phòng thủ phản kích như Nhựt Bạch. Trong những trận đấu của Nhựt Bạch mà Bách Thảo đã xem, anh cũng áp dụng kiểu phòng thủ phản kích như vậy, nhưng từ khi bắt đầu hiệp hai, Nhựt Bạch đã hoàn toàn thay đổi chiến thuật. Anh liên tục tấn công như vũ bão. Những cú ra đòn đầy sát khí, hết đợt này đến đợt khác choc thủng phòng tuyến của Mân Thắng Hạo. Đây là chiến thuật do Sơ Nguyên gợi ý sao? Nhưng Nhựt Bạch đang ốm, thể lực anh có thể duy trì lâu như vậy không? Hai bàn tay nắm chặt, Bách Thảo như ngồi trên đống lửa. “Hự!” Sau chuỗi tấn công liên tiếp, cuối cùng Nhựt Bạch cũng phá vỡ tuyến phòng thủ của Mân Thắng Hạo, một cú đá ngang và phản thân đá hậu mạnh như búa giáng vào ngực đối thủ. 2:1 “Phập!” Sắp kết thúc hiệp hai, Nhựt Bạch tìm ra được sơ hở trong phản công của đối thủ, anh liền xoay người đá hậu và lại đá trúng. Tỷ số chốt ở còn số 3:1. Khó khăn nhất là hiệp thứ ba, thể lực Nhựt Bạch quả nhiên đứng như Bách Thảo lo lắng, suy giảm nhanh chóng, đầu vận hết sức lực cũng thể tung người vọt lên. Mân Thắng Hạo bị dẫn trước, chuyển từ phòng thủ sang tấn công, ra đòn như sóng biển, lớp sau dữ dội hơn lớp trước. Còn Nhựt Bạch lại chuyển sang phòng thủ, mặc dù tiết tấu chân của đã hơi chậm, sức lạng chân cũng giảm sút nhiều nhưng vẫn giữ vững, không cho đối thủ cơ hội ghi điểm. Thì ra là vậy. Bách Thảo hồi hộp nhìn sang về trầm tĩnh của Sơ Nguyên bên cạnh. Do biết thể lực của Nhựt Bạch sư huynh không thể cầm cự lâu, cho nên Sơ Nguyên sư huynh mới đề nghị Nhựt Bạch vốn có thể mạnh trong phòng thủ, chớp thời cơ tấn công trước ghi điểm, sau đó cho dù thể lực giảm sút cũng có thể duy trì thể cầm cự, bảo vệ tỷ số đến cùng. Nhưng... Nhựt Bạch có thể cầm cự được không? Ở một khoảng cách xa như vậy, Bách Thảo cũng có thể nhận ra sắc mặt anh càng lúc càng tái nhợt, môi khô nẻ mím chặt. Trong những giây nghỉ giữa các đợt phản kích thừa thốt, thậm chí còn nghe thấy tiếng ho cố nén của anh. Đột nhiên, trong lúc Nhựt Bạch ho dữ dội Mân Thắng Hạo hét to, tung chân đá lệch vào vai anh. Ôi! Bách Thảo kinh hoàng, trái tim như muốn vỡ tan. “Hự!” Âm thanh như tiếng búa bổ, như đập nát da thịt, đập mạnh vào cảm Nhựt Bạch. Cú đá khiến anh bật ngửa mặt, sức mạnh của nó khiến anh không thể nào không chế được cơ thể. “Phịch!”, “Phịch!”, “Phịch!”, tiếng chân thật lúi của anh liên tục đập lên sàn. “Cẩn thận!”, thấy Nhựt Bạch sắp lúi tới đường biên, chuẩn bị rơi xuống đất, toàn thân Bách Thảo run lay bầy. Ánh mặt trời lóng lánh như thủy tinh. Trong khoảnh khắc chân giẫm lên đường biên, Nhựt Bạch cứng người định thân, cuối cùng với nỗ lực phi thường, quả nhiên anh đã đứng vững được. Bách Thảo hai tay bịt chặt miệng, suýt trào nước mắt, cô hòng tắc nghẹt như có vật gì vít chặt, bên tai lại thoảng qua hơi thở nặng nề và ngay sau đó là tiếng nói giống như trút được một hơi thở nhẹ nhõm của Sơ Nguyên, “...Sợ quá...”. Hiểu Huỳnh nghẹn ngào, Lâm Phong, Diệc Phong cũng đắm đuối mồ hôi, Diệc Phong không còn uể oải nữa, không nói không rằng, nhưng về mặt sắt lại thật đáng sợ. 3:2 Mân Thắng Hạo gỡ lại một điểm. Nhựt Bạch gắng gượng cầm cự tiến ra giữa võ đài, đi được hai bước chân đột nhiên dừng lại. Sắc mặt tái nhợt, anh cau mày bật ho hai tiếng, răng nghiến chặt. “Sao thế, sao thế... có phải anh ấy bị nội thương không...” Hiểu Huỳnh miệng lắp bắp, tay bầu chặt cánh tay Bách Thảo đau điếng, chợt nhận ra cánh tay ấy còn lạnh ngắt hơn cả tay mình. Kinh ngạc ngoài đầu, thấy mặt Bách Thảo đỏ dần trắng như sáp nến. “Không sao đâu!” Hiểu Huỳnh gượng cười, an ủi Bách Thảo: “Nhựt Bạch sư huynh rất cừ, rất cừ! Mân Thắng Hạo đâu phải đối thủ của anh ấy!” Bách Thảo không còn nghe thấy Hiểu Huỳnh nói gì nữa. Bên tai cô chỉ còn lại những tiếng ù ù hỗn loạn, mắt dán vào Nhựt Bạch

trên bục cao. Bắt đầu luyện Teakwondo từ bảy tuổi, chứng kiến nhiều cuộc thi đấu căng thẳng, nhưng chưa có trận nào khiến cô sợ hãi đến thế. Bách Thảo hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Nhục Bạch thắng hay không, nỗi sợ hãi duy nhất khiến tim cô đau thắt lúc này là Nhục Bạch bị nội thương, anh không thể bị đá gục, anh nhất định phải khỏe mạnh. “Hự!”, một cú đá ngang, Mân Thắng Hạo đá trúng vai Nhục Bạch. “Hự!”, tiếp một cú đá hậu, chân phải Mân Thắng Hạo bám sát ra đòn, Nhục Bạch gắng gượng hết lên, tung người lạng chân trái, chạm chân Mân Thắng Hạo như tóe lửa. Thời gian trôi quá chậm. Từng giây, từng giây như ngưng lại. “Tuýt!” Khi tiếng còi kết thúc trận đấu của trọng tài vang lên, các tuyển thủ Ngan Dương nhảy lên hoan hô, bên Xương Hải không khi hoàn toàn trái ngược, lặng như tờ. Trận đánh đấu tập thể do phía đội Ngan Dương yêu cầu đã kết thúc với thành tích ba trận thắng hai trận thua, Ngan Dương toàn thắng. Trong mắt Bách Thảo chỉ có Nhục Bạch. Khi tiếng còi của trọng tài còn chưa kết thúc, cô đã lao về phía võ đài. Thung lũng ngày hè, gió nhẹ, Nhục Bạch một mình đứng trên võ đài, mồ hôi đầm người, ho nhẹ mấy tiếng. “Huỳnh!” Giọng nói quen thuộc, cô gái nắm cánh tay anh, giọng hơi run, một mùi hương thanh tao lọt vào hơi thở của anh. Ngực anh co thắt, mấy tiếng ho không nén nổi, bật ra nặng nề. Mắt anh ngơ ngẩn nhìn đôi mắt to, trong veo long lanh như mắt hươu non của cô. *** “Ha ha ha!” “Ha ha ha!” Trong sân khu ký túc xá, Hiểu Huỳnh cười giòn tan, trong đời chưa bao giờ cô đắc ý đến thế. Đánh bại Hiền Võ võ quán có lẽ, bây giờ họ còn đánh bại Xương Hải võ quán nữa kia! Năm trận thắng ba, người giành chiến thắng toàn là đệ tử Tùng Bách võ quán! Diệc Phong thắng Phác Trần Ân, Bách Thảo thắng Kim Mân Châu, Nhục Bạch giỏi nhất, đánh bại đương kim vô địch thế giới Mân Thắng Hạo. “Ha ha ha!” “Ha ha ha!” “Ha ha ha!” “Xưng bá thiên hạ, Chúng ta là ai! Mặt trời mọc ở phương đông, chỉ có Chúng ta không bại”, Hiểu Huỳnh hai tay chấp eo cười héc héc. “Đủ rồi!”, Lâm Phong không ngừng đầu, vừa gritin nhún vai nói. “Ở đây còn có người của các nước, cô cười đắc ý như vậy, không sợ người ta cho là quá kiêu ngạo hay sao?”. “Xí, kiêu thì kiêu”, Hiểu Huỳnh vênh mặt, “... Chính những người có thực lực mới có tư cách kiêu ngạo!”. “Câu này Kim Mân Châu thích nghe lắm đấy!”, Mai Linh đứng bên, vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói. “Này!”, Hiểu Huỳnh đảo mắt, “Lại nói Kim Mân Châu, cô ta đã thua Bách Thảo, phải nhận tội và xin lỗi sư phụ cô ấy, phải thề từ nay không nói xấu sư phụ Bách Thảo nữa, sao vẫn chưa thấy cô ta xuất hiện?”. “Đúng đấy”, Mai Linh chưa kịp bỏ miếng khoai tây chiên vào miệng, nhún vai nói, “Liên tục có phải bọn họ thấy mặt mặt quá, định chạy làng hay không nhỉ?”. Quang Nhã lăm li ngồi một góc. “Có lẽ không dám đâu”, Lâm Phong bỏ điện thoại vào túi, xen vào, “Đó là lời hứa trước mặt bao nhiêu tuyển thủ các nước, Kim Nhất Sơn dù gì cũng là nhân vật cấp đại sư một thời, nếu nói lời trước sau bất nhất như vậy sẽ càng thêm bề mặt”. “Hi hi, tôi rất muốn xem bọn họ xin lỗi thế nào”, Hiểu Huỳnh bắt đầu hình dung các cảnh tượng. “... Không biết cô ta có quý xuống không nhỉ?”. “Bách Thảo đâu?” Mai Linh sực nhớ, nhìn quanh hỏi: “Trận đấu vừa kết thúc hình như đã không thấy đâu”. “Thử đoán xem?”, Hiểu Huỳnh nháy mắt về tình quái. “...”, Mai Linh bồng há miệng, “Ý cậu là, đang ở chỗ Nhục Bạch sư huynh?”. Mai Linh hứng khởi chồm về phía trước: “Hiệu Huỳnh, nói thật đi, có đúng là Bách Thảo đang qua lại với Nhục Bạch không?”. “Hi hi hi, việc đó còn giờ nói!”, Hiểu Huỳnh hừn hừn mày. “Đừng nói nhảm”, Diệc Phong lờm Hiểu Huỳnh, “Lúc nào cũng đoán mò, nếu không đúng sẽ khiến Nhục Bạch và Bách Thảo khó xử đấy”. Hiểu Huỳnh là lười. Minh đâu có đoán mò! Nhục Bạch sư huynh bỏ nhiều công sức cho Bách Thảo như vậy, hai người hầu như ngày nào cũng ở bên nhau, thời gian bọn họ gần nhau còn nhiều hơn thời gian Bách Thảo ở bên cạnh bọn mình ấy chứ. Bách Thảo cũng rất quan tâm nh, vừa rồi trận đấu kết thúc mọi người đều tụ tập chúc mừng, Bách Thảo là người đầu tiên lao về phía võ đài chăm sóc Nhục Bạch. Lúc này chắc chắn Bách Thảo đang ở chỗ huynh ấy. Không thể khác được! *** “Thân nhiệt vẫn rất cao, cậu nhất định phải nghỉ ngơi ngay.” Trong khu ký túc xá nam, Khấu Chấn và Thân Bạ vừa đi khỏi, Diệc Phong đi lấy nước chưa về, Sơ Nguyên đang xem nhiệt độ trên nhiệt kế, 39 độ 5. Nhục Bạch ngã người trên chiếc xích đu gỗ phòng, sắc mặt đã khá hơn lúc trận đấu kết thúc, anh nhìn Sơ Nguyên nói về cảm động: “Tôi không sao, cảm ơn anh đã để tôi ra sân.” Sơ Nguyên lắc đầu nói: “Lê ra tôi không nên để cậu thi đấu”. “Cơ hội như vậy còn được bao nhiêu”, Nhục Bạch buồn bã, “Đầu một trận với Mân Thắng Hạo, sau này còn có chuyện để mà nhớ lại”. Bàn tay Sơ Nguyên đang cảm nhiệt kế chợt buông thõng. “Nhục Bạch, bệnh của cậu nếu không chế tốt sẽ không đến nỗi như cậu nghĩ...”. “Cộc! Cộc! Cộc!” Có tiếng gõ cửa. “Mời vào!” Sơ Nguyên nói nhẹ nhàng. Cửa vào mở, Bách Thảo nét mặt căng thẳng đứng đó, hai má đỏ bừng, bối rối nhìn Nhục Bạch trong góc phòng. Nhục Bạch ngẩng đầu, bắt gặp cái nhìn đó, anh lạnh lùng quay đi. Anh mắt Bách Thảo đột nhiên tối lại, cũng đổi hướng nhìn, nhìn thấy Sơ Nguyên bên cạnh. “Sơ Nguyên sư huynh!”, vừa chào Sơ Nguyên, cô lập tức chú ý chiếc nhiệt kế trong tay anh, vội hỏi: “Nhục Bạch sư huynh có sốt không?”. “À, nhiệt độ vẫn chưa hạ.” “Bao nhiêu?” “Hơn 39 độ!” “...”, Bách Thảo há miệng, nhưng vẻ lạnh nhạt của Nhục Bạch khiến cô không dám nói gì, bối rối quay sang nhìn Sơ Nguyên. “Nhục Bạch sư huynh đã uống thuốc chưa?” Sơ Nguyên cười, nói: “Em hỏi cậu ấy.” Bên ngoài, mặt trời đang dần xuống núi. Nhục Bạch mắt nhắm nghiền, nằm ngả trên chiếc xích đu cạnh cửa sổ, dáng điệu mệt mỏi, dường như đang buồn ngủ. Toàn thân anh toát ra vẻ lãnh đạm xa cách, không muốn bị ai quấy rầy. “Em có một ít thuốc cảm và thuốc hạ sốt”, công gấp ngừng, chìa ra hai gói thuốc trong tay, hạ giọng nói nhỏ, “Sơ Nguyên sư huynh, anh xem thuốc này dùng được không?”. “Ờ”, Sơ Nguyên cầm lên hai gói thuốc về miễn cưỡng, rồi gật đầu, “Được, cứ để tạm ở chỗ anh, khi cần sẽ đưa cho Nhục Bạch”. Bách Thảo hơi sững người, một ý nghĩ thoáng qua: “Nhục Bạch không phải bị cảm sao?”. Sơ Nguyên không trả lời ngay, hình như có điều đắn đo, mắt liếc nhìn Nhục Bạch, cùng lúc Nhục Bạch chậm chạp mở mắt, ánh mắt hai người gặp nhau. Nhìn cảnh đó, không hiểu sao Bách Thảo bỗng thấy hoảng hốt: “Không phải bị cảm ư? Vậy thì bệnh gì? Nhục Bạch sư huynh bị làm sao?” “... Anh trắng sáng trắng chiếu hai đầu vệt thắm. Mãi ở trong tim, nhưng không ở bên nhau. Chẳng thể lau hết nước mắt em đã chảy...” Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại, Bách Thảo luống cuống sờ túi tìm mấy di động, trên màn hình lấp lánh khuôn mặt sáng ngời của Đình Hạo. Tâm trạng ngổn ngang lo sợ Nhục Bạch bị bệnh gì. Tiếng nhạc vãn dai dẳng, cô cắn môi nhấn nút từ chối. “Nhục Bạch sư huynh rất cuộc...” Nếu không phải là cảm mạo, vậy có lẽ bệnh tương đối nặng? Tại sao thái độ Sơ Nguyên sư huynh có vẻ nghiêm trọng khó hiểu như vậy. Nỗi lo lắng mờ mờ len lỏi trong đầu Bách Thảo. ... Ánh trắng sáng trắng chiếu hai đầu vệt thắm. ... Chỉ dừng hai giây, nhạc chuông lại vang lên. “Nghe đi”, Sơ Nguyên mỉm cười, “Nếu em không nghe, Đình Hạo sẽ gọi đến cùng cho xem. Thậm chí cậu ta sẽ gọi cho anh để tìm em”. Bách Thảo đành nhận nhủ nghe. “Bách Thảo ngốc em có tình không nghe điện thoại của anh phải không?”, giọng Đình Hạo nửa giận nửa không từ ống nghe vang ra, âm thanh rất to. Bách Thảo lúng túng nhìn Sơ Nguyên và Nhục Bạch, thấy khóe miệng Sơ Nguyên vẫn còn phảng phất nụ cười, Nhục Bạch mắt vẫn nhắm nghiền. Không đợi cô trả lời, Đình Hạo hỏi ngay. “Trận đấu kết thúc rồi hả?” “Vâng, kết thúc rồi.” “Đánh bại Kim Mân Châu rồi chứ?” “Đánh bại rồi.” “Đánh có đẹp không?” “À...” “Đá bay cô ta khỏi võ đài chứ?” “... Vâng”, mắt Bách Thảo càng lúc càng đỏ ửng. Một tiếng cười lớn, hào sảng đặc ý có vẻ như kết cục đúng như dự đoán của người đó. Hình như Đình Hạo bị ai đó cười nhạo, có lẽ vì anh vừa đi đường vừa cười quá to. “OK, vậy nhé, tôi nay hãy mơ một giấc mộng thật đẹp”, Đình Hạo cười nói, nhưng trước khi tắt máy, bổ sung thêm một câu như rả lết, “Sau này không được ngắt điện thoại của anh!”. Trong phòng trở nên yên tĩnh. Bách Thảo cắt điện thoại vào túi, không hiểu sao đột nhiên cảm thấy gan ruột cồn cào. “Cô về đi.” Tiếng Nhục Bạch rất nhỏ nhưng kiên quyết, vèmặt môi. “...” Bách Thảo tái mặt rồi đỏ ửng, vành tai cũng đỏ. Mặc dù vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng cô thật sự đã nhận ra nỗi chán ghét trong giọng nói hừng hực đó. “Tôi không muốn nhìn thấy cô!” Nhục Bạch nhắc lại câu anh đã nói, sắc mặt vẫn không biểu cảm, Bách Thảo choáng váng, sống lưng lạnh toát như bị đẩy xuống giếng sâu hút. Những lời nhận lỗi đang định nói với anh, nhưng cô họng như bị tịt chặt, cô nghẹn giọng lắp bắp: “Em... em...” Diệc Phong quay trở lại, trên tay là phích nước nóng. Thấy bầu không khí khác thường trong phòng, anh đứng lại nhìn quanh nhưng không nói gì, lặng lẽ để phích nước lên bệ cửa sổ, sau đó rút dây một cốc, bê đến đặt lên chiếc bàn con cạnh Nhục Bạch. “Thôi, để cậu ấy nghỉ.” Sơ Nguyên bước lại nắm vai Bách Thảo, đưa cô ra cửa nói nhẹ nhàng: “Đội Nhục Bạch khỏe hơn một chút, em xem có thể giúp gì cậu ấy”. *** Ráng chiều đỏ rực cuối chân trời. Bách Thảo trở về ký túc, tâm trạng ngổn ngang, không nói với ai, lẳng lặng ngồi một góc phòng. Quang Nhã vốn im lìm như một cái bóng, ngẩng đầu nhìn cô. Hiểu Huỳnh, Mai Linh, Lâm Phong đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều biết rõ người kia nghĩ gì, có vẻ như Nhục Bạch vẫn chưa tha lỗi cho Bách Thảo, cho nên cô mới ngẩn ngơ như vậy. “À, Bách Thảo, cậu đã gọi điện chưa?”, Hiểu Huỳnh vui vẻ hỏi. “Điện thoại?” Bách Thảo không hiểu. “Gọi điện thoại cho Khúc sư phụ đi, bảo với ông ấy rằng cậu đã đánh bại Kim Mân Châu! Biết cậu đấu với cô ta, lại cá cược như vậy, nhất định sư phụ sẽ rất lo lắng.” “À, đúng.” Bách Thảo bối rối mang điện thoại ra. Chỉ mãi lo cho bệnh của Nhục Bạch, cô lại quên bống chuyện đó.

Mặc dù điện thoại quốc tế chắc là rất đắt, nhưng để sự phụ không sót ruột dù một giây cũng tốt, Bách Thảo bấm số, tay run run, chợt dừng lại ngóai đầu hỏi: “Quang Nhã, cậu và cha vẫn liên lạc theo số này đúng không?” Như một người gỗ, Quang Nhã không phản ứng, hình như cũng không nghe thấy. Từ nhỏ chứng kiến Quang Nhã như vậy, Bách Thảo thò dài đến gần Quang Nhã. Ở khoảng cách Quang Nhã có thể nghe thấy, cô dừng lại và bấm số.

Hoàng hôn. Một cơn gió nhẹ lướt tới, tiếng lá mai chạm nhau rì rào. Đầu bên kia một giọng truyền đến nửa vui nửa buồn của Bách Thảo. Con bé cừ quá, nó đã đánh bại Kim Mẫn Châu, khúc hướng Nam thò ra một hơi dài. “Sự phụ?” Tiếng Bách Thảo trong điện thoại lập tức trở nên căng thẳng bất an, hình như có điều gì khiến nó phân tâm. “Xin lỗi... sự phụ... con... biết... là con quá mạnh động, lỗ mềnh... sau này con sẽ không dám...” “Bách Thảo con là đứa con ngoan.” Trong không khí có mùi hương cỏ dại, giọng ông run run. Nước mắt len lỏi qua kẽ mắt, tuôn theo sống mũi, lọt vào miệng nằn nỳ. Tay nắm chặt điện thoại, thần trí vẫn lơ đãng, ngực phập phồng, Bách Thảo cũng không biết nói sao. Đầu bên kia vắng đến tiếng lá rơi lẫn trong tiếng gió. “Quang Nhã... có hộp khí hậu bên đó không?” Trong phòng yên ắng nên tiếng nói của sự phụ nghe rõ mồn một. Nt ngừng rồi đưa điện thoại cho Quang Nhã. Quang Nhã mặt tái xanh, đôi mắt u ám lóe sáng, lườm Bách Thảo rồi quay phắt đầu sang chỗ khác. “... Quang Nhã rất khỏe...”, nhìn theo lưng Quang Nhã, Bách Thảo cố nói giọng vui vẻ, “Sự phụ yên tâm, cô ấy không ốm, cũng rái hộp khí hậu, còn đi chơi nữa, chơi rất thoải mái!”. Quang Nhã mím môi. “Bách Thảo, con ở bên đó chăm sóc nó giúp ta, Quang Nhã là đứa ương ngạnh...”, cùng với giọng nói già nua là tiếng ho mỗi lúc một nặng. Cuộc nói chuyện kết thúc. Lâm Phong liền kéo Hiếu Huỳnh và Mai Linh rang ngoài, để lại Bách Thảo và Quang Nhã. Liếc nhìn bóng người đang ngồi bất động, Bách Thảo thở dài: “Sự phụ thực sự không phải là người như vậy.” Bách Thảo ngáp ngừng, rồi nói tiếp: “Từ nhỏ tôi đã luôn ở bên sự phụ, được sự phụ nuôi lớn, sự phụ là người thế nào tôi hiểu hơn bất kỳ ai, tôi có thể lấy tính mạng của mình để cược sự phụ tuyệt đối không làm chuyện như cô vẫn tưởng.” Một lát sau, Quang Nhã mới ngẩng đầu lên, mồm mím chặt đến trắng bệch, mắt chằm chằm nhìn Bách Thảo, giọng gay gắt: “Vì sao tôi phải tin cô? Tôi ghét ông ta, tôi ghét cô!” Mắt Bách Thảo tối sầm. “Tôi chỉ tin vào tai mình”, Quang Nhã mặt lạnh tanh buông mấy chữ ngửa đầu ra sau, “... Đợi khi về nước, tôi sẽ hỏi thẳng ông ấy xem rốt cuộc ông ấy nói gì”. Bách Thảo cũng nhìn Quang Nhã, miệng hé mồm như không tin những gì vừa nghe được, lát sau mới hạ giọng về bất lực: “Quang Nhã...” Mắt gườm gườm Bách Thảo lúc đó vẫn đờ đẫn, mặt Quang Nhã đỏ bừng, đoạn tròn mắt về hung dữ: “... Sao cậu ngốc thế!”. “Quang Nhã, cậu đúng là không biết xấu hổ! Rõ ràng biết Bách Thảo ngốc, còn nói những lời ám chỉ ẩn ý như vậy, cậu ấy không hiểu đâu, biết không!”, góc tường phía sau vắng ra giọng nói của Hiếu Huỳnh, “... Cậu nói thẳng với Bách Thảo, cậu định sau khi về nước, sẽ xác nhận với sự phụ chuyện đó, cậu sẽ nghe sự phụ giải thích, chứ không phải chỉ nghe người ta bàn tán rồi một mình đoán mò như trước. Cậu nói như vậy Bách Thảo mới hiểu”. Quang Nhã càng lúng túng. Mấy người đáng ghét vẫn chưa đi, còn đứng ngoài nghe lỏm. “Ha ha”, Mai Linh vui vẻ đẩy cửa xông vào, “Cuối cùng các cậu cũng hòa giải rồi, thật không dễ dàng”. “Cũng gần như thế, người cùng đội cả, suốt ngày nặng mặt với nhau, khó chịu lắm”, Lâm Phong đến bên cửa sổ, cầm hộp cơm, “Thôi được rồi, ăn cơm nào”. “Quang Nhã đừng khó chịu nữa được không, đừng trách oan Bách Thảo”, Hiếu Huỳnh cười hi hi, liếc trộm Quang Nhã, “... Đã hòa giải rồi sau này không được bắt nạt Bách Thảo nữa, rõ chưa?” Quang Nhã lườm Hiếu Huỳnh. Ánh mắt hai người chạm nhau. “Ăn cơm thôi!” Lâm Phong gõ hộp cơm vào đầu hai cô gái, sau đó kéo Bách Thảo vẫn đang ngẩn ngơ chưa tỉnh cơn mơ ra ngoài. *** Không khí sau bữa tối rất dễ chịu. Tuyền thủ các nước cũng đến góp vui, các cô gái tranh nhau hỏi chuyện Bách Thảo. Họ đều hứng thú vì thành tích đánh bại Kim Mẫn Châu. Họ vây lấy cô, dùng mấy câu tiếng Anh mới học kết hợp động tác tay, bập bẹ nói chuyện. Nguyễn Tú Mai cũng đến, xem ra tinh thần đã tốt lên rất nhiều. Tú Mai nói với Bách Thảo, cô định tham gia cuộc thi giữa các tuyển thủ ưu tú nhất tổ chức ngay trong mấy ngày tới, mặc dù có thể thành tích rất thấp nhưng cô không muốn bỏ lỡ cơ hội giao lưu học hỏi. Đang nói cười sôi nổi thì Diệc Phong gõ cửa. Anh đứng ngoài, ra hiệu bảo Bách Thảo ra ngoài một chút. “Nhược Bạch vẫn chưa hết sốt”, chưa đợi Bách Thảo hỏi, Diệc Phong liền thông báo với cô. Đẩy cửa ra, anh đưa cô đến ký túc xá của họ, “Anh nghĩ, em nên đến thăm cậu ta”. Trên chiếc giường màu vàng, Nhược Bạch vẫn đang ngủ. Sắc mặt anh trắng bệch, người đắp một chiếc chăn bông dày. “Sao vẫn chưa hạ sốt, chưa uống thuốc?” Vội vàng chồm đến bên Nhược Bạch, chạm phải bàn tay nóng như lửa của anh, mặt Bách Thảo tái đi, bàn tay anh nóng già có lẽ phải đến gần 40 độ. “Đã uống thuốc rồi, nhưng vẫn chưa hạ được nữa, nên nhiệt độ vẫn chưa hạ”, Diệc Phong quỳ bên cạnh giường, ánh mắt lo lắng. “Sơ Nguyên sư huynh đâu?”, cầm bàn tay nóng bỏng của Nhược Bạch, Bách Thảo luống cuống hỏi. “Sơ Nguyên nói, chỉ cần hạ sốt là không có vấn đề gì. Vừa rồi anh ấy còn ở đây, có người vừa đến gọi đi.” Đặt tay lên trán Nhược Bạch, cũng nóng già như vậy. “Cần cho huynh ấy uống nhiều nước một chút.” Cô bắt mình trấn tĩnh. Chỉ cần ra được mồ hôi là có thể hạ sốt. Trước kia khi cô bị sốt, sự phụ liên tục cho cô uống nước, hết cốc này đến cốc khác. “Đã uống mấy cốc rồi”, Diệc Phong cầm tay lắc đầu. “Huynh ấy có ăn được gì không?” “Không, cậu ấy bảo không muốn ăn, sau đó ngủ thiếp.” “Như thế này không ổn, Nhược Bạch sư huynh phải uống một ít nước muối nhạt, nếu không sẽ mất sức rất nhanh”, Bách Thảo nhớ lại những kiến thức học được trong những ngày nằm viện trước đây. Đổ nước ra chiếc cốc to, cho vào ít muối, đợi muối tan, nước cũng vừa đủ ấm, Diệc Phong đỡ Nhược Bạch, Bách Thảo cầm cốc kề sát miệng anh. “Nhược Bạch cố uống ít nước.” Diệc Phong nói nhỏ, nhìn khuôn mặt Nhược Bạch gãi trên tay mình, hàng mi khép chặt không động đậy, sắc mặt tái xanh, răng nghiến chặt nước không thể lọt vào. “Nhược Bạch.” Diệc Phong lại gọi. Mắt Nhược Bạch vẫn nhắm nghiền, hoàn toàn đờ đẫn. “Cố gọi đi!”, Diệc Phong nói về bất lực. Bách Thảo giật mình liếc nhìn anh. Còn nhớ lúc chiều, Nhược Bạch đã nói anh không muốn nhìn thấy cô. Diệc Phong nhìn cô ánh mắt thúc giục. Bách Thảo không nghĩ gì nữa, thẳng thốt khẽ gọi: “Nhược Bạch sư huynh!”. Hàng mi đen nhánh nổi bật trên khuôn mặt tái xanh khẽ động đậy. Bách Thảo mừng rỡ nói: “Nhược Bạch sư huynh, uống chút nước muối” Hai mắt từ từ hé mở, Diệc Phong đã đến đầu giường. Trong cơn sốt anh mơ màng nhìn cô, ánh mắt đờ đẫn như không nhận ra. “Huynh uống ít nước.” Bách Thảo thận trọng kê cốc nước sát miệng anh, đổ từng ngụm. Khi Nhược Bạch uống xong ngụm cuối cùng, cô thở phào, cùng với Diệc Phong nhẹ nhàng đỡ anh nằm xuống. “Được rồi, Nhược Bạch, huynh ngủ tiếp đi”, cô nói nhỏ. “Cò...” Đầu ngả trên gối, Nhược Bạch hè mắt nhìn cô. “Em... em là Bách Thảo.” Cô nói về căng thẳng. “À.” Nhược Bạch nhắm mắt, lặng lẽ thiếp đi, môi anh khô nẻ, nhợt nhạt nhưng sắc mặt đã bớt hồng. Đêm khuya dần. Bách Thảo gác bên giường Nhược Bạch, cô lấy chăn che anh chặt chẽ. Một giờ trôi qua, anh vẫn ngủ yên, cặp mày hơi nhíu lại, thỉnh thoảng khẽ rên, cô lại vội vàng đặt tay lên trán anh, vẫn nóng bỏng! “Em đi nấu nước gừng!” Để một mình Diệc Phong ở lại, Bách Thảo chạy vụt đến nhà bếp, dùng thứ tiếng Hàn bập bẹ nói với người trực ban. Cuối cùng cũng có được ít nguyên liệu, cô nấu một tô nước gừng đặc rồi vội vã quay về. Đánh thức Nhược Bạch. Thận trọng bón hết cho anh một bát đầy nước gừng, thấp thỏm nhìn anh, không dám chớp mắt. Nếu Nhược Bạch vẫn không hạ sốt thì lại phải gọi Sơ Nguyên xem có phải đưa đi bệnh viện hay không. Không biết là do thuốc hay bát canh gừng phát huy tác dụng, trán Nhược Bạch dần dần hiện lên một lớp mồ hôi lấm tấm, nhiệt độ thân thể cũng bắt đầu giảm dần. Bách Thảo bảo Diệc Phong đi nghỉ một lát, một mình cô canh chừng Nhược Bạch. Lúc này trông anh không còn vẻ nghiêm nghị, xạc xạch như ngày thường, anh đang ra mồ hôi giống như đứa trẻ ngủ say, chân tay thỉnh thoảng lại giang rộng, vươn ra khỏi chăn, Bách Thảo vội vàng đưa trở lại, đắp chăn cho anh. Chưa đầy mấy phút anh lại mơ màng hắt tung chăn. Mồ hôi đã ra khá nhiều. Bách Thảo dùng khăn bông ẩm giúp anh lau mồ hôi trên mặt và trên cổ. Khoảng mười một giờ đêm, cơn sốt của Nhược Bạch đã hạ. Diệc Phong ngủ trên ghế xích đu bên cạnh, Bách Thảo đang lơ đãng nhìn người bệnh ngủ say thì cửa phòng nhẹ nhàng mở, Sơ Nguyên bước vào. “Hạ được sốt là tốt rồi.” Sơ Nguyên sờ trán Nhược Bạch rồi nói với Bách Thảo, bây giờ anh lại phải đi ngay, đến khoảng mười hai giờ mới về, dặn cô cho Nhược Bạch uống bốn gói thuốc để trên bệ cửa sổ, liều lượng anh đã ghi trên vỏ bao. “Có chuyện gì vậy?”, Bách Thảo hỏi thoáng. Sơ Nguyên lắc đầu cười nhạt. Lúc chập tối, Dân Đối đưa Thân Ba và Khẩu Chấn đi vào khu trung tâm, ăn tối xong mọi người lại rủ nhau đến một quán bar, đúng lúc gặp cánh sát đi tuần, tìm ra có người trong quán mua bán thuốc lắc. Cả đội bị đưa đi phối hợp điều tra. Bách Thảo hoảng hốt: “Có nghiêm trọng không?” “Đừng lo”, Sơ Nguyên mỉm cười, “Đã điều tra rõ ràng, Thân Ba, Khẩu Chấn, Dân Đối chẳng liên quan gì, anh đến đồn công an làm thủ tục đưa bọn họ về”. “Vậy... vậy huynh đi nhanh lên.” “Ừ”, Sơ Nguyên đi hai bước bỗng dừng lại, dịu dàng vuốt tóc cô, “Chăm sóc Nhược Bạch nhưng phải giữ sức khỏe, kéo lại ôm”. “Vâng”, cô trả lời. Nhìn đôi mắt lo âu nhưng cố giữ bình tĩnh của Bách Thảo, anh tần ngần chưa muốn bước. Không khí trong phòng yên ắng, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, nói nhỏ: “Yên tâm đi!” Bách Thảo ngược nhìn anh, Sơ Nguyên mỉm cười bước ra. “Khụ!” Trong giấc mơ, Diệc

Phong bỗng xoay người hokhan một tiếng, mí mắt tí hí liếc nhìn Bách Thảo đang đứng ngầy ra ở giừaphòng. Như tính giấc mộng, Bách Thảo đỏ mặt tía tai, tay chân lỏng ngổng vớchiếc khăn mặt trên giường, rồi cho vào chậu nước vò vò mấy giây. Khi hơi thởđã điều hòa, mới trở lại bên cạnh Nhực Bạch đang nằm ngủ. Mười hai giờ đêm. Đứng giờ, Bách Thảo đứng dậy rót nước, lấy raturing viên trong mỗi gói theo số lượng ghi trên vỏ bao. Nhìn số thuốc lấy ra, côhoảng giật mình, bốn loại thuốc kết hợp, đúng mười hai viên, cảm mạo sao lạicần uống nhiều thuốc như vậy? "Sur huynh, uống thuốc nào." Nhẹ nhàng đánh thức Nhực Bạch, cô đưa tay đỡanh. Nhực Bạch mở mắt, ánh nhìn mơ màng rồi tỉnh hẳn, dừng lại trên mặt cô mấygiây. Sau đó anh gắng ngồi dậy, một tay đỡ cốc nước, một tay đón thuốc, khôngnhìn cô, lặng lẽ ngửa cổ uống, nét mặt không biểu cảm. Cô muốn đỡ anh. Gạt tay cô, anh từ từ nằm xuống. Bách Thảo sừng sốt. Mấy hôm trước đâu có như thế này, mặc dù xưa nayanh vẫn giữ khoảng cách với cô. Sắc mặt anh luôn lạnh lùng nhưng cô vẫn cảmthấy anh vô cùng gần gũi, ngoài sư phụ và Hiếu Huỳnh. Còn bây giờ, cô thấy rõanh ghét cô, lúc nào cũng giữ một khoảng cách rất xa. "Sao còn không đi đi!" Một làn gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào mang theohương cô đại, ánh trăng bàng bạc âm ảm giống như giọng nói Nhực Bạch lúc này.Ngã đầu trên gối, sắc mặt xanh xao lông mày vẫn nhú lại, dường như anh khôngnhắn nạt hơn được nữa. "Tôi đã nói rồi, tôi không muốn nhìn thấycô nữa." Nhực Bạch nhắm mắt. "Em...", thu tay về, cô bối rối địnhđứng lên ngay nhưng lại thấy Diệc Phong đang ngủ say như chết, "... Đệihuỳnh đỡ hơn chút nữa rồi em sẽ đi ngay". "Tôi khỏi rồi." "...", Cô cứng họng không biết nói sao. Anh lặng lẽ nhắm mắt, cơ hồ muốn đuổi cô thậtnhanh. "Em biết huynh đang bức...", Bách Thảoáp ứng, từ nhỏ đến giờ, dù nhiều lần bị bọn trẻ trong võ quán bắt nạt dù sư phưất nghiêm khắc với cô nhưng chưa bao giờ cô xin lỗi ai, "... Là em quángồng vội, đã chắt vẩn Kim Nhất Sơn đại sư trong hoàn cảnh như vậy...". "Trước khi thi đấu, cô tin là mình sẽ đánhbại Kim Mẫn Châu?", Nhực Bạch ngắt lời Bách Thảo, giọng khô khốc. Cô ngầy người lắc đầu. "... Không." "Nếu bị Kim Mẫn Châu đánh bại cô sẽ quýtước Kim Nhất Sơn, xin lỗi ông ta?" "...". Cô cắn môi, đứng yên. "Nếu thua Kim Mẫn Châu, cô sẽ từ bỏTeakwondo?" Môi trắng bệch, nhợt nhạt. "...". "Trả lời tôi đi! Có hay không!", giọngNhực Bạch lạnh tanh. "Không! Em không bao giờ xin lỗi Kim NhấtSơn, không bao giờ quýtước ông ta", người cô cứng lại, hai tay nắm chặt, "Thà chết, em cũng không làm như vậy!". "Thế vì sao cô lại đánh cược với Kim MẫnChâu?", giọng anh đanh lại, "Đã cược rồi chắc cô phải nghĩ đến hậu quả, nếu thua cô nhất định phải giữ lời hứa!". "Em sẽ không thua, em cũng khôngthua!" Tay vo chặt nắm đấm, cô nói cứng cỏi. Cô sẽ liều chết một phen, dẫuchết trên võ đài, cũng tuyệt đối không thể thua Kim Mẫn Châu! Hít một hơi dài, Nhực Bạch cố nén ho, khi nhìnlại cô lần nữa, ánh mắt anh đã lạnh như ánh thép. "Được, vậy thì tôi hiểu rồi, nếu thua cô sẽkhông quýt xin lỗi Kim Nhất Sơn nhưng có thể rời bỏ Teakwondo, phải không?" Đầu Bách Thảo tiếp tục cúi thấp. "Lẽ nào Taekwondo đối với cô chỉ là tròchơi mà cô có thể từ bỏ vì một trận cá cược?", giọng anh càng nghiêmtrọng. "Không phải!", mặt cô đỏ dần,"Nhưng nếu như ngay cả sư phụ của mình em cũng không bảo vệ nổi, em luyệnTaekwondo còn có ý nghĩa gì!". "Thích Bách Thảo..." Nhực Bạch nhắm mắt. "... Vì sao cô tập Taekwondo?" Hai năm trước, cô đã hỏi anh câu đó, bây giờ anhcũng muốn biết câu trả lời của cô. "...". Bách Thảo ngầy người, chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề đó. "Thì ra là để bảo vệ sư phụ, cô mới tậpTeakwondo?", anh dẫn giọng về cay đắng, "... Vậy thì, vì sư phụ màbắt đầu, cũng vì sư phụ mà kết thúc, quả là quan hệ quá logic". Cô ngo ngằn nhìn anh. "Rất tốt", anh mỉm cười nói, "Cố đi đi, ở đây đã có Diệc Phong". Phía bên kia vọng đến tiếng ngáp và tiếng vắnngười. Diệc Phong vừa mở mắt, thông thả đến bên bình nước, đoạn đi về phía cửa: "Hết nước rồi, tôi đi lấy đây, Bách Thảo, cô ở lại trông Nhực Bạchmột lát". Trong phòng tĩnh mịch. Nhực Bạch ngả đầu trên gối, môi vẫn khô nhợt nhạt, anh nhắm mắt tựa như đã ngủ. Bách Thảo thần thờ ngồi bó gối nhìn một chầnanh để ra khỏi chần, nhưng không dám đi đến đắp lại. "Có lẽ là đúng..." Giọng cô rất nhỏ, chỉ hơn tiếng nói thầm. "Lúc còn nhỏ, em cho rằng chỉ cần chăm chĩluyện tập Taekwondo là sư phụ sẽ vui lòng, sẽ ăn cơm ngon hơn. Sư phụ không đểtâm đến chuyện người ngoài cười nhạo, hạ nhục ông, chỉ quan tâm thể lực và túcpháp của em có tiến bộ hay không..." "Em... em muốn làm sư phụ vui lòng..."Hàng lông mày nhú lại. Nhực Bạch lặng lẽ nằm, nét mặt trầm ngâm. "Sư phụ mong một ngày em có thể trở thànhtuyên thủ Teakwondo ưu tú, có thể đứng trên bực vinh quang", cô nói tiếpgọng đều đều, "... Em... em cũng mong như vậy nên em rất cố gắng, khổ đếnmấy em cũng không sợ...". "Em biết như vậy không hay...", côthần thờ cúi đầu, cuối cùng lấy hết can đảm đi đến bên giường đắp lại chầnchoanh, "... Có lẽ là do thích Teakwondo nên mới tập Taekwondo, không nên vớihững nguyên nhân khác". Diệc Phong mang nước về. "Nhực Bạch sư huynh, em xin lỗi!" Trên chiếc chiếu trúc ngả màu vàng, Bách Thảo cónén nước mắt trào ra, gấp người cúi chào sau đó lặng lẽ ra khỏi phòng. Cửa phòng khép lại. Nhực Bạch mở mắt, sắc mặt xanh xao, ánh mắthất thần, hướng nhìn vì kéo gối trên nóc nhà, các ngón tay co lại thành nắmđấm, mím chặt môi cố nén ho. Diệc Phong bung cốc nước đến. Lát sau, ngồi xuống một góc tường, anh nói:"Cô ấy ngốc thật, vì sư phụ có thể rời bỏ Taekwondo, còn vớicậu...". Vắn người một cái, anh nói tiếp: "Để lấythuốc cho cậu suýt nữa đã bỏ lỡ cuộc đấu quan trọng như vậy. Cô bé này ngốcquá, Taekwondo tập bao nhiêu cũng không nên trò trống gì đâu, tôi thấy sau nàycậu không nên lãng phí sức lực vào cô ta nữa". Nhìn Nhực Bạch có vẻ như đã ngủ, Diệc Phongngáp, rồi cũng dựa lưng vào tường ngủ thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trong buổi giảng bài sáng hôm sau, Kim Nhất Sơncùng đi với Kim Mẫn Châu, sắc mặt cả hai xanh xám như màu thép. Trước sự chứngkiến của tuyền thủ các nước, Kim Nhất Sơn chính thức xin lỗi Thích Bách Thảo -tuyền thủ đội Ngạn Dương, hứa từ nay không bao giờ đề cập bất cứ chuyện gì vềKhúc Hương Nam. "Áy, không đến nỗi tôi." Khi bóng Kim Nhất Sơn và Kim Mẫn Châu đi khá xa,Hiếu Huỳnh nói nhỏ, bị Lâm Phong lờm, lại rút cổ không nói nữa. Chuyện diễn ra thực nằm ngoài dự đoán của BáchThảo. Bởi vì hôm đó, sau khi trọng tài tuyên bố BáchThảo thắng Kim Mẫn Châu, cô nói với cô ta lúc đang chuẩn bị rời khỏi võ đài,chỉ cần sau này Kim Nhất Sơn đại sư không nhắc đến sư phụ cô theo kiểu như thếnữa, cô sẽ không yêu cầu Kim đại sư xin lỗi cô trước mặt mọi người. Sự việc là như vậy. Khóa tập huấn tiếp tục theo đúng kế hoạch, hếtngày này sang ngày khác. Buổi sáng nghe các đại sư của Xương Hải giảngbài, chủ yếu giới thiệu kỹ thuật và sách lược mới nhất của Taekwondo hiện nay,hầu như mỗi tuyền thủ đều có cơ hội lên võ đài, được các đại sư trực tiếp hướngdẫn trong khoảng vài phút. Trong giờ giao lưu buổi chiều, các tuyền thủ củaXương Hải võ quán được mời lên thực hành nhiều nhất, tuyền thủ của Ngạn Dươngvừa chiến thắng Xương Hải một cách bất ngờ cũng là những nhân vật"hot" được mời lên sân. Nhực Bạch, Diệc Phong, Bách Thảo càng nổi bật. Bách Thảo mỗi lần được chỉ định đều hào hứng nghênh chiến, Diệc Phong vốnlười, nên thường xuyên nếu có thể từ chối được là từ chối, Nhực Bạch sức khỏekhông tốt, hầu như từ chối mọi đề nghị giao đấu hữu nghị. Sau buổi giao lưu chiều. Các trận đấu lựa chọn tuyền thủ ưu tú nhất củacác đội cũng diễn ra ngày càng quyết liệt. Đội Ngạn Dương, người đầu tiên bị đào thải làHiếu Huỳnh, sau đó là Quang Nhã, tiếp đến là Khấu Chấn, đến ngày thứ sáu, nhữngngười tiếp tục vào vòng trong chỉ còn Thân Ba, Lâm Phong, Bách Thảo. "Thất vọng quá! Thấy huynh đánh bại PhácTrần Ân, em còn tưởng là công lực bột phát bất ngờ...", trên đường đến nhàăn, Hiếu Huỳnh giễu Diệc Phong, người vừa bị đào thải, "Phác Trần Ân kiavẫn còn một hiệp không bị đánh bại, huynh thì bại tất, có phải cảm thấy mặtmặtquá không?". "Đúng vậy, có người còn bị đào thải ngaytrận đầu, không biết mặt mặt đến mức nào, người đó tên gì nhì!", đầu DiệcPhong ngúc ngoác, giả bộ suy nghĩ, "... Hình như họ Phạm tên... tênHuỳnh!".

"Này... nhưng em đâu phải tuyển thủ chính thức, em chỉ là dân nghiệp dư!" Hiểu Huỳnh tức đỏ mặt, đuổi đánh Diệc Phong, thấy anh đã chạy xa đành dừng lại, quay đầu phàn nàn với Bách Thảo: "Cậu xem Diệc Phong, chẳng đáng mặt đàn anh tẹo nào, lúc nào cũng bắt nạt đàn em!" Bách Thảo đang suy nghĩ bữa tối nên hầm món gì bồi dưỡng cho Nhữc Bạch. Mặc dù đã hết sốt nhưng Nhữc Bạch còn rất yếu, sắc mặt vẫn xanh xao. Trong thời gian ở Tùng Bách vô quán, do thường xuyên xuống nhà bếp phụ giúp thím Phạm nấu ăn nên cô học được mấy món, bây giờ là lúc đưara thực hành. Mỗi ngày Bách Thảo đều cố nghĩ ra món mới bồi dưỡng cho Nhữc Bạch. Nghe Hiểu Huỳnh nói giọng trách móc, cô chỉ mỉm cười. Mỗi tối, các món cô nấu xong đều nhờ Diệc Phong đưa vào cho Nhữc Bạch, bởi vì đến giờ Nhữc Bạch vẫn không chịu nhìn mặt cô. Thấy Hiểu Huỳnh và Diệc Phong tình cảm tốt đẹp như vậy Bách Thảo bỗng thấy ngưỡng mộ. "Thích Bách Thảo!" Đang đi, đột nhiên có hai người lao ra chặn đường. Nhìn thấy người trước mặt là Kim Mẫn Châu, Hiểu Huỳnh giật mình bèn dáo dác nhìn quanh, ui da, trên con đường nhỏ vào lúc gần tối thế này chỉ có hai người là cô và Bách Thảo, còn Lâm Phong và mấy người đã về ký túc lấy đồ, lát nữa mới qua. "Thích Bách Thảo, xin chào!" Kim Mẫn Châu cười híp mắt đi đến, Bách Thảo sàsầm mặt, vội đẩy Hiểu Huỳnh về phía sau, bản thân đứng chắn phía trước, nghiêng giọng hỏi: "Có chuyện gì?". Vừa dứt lời, ánh mắt cô bắt gặp bị thu hút bởi người đi cùng Kim Mẫn Châu. Cô gái đó có thân hình dong dỏng, mái tóc đen dài buộc vênh đuôi ngựa sau gáy, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt một mí cong cong, đang mỉm cười nhìn cô. Trong đôi mắt đen của cô ta có tia sáng lung linh, tình nghịch giống dòng nước chảy ra từ khe núi, rất cuốn hút, khiến người nhìn không muốn rời mắt. "Này!", Kim Mẫn Châu hắng giọng, gio hai tay lên, miệng tươi cười, "Cô đánh bại tôi, tốt lắm! Rất lợi hại, tôi tâm phục khẩu phục!", Bách Thảo cau mày. Sao cô cứ cảm thấy nụ cười của Kim Mẫn Châu rất quái dị. "Nhưng, trình độ của tôi rất thấp, trong đội tôi là người đứng thứ ba từ dưới lên, cô bạn à, cô thắng tôi cũng chẳng vè vàng cho lắm", cô ta cố lúc lắc cái đầu của mình, "... Cho nên, tôi mời đến đây đệ tử đứng thứ tư từ dưới lên để đấu với cô, giao lưu một chút". Lại giờ trò gì đây! Mỗi tể bào trong người như nóng lên, Hiểu Huỳnh không suy nghĩ nhiều, từ sau lưng Bách Thảo lao ra, đầu ngẩng cao về thách thức: "Kim Mẫn Châu, cô không phục thì tự đứng ra đấu với Bách Thảo lần nữa đi! Ôi dào. Sợ rồi phải không, biết là không thắng nổi Bách Thảo nên mới tìm cao thủ trợ chiến chứ gì? Thôi đi, cô lừa người thân làm một mình thôi, đứng thứ ba thứ tư cái gì chứ, đều là trò cũ rích tôi đã dùng từ mấy năm trước đúng không?" Kim Mẫn Châu tròn mắt nhìn Hiểu Huỳnh, dằng giọng: "À, vậy là cuối cùng cô cũng thừa nhận đã lừa tôi ba năm trước, cái trò đứng thứ ba thứ tư" gì đó!". Hiểu Huỳnh đắc ý. "Lừa cô thì sao, ai bảo cô ngốc." Mặt Kim Mẫn Châu đỏ rần rật, tức điên người, chợt nhìn thấy cô gái sau lưng mình mới kiểm chế, nghiêng răng nói: "Vây, hôm nay tôi nhường các vị, hãy xem đệ tử đứng thứ tư gần cuối đội của Xương Hải. Chúng tôi đấu với người cùng thứ hạng của các vị, thế nào!". "Sur ty..." Nói xong, Kim Mẫn Châu quay đầu nói với cô gái có đôi mắt long lanh như dòng suối, ánh mắt cầu khẩn. Hiểu Huỳnh giật mình, chưa bao giờ thấy Kim Mẫn Châu hạ mình như vậy, về cao ngạo ngày thường biết đâu mà. Trong mắt cô ta hình như có nước, lúc nói với cô gái đó, cô ta cup mắt như con chó nhỏ tội nghiệp. Ôi chao, thật đáng thương! Không hiểu có chuyện gì! Không biết cô gái kia là nhân vật trữ danh nào! Liếc nhìn Kim Mẫn Châu nữa cười nữa không, trong ánh hoàng hôn, cô gái bước đến trước mặt Bách Thảo, gió tay bẹo má cô mỉm cười: "Chào, Gấu Teddy đáng yêu, Chúng ta lại gặp nhau." Hiểu Huỳnh tròn mắt, há mồm. Lại còn dám trêu chọc Bách Thảo! Lại còn ra vẻ thân thiết, Bách Thảo quan hệ với người này từ bao giờ? Bách Thảo cũng kinh ngạc. Khi cô gái chìa tay ra, theo phản ứng tự nhiên là Bách Thảo nghiêng đầu né tránh nhưng vẫn bị cô gái tóm được. "Là cô à..." ở thành phố này mấy hôm trước, lúc nửa đêm chính cô gái này giúp cô đuổi theo tên trộm, không ngờ lại gặp cô ta ở đây. "Sur ty... ty đã gặp rồi sao?", Kim Mẫn Châu sùng sốt hỏi. Cô gái gật đầu, nở nụ cười thân thiện và nói bằng tiếng Trung Quốc rất chuẩn, "... Đã gặp, cô ấy rất cừ, còn bắt được kẻ trộm nữa". Nghe cô gái ca ngợi Bách Thảo, về mặt Kim Mẫn Châu giãn ra trông rất kỳ quái. "Sur ty, ty đồng ý với em chứ." Kéo vạt áo cô gái, ánh mắt Kim Mẫn Châu thoáng về tui thân. "Ồ", cô gái trả lời, nhìn Bách Thảo vèng vèng ngời, "Tôi hôm đó, cô đã tung người ở độ cao rất tốt khả năng phán đoán cũng vô cùng chuẩn xác, tôi rất vinh hạnh cùng cô giao lưu một chút. Ngay trên bãi cỏ này, cô thấy có được không?". Không được! Hiểu Huỳnh nắm chặt vạt áo Bách Thảo, người Kim Mẫn Châu đưa đến chắc chắn có quỷ kế. "Được!" Bách Thảo nhận lời. Cuối cùng cô cũng nhớ ra buổi tối đó, khi cô đang đuổi theo tên trộm, tiếng cười lạnh lớt của cô gái vẫn ở bên tai, quay người, trong nháy mắt cô ta đã bay đến đầu ngõ bên kia, chặn đứng đường thoát của tên trộm. Phía trước, bên phải con đường nhỏ có một bãi cỏ xanh mướt. Mặt đất bằng phẳng, cỏ mềm mại. Đây là con đường mà ai đến nhà ăn cũng nhất định phải qua, đã có các tuyển thủ nước ngoài, tốp năm tốp ba đi qua. Khi nhận ra Kim Mẫn Châu và Thích Bách Thảo đứng bên nhau, tất cả không ai bảo ai đều liếc mắt về phía họ. "Không cần quy định nào hết, Chúng ta chỉ giao lưu đơn giản, cô thấy được không?", cô gái cười tí, hai mắt cong cong như đầy áp nước suối nguồn. Cô mặc võ phục màu trắng, mái tóc dài cuộn gọn sau gáy. Đột nhiên Hiểu Huỳnh có cảm giác cô gái rất giống một người nào đó. "Được!" Bách Thảo điều chỉnh hơi thở, kéo rộng khoảng cách tấn công thích hợp, cô gái mỉm cười nói: "Vây thì bắt đầu!" "Hãy..." Miệng hét lên giọng trong vắt, cô gái tấn công trước, âm thanh trong trẻo rất dễ nghe giống như tiếng nước xô vào đá. Tốc độ của cô gái không nhanh lắm, một cú đá ngang, Bách Thảo xoay người, chân trái phản kích. "Quả nhiên." Thu chân vừa đá ngang trở về, cô gái gạt đầu tántưởng: "Đây là khả năng bẩm sinh phải không, có thể phán đoán hướng táncông của đối phương chuẩn xác như vậy?". "Không", Bách Thảo thật thà nói, "Tôi đã luyện tập rất lâu". Cô gái lại mỉm cười. "Lại lần nữa đi." Quỷ kế. Rõ ràng mấy pha phối hợp vừa rồi đều bị Bách Thảo đoán biết hướng ra đòn nên lựa chọn phương án phản kích phòng thủ chính xác, lẽ ra cô gái ở vào thế hạp phong mới phải. Hiểu Huỳnh cau mày, tại sao cô có cảm giác tất cả đều trong tính toán, cô ta đã nắm bắt được hết thấy ý đồ của Bách Thảo? "Tôi muốn xem tam đa song phi liên hoàn của cô, được không?" Sau khi các thế ra chân tấn công đều thử một lần, cô gái yêu cầu Bách Thảo, sự thành thực và ham muốn hiểu biết trong mắt cô ta khiến Bách Thảo lại gật đầu. "Hãy..." Đón đòn đá ngang của cô gái, Bách Thảo hét lên, xoay người bay lên, không khí như một dòng chảy bị khuấy đảo tạo thành vòng xoáy như trên bức tranh thủy mặc. "Phăng!" "Phăng!" "Phăng!", bóng chân đan xen lằng rã như vòng về cô gái. Trên con đường nhỏ, mọi người không biết từ lúc nào đã đứng quay thành vòng tròn, hân hừng theo dõi. Mặc dù trong trận đấu với Kim Mẫn Châu, họ đã chứng kiến Bách Thảo tung người lên cao, đá liên hoàn nhưng được xem lần nữa vẫn cảm thấy cực kỳ phản kích. Có thể đá liên hoàn song phi, không phải quá khó, nhưng đến cú thứ ba, sức lực đã hao tổn khá nhiều, không còn sức lực phản công nữa. Vậy mà cú liên hoàn của Thích Bách Thảo, vẫn cú sau mạnh hơn cú trước, đặc biệt là cú đá cuối cùng dường như tập trung toàn bộ sức lực, ra đòn cực mạnh khi đối thủ không kịp né tránh. Trong ánh chiều, cô gái không hề lùi về sau. Cô liên tiếp dùng hai cánh tay chặn lại. Búng những cú ra chân ghê gớm trên không giống như bị cơn gió mạnh xua tan. Những người xung quanh trở mắt, họ hoàn toàn không nhìn rõ cô gái làm thế nào có thể bằng hai cánh tay chặn đứng đòn tấn công có sức nặng ngàn cân như vậy. Lâm Phong, Mai Linh, Quang Nhã đều đã đến, khi họ chen được vào đứng lúc nhìn thấy Bách Thảo đang từ trên không rơi xuống. Mai Linh kinh ngạc, mắt đảo lia lịa, chỉ vào cô gái, đó chẳng phải là... "Chính là thế, cô tung người với độ cao rất lớn, chỉ có độ cao như vậy mới có thể đá ba cú liên hoàn có lực sát thương như vậy." Trên bãi cỏ, cô gái hơi gạt đầu, trong mắt ánh lên niềm vui khiến khuôn mặt thanh tú bừng sáng giống như dòng suối đang gạn sóng. Bách Thảo bàng hoàng. Hơi ngơ ngàng. Có phải vừa rồi cô gái đã dùng hai tay nắm chặt chân cô? Sau khi không luyện thành công, ba cú song phi liên hoàn đã giúp cô chiến thắng cả Đinh Nghi lẫn Kim Mẫn Châu, vậy mà lại bị cô gái này hạ bệ hàng tránh được sao? "Cô là người có thiên bẩm, tốc độ phản ứng, năng lực bản thân, cao độ tung người đều vô cùng xuất sắc, chỉ là...", nhìn ánh chiều đỏ như lửa phía chân trời, cô gái tự lự như đang nghiền ngẫm điều gì, một lúc lâu sau ngược nhìn Bách Thảo, giọng nghiêm nghị nói, "Nếu tốc độ đối thủ nhanh hơn, cô sẽ làm thế nào?". "Nào, Chúng ta thử lại!" Cô gái có vẻ hứng khởi kéo rộng cự ly, điều chỉnh tẩu chân. "Ví dụ như thế này..." "Hãy!" Cùng với tiếng hét, Bách Thảo thấy thân người và bóng cô gái hòa làm một, giống như trận gió ào đến mắt cô hoa lên, tất cả lơ mơ thì gót chân cô gái đã ở trước ngực cô, cách một centimet! Thậm chí cô còn chưa kịp lùi về sau. Đầu Bách Thảo ầm một tiếng như vừa tỉnh mộng, người toát mồ hôi lạnh. "Nếu tốc độ đối thủ nhanh đến mức đó cô sẽ làm thế nào?", cô gái nhẹ nhàng thu chân về. Trong gió chiều nhẹ nhẹ, nét mặt cô càng tự lự tựa hồ đang nghiền ngẫm tìm câu trả lời, khuôn mặt thanh tú ềm ềm tựa có ánh hào quang, có sức thu hút như nam châm. Đinh Nghi. Cô gái này rất giống Đinh Nghi. Hiểu Huỳnh kinh ngạc, trong đầu lóe lên ý nghĩ đó. Có điều, có lẽ nên nói Đinh Nghi rất giống cô gái này. Mặc dù cô ta có khuôn mặt thanh tú còn Đinh Nghi là nữ nhân có tiếng, tuy vậy cùng mặc võ phục trắng, mái tóc đen cuộn cao sau gáy, dáng đứng thẳng, thanh cao, điềm tĩnh lại giống như cùng đúc một khuôn. Nhưng, cơ hồ là sự khác nhau giữa bản gốc và bản sao. Nhìn cô gái

lúc này, không biết tại sao HiểuHuỳnh lại có liên tưởng kỳ lạ, Đình Nghi chính là bản sao. Lúc này, toàn thể đội viên của Xương Hải võquán đều đã đến, đi đầu là Mân Thắng Hạo, nhìn thấy cô gái ngồi trên bãi cỏ phía trước, nét mặt họ đều lộ vẻ hốt hoảng. "Cô ta chính là..." Mai Linh há mồm. "Ân Tú sư tỷ!" Đứng thành hàng ngay ngắn trên bãi cỏ, toàn thể đội viên của Xương Hải do Mân Thắng Hạo cầm đầu, cung kính cúi chào cô gái, ai cũng cúi gập người. "Cô ta chính là người đã đến phòng của anh Sơ Nguyên tối đó." Bị Lâm Phong lôi đi xềnh xệch, Mai Linh vẫn cố lăm bằm. Thì ra đúng là cô không nghe nhầm, cô gái đó chính là Lý Ân Tú, nữ tuấn thủ thiên tài mà thiên hạ đồn đại. Trên con đường nhỏ, khả năng tiếng Hàn của các tuấn thủ có người tương đối tốt, có người kém hơn nhưng tất cả đều nghe rõ haichữ Ân Tú. Từ khi bắt đầu khóa huấn luyện, Lý Ân Tú luôn là một trong những chủ đề bàn tán của mọi người nhưng trước giờ chưa ai gặp cô ta, có người nói cô đã ra nước ngoài thi đấu, có người nói cô đóng cửa luyện tập riêng, có người nói cô đang giao lưu với các đại sư ở học viện. Vậy mà hôm nay lại nhìn thấy chính Lý Ân Tú! "Sao bây giờ mọi người mới đến!" Trách móc Lâm Phong cùng mấy đồng đội, HiểuHuỳnh đột nhiên cảm thấy sĩ khí đang dâng lên, Lý Ân Tú thì sao chứ, nhân vật này chẳng vừa khen ngợi kỹ thuật của Bách Thảo đây thôi. Hừ, thiên tài hay không cứ phải mất thấy tai nghe đã. "Hãy để cho cơ thể vượt qua tai mắt, như vậy dù đối thủ tốc độ nhanh đến đâu cô cũng chiếm thế thượng phong", nghĩ một lát cô gái lại lắc đầu, "... Nhưng đó cũng chỉ là lý thuyết, hy vọng sau này cô có thể thực sự thực hiện nó". Nói đoạn, cô gái chia tay phải ra, nói nghiêm túc: "Tôi là Lý Ân Tú." Bách Thảo chăm chú nhìn, nắm lấy bàn tay Chiara. "Tôi là Thích Bách Thảo." Lý Ân Tú chưa vội buông tay Bách Thảo, vẫn nắm chặt, đoạn ghé tai nói nhỏ mấy câu. Mặt Bách Thảo bỗng đỏ bừng, tiếng cười giống như tiếng suối chảy của cô gái khiến mấy người của đội Ngạn Dương ngẩng người nhìn. Chỉ có Kim Mẫn Châu bất mãn, gặm chân nói: "Ân Tú, tỷ nói gì với cô ta thế, sao tỷ lại cười với cô ta?" "Bốp", một cái tát như trời giáng vào Kim Mẫn Châu, mặt mày sa sầm, Mân Thắng Hạo lừ mắt, "Không được nói như vậy với Ân Tú sư tỷ!" Kim Mẫn Châu ôm mặt, rơm rớm nước mắt. "Mẫn Châu à!", Ân Tú quay đầu lại nói, "Em không nên như vậy, hiện tại thực lực của Bách Thảo hơn em. Nếu muốn đánh bại Bách Thảo, em phải chăm chỉ luyện tập, đừng chỉ luyện mỗi thập bát song phi liên hoàn kinh người đó, em có thể lực bẩm sinh hơn người, nên luyện một số kỹ thuật sệt tiến bộ rất nhanh". Kim Mẫn Châu tủi thân. "Hiểu chưa?", Lý Ân Tú nhìn cô ta. "Vâng." Kim Mẫn Châu cúi đầu ừ ừ. "Thắng Hạo, sau này đệ cũng phải để mất đẳng cấp này, để cô ấy tập luyện nhiều hơn, đừng có suốt ngày chạy ra ngoài gây chuyện." "Vâng, Ân Tú sư tỷ!", Mân Thắng Hạo nghiêm trang hứa. "Tôi đi trước đây", nhìn đình viện trên sườn núi phía xa, Lý Ân Tú nói với Bách Thảo, "Hy vọng có ngày có thể chính thức giao đấu với cô, tin là lúc đó cô sẽ rất xuất sắc". *** Ráng đỏ đầy trời. Ngồi bên bàn ăn ngoài trời lại gần một bụi hoa tím dày đặc, mọi người có vẻ trầm ngâm. Bách Thảo, Quang Nhã cúi đầu ăn. HiểuHuỳnh ăn được mấy miếng lại thở dài. Mai Linh định mở miệng nhưng lại thôi. Lâm Phong cau mày. "Thế nào vậy?" "Thực ra cũng chẳng có gì, đứng không?", HiểuHuỳnh nghĩ một lát tinh thần phấn chấn trở lại, cao giọng nói, "Mọi người xem, mặc dù Lý Ân Tú có vẻ rất lợi hại, vậy tay là có thể hóa giải tam đại liên hoàn của Bách Thảo. Nhưng rốt cuộc cô ta vẫn không đá trúng Bách Thảo". Lâm Phong không nói. Quang Nhã nhìn mặt nói: "Cậu đã kém thì tầm mắt cũng kém, đừng nói những lời ngớ ngẩn như vậy được không?". "Nói gì vậy!", HiểuHuỳnh nổi đóa. Bách Thảo cúi đầu ăn, không thấy vị gì hết. Khi Lý Ân Tú giao đấu với cô, luôn chú ý khoảng cách và đường lực, khi chặn đứng cú tam đại song phi liên hoàn của cô, phản ứng của Ân Tú nhanh đến nỗi không nhìn thấy ra chân thế nào mà chỉ thấy gót chân dừng lại ở chỗ cách ngực cô một centimet, cứ như trận gió dịu dàng lại thật trọng không hề gây thương tổn cho cô. Lý Ân Tú là bantốt. Nhưng, chính lúc Bách Thảo tưởng là mình đã có chút tiến bộ thì cũng là lúc phát hiện ra cô về tam đại song phi liên hoàn của mình đã tròn vò về nghĩa. "Chính là cô ta!" Mai Linh tay vẫn cầm đũa ngó nghiêng, nói khẽ. "Người nào?" HiểuHuỳnh ăn mấy miếng mỹ饈 Hàn Quốc, hỏi lại tò mò không mấy hào hứng. Vừa bị Quang Nhã coi thường như thế cô rất tức, nhưng biết trước cuộc công lực ai hơn ai, hôm nào nhất định tỷ thí một phen! "Chính là người mấy hôm trước tới đây thôi", Mai Linh hạ giọng nhỏ hơn, "Buổi tối tôi đi đến phòng Sơ Nguyên sư huynh, lại còn nhìn Sơ Nguyên rất chặt, người mà Sơ Nguyên sư huynh gọi Ân Tú chính là cô ta!". Bách Thảo sùng sốt. Quang Nhã kinh ngạc: "Thật không? Chính là Lý Ân Tú vừa giao lưu với Bách Thảo ư? Tôi lại tưởng hôm đó cậu bịa chuyện". "Trời ơi, tôi sao có thể bịa những chuyện như vậy! Chính là cô ấy, Sơ Nguyên sư huynh đang đi lại với cô ta, hai người xem chừng rất thân mật. Hồng rồi, phải nói với Đình Nghi thế nào đây, Đình Nghi nhất định sẽ đau lòng lắm. Trời ạ, biết đâu tối nay Lý Ân Tú lại đến gặp Sơ Nguyên sư huynh!" "Đủ rồi!", HiểuHuỳnh bực mình buong đũa, "Tôi đã nói với cậu, không được nói xấu Sơ Nguyên sư huynh! Ý cậu là gì, ám chỉ Sơ Nguyên sư huynh là kẻ phong lưu, bắt cả hai tay ư?". "Tôi... tôi không có ý đó...", Mai Linh luống cuống thanh minh, nhưng vẫn ảm ức, "Tôi cũng thấy Sơ Nguyên sư huynh không phải loại người đó, nhưng..., nhưng đúng là tôi đã nhìn thấy...". "Ăn cơm đi, mỗi người bớt nói một câu", Lâm Phong lên tiếng. "Cãi nhau ít thôi, muốn đến người ta cười cho hay sao?". HiểuHuỳnh và Mai Linh nhìn nhau không nói. Đêm. Ngoài cửa sổ, tiếng côn trùng lúc to lúc nhỏ. Bị lay rất mạnh, Bách Thảo như từ giấc mộng kinh hãi bừng tỉnh, ngồi dậy, nhận ra người vừa gọi mình là Mai Linh. Lâm Phong, HiểuHuỳnh cũng vừa ngồi dậy, còn đang ngái ngủ, Mai Linh đang đánh thức Quang Nhã: "Dậy mau! Dậy mau!" "Là trời sập hay động đất!", đang ngủ say bị lôi dậy, HiểuHuỳnh phát cáu, "Mai Linh, cậu quá đáng, tôi bực lắm đấy!". "Chẳng phải các cậu không tin tôi sao, bây giờ cho mọi người tận mắt nhìn xem, rốt cuộc tôi có bịa chuyện không", đã thành công trong việc đánh thức Quang Nhã, Mai Linh tiếp tục phân bua, "Suốt từ tối đến giờ tôi không ngủ, vẫn chờ đợi, may mà ông trời có mắt, mới mấy phút trước, Lý Ân Tú quả nhiên lại vào phòng Sơ Nguyên sư huynh!". Quang Nhã há hốc mồm. Bách Thảo nhìn đồng hồ trên tường, mười một giờ bốn mươi phút. "Cậu..." HiểuHuỳnh đỏ mặt, không nói được gì. "Mau dậy đi, cùng đi xem", Mai Linh đã xỏ xong giày, lôi HiểuHuỳnh dậy, mở cửa đi ra, "Hừ, hôm nay phải cho các cậu tận mắt chứng kiến, Lâm Phong, Bách Thảo, Quang Nhã các cậu cùng đi luôn". Đêm mùa hạ, cách một bụi hoa màu tím dày đặc, cửa sổ phòng Sơ Nguyên khép hờ. Năm cái đầu từ bệ cửa nhô ra, Lâm Phong, Mai Linh, HiểuHuỳnh, Bách Thảo, Quang Nhã tất cả đều ở đây, chen nhau nhìn vào trong phòng. Bên trong đèn sáng. Cửa phòng hé mở, Sơ Nguyên và một cô gái ngồi cạnh nhau trên giường. Sơ Nguyên hơi cúi đầu, lắng nghe cô gái nói, anh nghe rất chăm chú, lông mày hơi cau, thỉnh thoảng mỉm cười. Nụ cười của anh dịu dàng như làn gió ngoài cửa sổ vậy. Cô gái lưu luyện ngưng đầu. Đầu cô sắp ngã vào vai Sơ Nguyên, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt trong như nước nguồn, chính là Lý Ân Tú. Lý Ân Tú ầu ỷm nhìn Sơ Nguyên tựa hồ không chớp mắt, giọng nói tự nhiên như gió thoảng. Cô nói rằng, lúc nhỏ cô thích nhất leontia, có lần bị lạc trên núi, hai ngày mới tìm được đường về, ông ngoại nghiêm mặt, nhốt cô ba ngày không cho ăn nên cô treo cửa sổ ra ngoài, hái quả rừng đem về ăn. Trong phòng hai người là thế. Một người nói. Một người nghe. Bầu không khí yên tĩnh, thanh bình cơ hồ thế giới chỉ có hai người, ánh mắt họ nhìn nhau âu yếm, ngay cả những người kén nhạy cảm nhất cũng nhận ra sự thân mật giữa họ. Gió lạnh ban đêm lướt qua mặt. Đứng ở góc trái ngoài cùng, Bách Thảo bản thân như chưa tỉnh ngủ, bị Mai Linh và HiểuHuỳnh bên cạnh xô đẩy cũng không cảm giác được gì hết. Ánh nắng trưa chói chang, trong vắt. Sơ Nguyên hít nhẹ một hơi, mắt nhìn cô, đưa bàn tay vuốt tóc cô. "Anh thích em, Bách Thảo." ... Trong sự tĩnh lặng đó, Sơ Nguyên cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô nói: "Yên tâm nhé." Đôi mắt cô trong sáng mở to, bờ môi anh khẽ nhếch lên sau đó rời khỏi căn phòng. "Cửa phòng mở chứng tỏ Sơ Nguyên sư huynh đang thẳng", HiểuHuỳnh nghiêng rằng, tỷ hẳn người lên bệ cửa sổ nói. "Nhưng các cậu nhìn tay họ kia!", trong đêm tiếng Mai Linh rất nhỏ nhưng vẫn nghe rất rõ, "... đang nắm tay nhau". "Nắm tay nhau thì làm sao, tôi cũng có thể nắm tay cậu", HiểuHuỳnh nghiêng rằng, giắt tay Mai Linh, "... Bây giờ Chúng ta nắm tay nhau đây, tôi với cậu đang quan hệ với nhau?". "Vớ vẩn!" Lâm Phong vội rút đầu lại, núp vào khóm hoa. Quang Nhã thấy tình hình không ổn, cũng kéo Bách Thảo chạy trốn nhưng không kịp nữa. Đêm khuya thanh vắng. Sao lóm đom. Sơ Nguyên và Lý Ân Tú mở cửa sổ nhìn xuống, trong tiếng côn trùng rả rích, mấy cô gái hoảng hốt nấp dưới bệ cửa. "Các cô làm gì vậy?" Lý Ân Tú ngạc nhiên hỏi. "Chúng em... à", HiểuHuỳnh cười gượng, đột nhiên cúi sát mặt xuống bông hoa tím, ra sức hít ngửi, "Chúng em thường thức hoa! Cảnh quá đẹp, hoa lại thơm...". "Đúng thế, đúng thế, hoa đẹp quá!", Mai Linh đến trước bông hoa, hít lấy hít để. "Bách Thảo!" Gió đêm lành lạnh, thấy Bách Thảo chỉ mặc chiếc áo mỏng, thần trí ngơ ngác, Sơ Nguyên hoảng hốt. "Em... em cũng đi ngắm hoa..." Nhìn Sơ Nguyên và Ân Tú đứng sát nhau như vậy, Bách Thảo bối rối chạm tay vào bông hoa trước ngực. * * * Cũng trong đêm đó. Đứng bên cửa sổ, Đình Nghi gập điện thoại, lòng thấp thỏm. Nếu không bị ông ngoại canh giữ quá chặt, cô rất muốn sáng mai baysang Hàn Quốc. Lý Ân Tú. Những ngày sống ở Xương Hải võ quán, mỗi câu nói của Sơ Nguyên hầu như đều khiến Lý Ân Tú cảm thấy thích thú, lúc nào cũng muốn Đình Hạo kể về Sơ Nguyên. Cô tưởng mình cả nghĩ, rốt cuộc Lý Ân Tú và Đình Hạo... Có lẽ do cô quá mẫn cảm. * * * "Nhược Bạch sư huynh đã chờ chưa?", sáng

sớm, Diệc Phong vừa ra khỏi phòng, Bách Thảo đã đợi sẵn, đưa cho bình sữa đã hâm nóng. "Nhược Bạch không phải là đứa trẻ, sữa không cần hâm nóng", Diệc Phong ngập một cái như vẫn chưa tỉnh ngủ, "... Ngày nào cô cũng hỏi tôi câu đó, không chán hay sao, nếu không yên tâm thì tự vào mà xem. Hai người lớn vậy rồi, vẫn giận dỗi như trẻ con". "Hâm nóng tốt hơn cho dạ dày." Bách Thảo áp ứng. Mấy hôm nay, Nhược Bạch vẫn lạnh lùng, dường như không muốn nhìn thấy mặt cô. Bách Thảo vì thế cũng không dám đến gần, sợ làm anh nổi giận. Cửa phòng bên bật mở. "Sơ Nguyên", thấy người bên trong đĩa, Diệc Phong ngạc nhiên mỉm cười hỏi, "Đêm qua khuya như thế vẫn còn nghe có tiếng nói chuyện bên phòng anh, khách nào vậy?". Nâng sớm phũ lên thềm như tấm voan mỏng, Sơ Nguyên mỉm cười nhìn Bách Thảo. "À, có người ngắm hoa ở bên ngoài phòng thôi." "Ngắm hoa?", Diệc Phong không hiểu, "... Vào lúc nửa đêm ư?". "Ồ", Sơ Nguyên lại cười, "... Ngắm hoa có thể, nhưng phải nhớ mặc đủ ấm, bên này lạnh hơn ở trong nước". "Chào Sơ Nguyên sư huynh!" Sắc mặt phớt hồng, cúi đầu nhìn mũi giày của mình, Bách Thảo cúi gặp người hành lễ rất đúng quy tắc rồi vội chạy về phòng để lại Diệc Phong và Sơ Nguyên nhìn nhau. Ngồi ngay ngắn trong hàng ngũ, suốt cả buổi sáng như Bách Thảo không hề nhúc nhích. Nhận ra sự bất thường của cô, nhân lúc các đại sư của Xương Hải vô quán lên võ đài hướng dẫn các tuyển thủ, Hiểu Huỳnh quay sang hỏi cô có chuyện gì. "... Có lẽ là do thiếu ngủ." Giọng Bách Thảo mệt mỏi. "Ngạc nhiên quá", thấy vàng xám quanh mắt Bách Thảo, Hiểu Huỳnh đồng cảm thở dài, "Ừ, tớ cũng vậy, mặc dù trước Mai Linh rất mạnh mẽ, nhưng...". Buổi trưa. Tại nhà ăn. "Chỉ có rau thôi à?" Lúc lấy thức ăn trở về bàn, chạm trán với Sơ Nguyên. Nhìn đĩa thức ăn trong tay cô, anh chau mày nói: "Ngày nào cũng biết làm canh bồi dưỡng cho Nhược Bạch mà lại không biết tự chăm sóc cho bản thân!". Mấy phút sau. Trong lúc mọi người đang ăn, một chiếc đùi gà rơi vào đĩa của Bách Thảo, cô ngạc nhiên ngẩng đầu đã thấy Sơ Nguyên ngồi xuống ghế bên cạnh. "Ăn nhiều một chút!" Anh lại đặt đĩa hoa quả trước mặt cô. Hiểu Huỳnh cắn đĩa, Mai Linh và Quang Nhã đưa mắt nhìn nhau, Diệc Phong liếc mắt ra hiệu thì mấy cô gái mới làm ra vẻ không có chuyện gì tiếp tục ăn. Sau đó suốt cả buổi trưa, thái độ của Hiểu Huỳnh có gì đó rất lạ. Luôn quan sát Bách Thảo với một vẻ kỳ quái, nhưng mỗi khi Bách Thảo ngẩng đầu, lại vội vàng né tránh. * * * Cuộc đấu lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất đã bước sang ngày thứ sáu. Đối thủ của Bách Thảo trong trận này là nữ tuyển thủ Quyền Thuận Na của Xương Hải vô quán. Quyền Thuận Na cũng chính là người đã đánh bại Lâm Phong trong trận thách đấu mấy hôm trước. Nếu suốt chặng đường, trong mọi trận giao đấu, Bách Thảo luôn thuận lợi suôn sẻ thì trận này, cô lại gặp trở ngại. Cũng như các vận động viên Taekwondo thân hình mảnh mai, Quyền Thuận Na người vừa nhỏ vừa gầy, cơ thể đặc biệt nhẹ nhàng, thanh thoát, khi tung người bay lên như chiếc lông vũ vậy. "Ồi trời! Bách Thảo làm gì thế, mau đá đi. Chim một cú là đá bay cô ta!" Hiểu Huỳnh sốt ruột lắm bầm, cô không còn nghĩ tới chuyện giữa Sơ Nguyên và Lý Ân Tú nữa, lúc này trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý nghĩ, rõ ràng Quyền Thuận Na không đáng một cú đá vậy mà đã qua hai hiệp Bách Thảo vẫn không ghi được điểm. Sắc mặt Bách Thảo u ám. "Cô thì biết gì!", Lâm Phong nét mặt lầm lì. Trận đó khi giao đấu với Quyền Thuận Na, chính cô cũng nhận định như vậy, nhưng trên thực tế, Quyền Thuận Na cứ như dán vào người cô, cô đá cũng không được, đánh cũng không trúng. Cũng như các vận động viên Taekwondo thân hình mảnh mai, Quyền Thuận Na người vừa nhỏ vừa gầy, cơ thể đặc biệt nhẹ nhàng, thanh thoát, khi tung người bay lên như chiếc lông vũ vậy. "Ồi trời! Bách Thảo làm gì thế, mau đá đi. Chim một cú là đá bay cô ta!" Hiểu Huỳnh sốt ruột lắm bầm, cô không còn nghĩ tới chuyện giữa Sơ Nguyên và Lý Ân Tú nữa, lúc này trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý nghĩ, rõ ràng Quyền Thuận Na không đáng một cú đá vậy mà đã qua hai hiệp Bách Thảo vẫn không ghi được điểm. Sắc mặt Bách Thảo u ám. "Cô thì biết gì!", Lâm Phong nét mặt lầm lì. Trận đó khi giao đấu với Quyền Thuận Na, chính cô cũng nhận định như vậy, nhưng trên thực tế Quyền Thuận Na cứ như dán vào người cô, cô đá cũng không được, đánh cũng không trúng. "Giống như một cái kẹo dẻo", Diệc Phong cười nhạt, nói một mình. "Hây...!" Bách Thảo hét to, xoay người đá hậu, tiếng gióng rít theo chân. Quyền Thuận Na bay qua như một chiếc lông vũ, còn chưa chạm đất lại nhẹ nhàng bay trở lại. "Rốt cuộc là chiêu gì đây!" Mai Linh tròn mắt "Có gì đó giống Thái cực quyền của Chúng ta, nhẹ nhàng, trơn tuột, mượn lực đánh lực", Thân ba dùng hai ngón tay đẩy kính trên sống mũi, "Bách Thảo nhất định phải thận trọng, một khi quyền Thuận Na nắm cơ hội..." "Phập!" Vừa dứt lời, Quyền Thuận Na cơ hồ chỉ nhích lên trước một bước, một cú đá ngang nhẹ nhàng, trúng giữa ngực Bách Thảo! 3:2 Quyền Thuận Na dẫn trước một điểm. Hiệp hai kết thúc. Cho đến khi ngồi giữa đồng đội, đầu óc Bách Thảo vẫn còn rối loạn. Cô đón chiếc khăn bông từ tay Hiểu Huỳnh, cốc nước từ tay Quang Nhã như một cái máy, đầu vẫn đang mãi suy nghĩ vừa rồi rốt cuộc vì sao lại bị Quyền Thuận Na phản kích thành công. "Khi lạng chân, cảm giác thế nào?" Một giọng nói lạnh nhạt vang lên từ phía sau, nghe vừa quen vừa lạ, Bách Thảo thoáng ngẩn người quay phắt đầu lại, Nhược Bạch đang nói với cô! "....." Cô ngơ ngác nhìn anh. Anh cau mày, lặp lại câu hỏi: "Cảm giác thế nào?" ".....", không phải nghe nhầm, niềm vui như đang trào lên, cố gắng tập trung tinh thần suy nghĩ, "... như đánh vào obi bông, không sao vận dụng được công lực". "Quả nhiên là thủ pháp của Thái cực quyền, trước tiên phải hóa giải đường lực của đối phương", Thân Ba lấy kính xuống lau bằng mảnh giấy mềm, giọng hồ nghi, "là kết hợp khéo léo ư, người Hàn cũng biết đưa Thái cực quyền vào Taekwondo sao?". Nhược Bạch trầm ngâm. Ngẩng đầu nhìn Sơ Nguyên, thấy Sơ Nguyên cũng đang chăm chú nghe, bắt gặp ánh mắt Nhược Bạch, anh mỉm cười gật đầu. Từ khi sức khỏe Nhược Bạch chuyển biến tốt, Sơ Nguyên không chỉ đạo kỹ thuật cho các đội viên nữa. "Khi tấn công lần nữa, cô nên ngừng một chút". Nhược Bạch nắm cánh tay Bách Thảo đẩy về phía trước, dừng lại giây lát, lại tiếp tục đẩy... "Ngừng một nhịp, hiểu chưa?", Nhược Bạch nói nhỏ. "... Vâng" "Khi cô ta phản kích cũng như thế, để tiết tấu chậm một nhịp." "Vâng." Hiệp ba bắt đầu, Bách Thảo ra sàn nhưng đầu óc Hiểu Huỳnh vẫn mông lung, cô hoàn toàn không hiểu những lời Nhược Bạch vừa nói. Liếc thấy Nhược Bạch đang chăm chú theo dõi, cô rụt cổ, không dám quấy rầy anh, ngoái sang hỏi nhỏ Thân Ba: "Ngừng một nhịp là gì, tại sao phải ngừng?" Trên võ đài, Bách Thảo điều chỉnh tiết tấu, kiên nhẫn tìm cơ hội, Quyền Thuận Na đang dẫn trước, càng không vội vã, có vẻ như muốn phòng thủ đến cùng. Thân Ba nhìn không chớp mắt nói với Hiểu Huỳnh: "Ngừng một nhịp chính là..." Giọng nói anh ta đột nhiên cao vút: "Nhìn kia!" "Hây!" Hết một tiếng Bách Thảo vẫn cứ tung người đá hậu quen thuộc, lực chân sung mãn, tiếng gió rít theo bóng chân hướng vào đối thủ, nhẹ nhàng như lông vũ khiến quyền Thuận Na lướt như trôi về sau... Đường lãn hình động tác phối hợp đó cũng phát huy tác dụng ngay trong hiệp trước, nhưng... chân Bách Thảo dừng lại trên không! Ngừng một nhịp! Thân thể người long vù của quyền Thuận Na nện hàng bay trở lại. "Hự!", gióng như vừa chạm mạnh vào nhau. Chân phải Bách Thảo lần nữa dùng lực, một tiếng vang lớn, cú ra chân càng lực đá trúng ngực Quyền Thuận Na! "Ào" Toàn thân dội lên. Ngồi trong đội hình của Xương Hải, Kim Mẫn Châu thất sắc nhòm người dậy! "Uych!" Giống như con diều đứt dây, thân thể Quyền Thuận Na vạch một đường cánh cung bay khỏi võ đài rơi xuống đất, loạng choạng rồi gục ngã, ngất đi. Bách Thảo sững sờ. Mặt cô trắng bệch và hốt hoảng quay người lao xuống khán đài, gơ tay dẹp đám người vây quanh, chạy về phía Quyền Thuận Na. A..... Các tuyển thủ đội Ngạn Dương ngẩn người vì bất ngờ. "...", Hiểu Huỳnh há miệng rùng mình, "... lợi, lợi hại thật, thì ra ngừng một nhịp có thể mạnh như vậy..." Thân Ba cúi đầu ghi chép gì đó vào cuốn sổ, rồi giơ lên giải thích với Hiểu Huỳnh: "Ngừng một nhịp chính là hơi dừng lại trên không, né tránh đường lực nhẹ của đối thủ, đợi khi đường lực nhẹ của đối thủ dùng hết, hoặc thật sự phát lực bắt đầu tấn công, mới ra đòn chí mạng". "Quả nhiên là đòn chí mạng." Mai Linh lăm bầm, thầm nhủ sau này khi giao đấu với Bách Thảo phải cẩn thận đề phòng. Trong tài tuyên bố, Thích Bách Thảo toàn thắng! "Ào." Cả thung lũng dậy như sấm, Hiểu Huỳnh xúc động nhảy lên, nhiệt huyết dâng trào, lao đến nắm cánh tay Nhược Bạch, mắt rơm nước: "Nhược Bạch, sau này huynh hướng dẫn cho em với nhé! Em cũng muốn uy phong như vậy! Sư huynh, nhờ huynh đây, nhờ huynh đây!" Ánh mắt Nhược Bạch rời khỏi võ đài. Anh đứng đứng nhìn bàn tay Hiểu Huỳnh nắm chặt cánh tay mình. "Ồi!" Hiểu Huỳnh xấu hổ buông cánh tay, rút đầu rút cổ trở về chỗ ngồi. "Ngốc ạ, đừng hồng", Diệc Phong gõ vào đầu cô, "Nhược Bạch nói gì cô đâu có hiểu, xem Bách Thảo đây, người ta không những hiểu mà còn lập tức vận dụng trong thi đấu. Con người ta có sự khác biệt giữa thông minh và đần độn đấy!". "Chỉ tại Nhược Bạch sư huynh thiên vị", Hiểu Huỳnh nghiêng răng ồm đầu, phàn nàn: "Thực lực của em lúc đầu cũng ngang với Bách Thảo, là do Nhược Bạch sư huynh bỏ nhiều công sức hướng dẫn Bách Thảo, không quan tâm đến em nên em mới bị rút xuống". "Thế hà, cậu đang nói mơ phải không?", Quang Nhã nói giọng buồn buồn. "Nói thì sao nào", Hiểu Huỳnh đắc ý, "Dù gì tôi cũng là bạn tốt của Bách Thảo, tôi nói gì Bách Thảo cũng không để bụng, hi hi có người đang ghen đấy, ai bảo trước đây người đó hay bắt nạt Bách Thảo". "Im cả đi!" Diệc Phong quát hai người. Dưới khán đài, khi Quyền Thuận Na tỉnh lại, các bác sỹ kiểm tra cho biết, cô chỉ bị bầm tím, cơ thể không bị thương, nghe vậy, hơi thở của Bách Thảo mới trở lại bình thường. "Chiến thuật dùng chân của cô rất tốt", ngồi trên nền đất, Quyền Thuận Na nói với Bách Thảo. "Xin lỗi!" Dù hiểu lời Quyền

Thuận Na nhưng Bách Thảo vẫn thấy áy náy. "Thi đấu là vậy", Quyền Thuận Na lắc đầu nói, "Nếu có thể đá trúng cô, chân tôi sẽ không e dè. Hy vọng lần sau còn cơ hội giao đấu với cô". Mặt trời đang lặn. Ráng đỏ ngồn ngồn cuối trời. Trên đường trở về ký túc, toàn đội Ngạn Dương vui như trẻ hội. Hôm nay, Thân Ba, Lâm Phong, Bách Thảo mỗi người tiến thêm một bước vào vòng sau cuộc thi tuyển chọn tuyển thủ ưu tú nhất, đối thủ còn lại chỉ có mười mấy người, tình hình tương đối khả quan. Nhất là Bách Thảo, đứng là thắng giòn giã! Hiểu Huỳnh và Mai Linh vừa đi vừa cười hết cỡ, chạy đuổi nhau trên đường. Ngoài đầu thấy Sơ Nguyên và Bách Thảo sánh vai nhau nên Hiểu Huỳnh không cười nữa, chạy trở lại đi bên cạnh Sơ Nguyên hỏi chuyện lung tung, bắt anh dự đoán Bách Thảo liệu có đạt danh hiệu tuyển thủ xuất sắc nhất hay không. Bị Hiểu Huỳnh chen vào, Bách Thảo đi chậm lại cách một đoạn ngược nhìn bóng Sơ Nguyên phía trước, bỗng lại bồn chồn. Cô không thể quên cảnh tượng đó, anh và Lý Ân Tú tay trong tay, vai kề vai ngồi với nhau. Chậm rãi cúi đầu đi sau mấy bước. Khi ngẩng đầu, chợt phát hiện người bên cạnh mình là Diệc Phong và... Nhược Bạch! "Nhược... Nhược Bạch sư huynh..." Liếc qua Diệc Phong nhìn Nhược Bạch, Bách Thảo hơi căng thẳng, không hiểu sao lại nói lắp, chân còn bước hụt suýt ngã. Gió tay đỡ cô, Nhược Bạch nhíu mày, Diệc Phong cười ha hả. "Đừng trẻ con thế", Diệc Phong thôi cười, kéo hai người lại gần nhau, còn mình tránh sang một bên, "Mau hoà giải đi, tôi nhìn hai người như vậy cũng thấy buồn!" Trong không khí mang mùi hương của Nhược Bạch, Bách Thảo lại đỏ mặt. "Nhược Bạch sư huynh!" Trước hiệp ba, Nhược Bạch đã nói với cô, sau bao nhiêu ngày thì đó là lần đầu tiên anh nói chuyện trở lại với cô. Có phải cuối cùng anh không giận cô nữa? Bách Thảo háp tấp gọi tên anh, tìm bóng dung đáp nhanh. "Ồ." Buồng cánh tay cô, Nhược Bạch đáp nhẹ. "...". Há hốc miệng, cô đứng đờ như bất động nhìn Nhược Bạch, cảm giác nóng ran, chất mặn như xông thẳng vào sống mũi, lòng ngực như căng tràn. Đi được mấy bước, Nhược Bạch bỗng dừng lại. Quay đầu nhìn cô. Nhìn về mặt căng thẳng của Bách Thảo môi anh hơi cong lên, nét mặt giãn ra tươi hồng như cánh sen trên núi, nhưng chỉ một giây lại trở về vẻ lãnh đạm trường trực, anh nói: "Đi nhanh lên, ăn cơm xong còn phải tập luyện". "Vâng!" Bách Thảo không nén nổi vui mừng, nhìn anh mỉm cười. Sau đó niềm vui như bị kim nén đột ngột dâng trào, cô cao giọng trả lời, mỗi tế bào trong người đều như reo vui nhảy múa, chưa bao giờ cảm thấy hứng thú tập đến thế. Phía trước, khi Sơ Nguyên ngoài đầu tìm Bách Thảo, thấy cảnh tượng đó, anh cười nhạt, ánh mắt chợt u ám. *** Trận đấu lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất vẫn tiếp tục, trong ngày thi đấu thứ bảy, Lâm Phong đã để thua nữ tuyển thủ người Iran. Sang ngày thứ tám, Thân Ba thua Phác Trần Ân của Xương Hải võ quán, duy có Bách Thảo vẫn thắng đương chiến thắng. Chiều ngày thứ chín, Bách Thảo gặp phải tuyển thủ Nhật Bản, tên là Hirakawa Toshiko. Ngay từ khi lên sàn, Toshiko đã phòng ngự rất chắc, chỉ cần Bách Thảo nhắc chân là liên tục lùi về sau. "Ha ha, cô ta sợ Bách Thảo!" Ngồi dưới khán đài, Hiểu Huỳnh đắc ý cười vang. "Cái cô tên Hirakawa Toshiko này, chẳng phải từng tham gia giải Taekwondo thanh niên quốc tế lần trước sao?", lật tập tư liệu mỏng trong tay, Quang Nhã thắc mắc, "Sao có vẻ nhát gan vậy? Tôi cứ tưởng hôm nay sẽ là một trận này lửa cơ đấy!" "Đó là bởi Thích Bách Thảo quá lợi hại", Mai Linh nhìn lên võ đài, nét mặt như giãn ra, Bách Thảo vừa lần sân chiếm ưu thế, tỷ số đã là 4:0, "Thử nghĩ xem, có trận Bách Thảo đá bay đối thủ ra khỏi sân, trận thứ ba làm đối thủ không đứng lên được. Có vẻ như sau mỗi trận, đối thủ của Bách Thảo đều bị diu ra sân, cho nên chắc là Toshiko này còn chưa lên sàn đã sợ mất mặt rồi!" "Hây...!" Dòng khí như bị cuốn thành vòng xoáy, tư thế xoay người bay lên của Bách Thảo như một con chim én dừng mãi, lực chân phải sung mãn, xoay thân đá hậu, Hirakawa Toshiko kinh ngạc, tránh không kịp. "Hự!" Một chân đá trúng ngực đối phương. 5:0 "Dường như Bách Thảo có thể không chế được lực chân!", Thân Ba theo dõi kỹ thuật ra chân của Bách Thảo rồi trầm ngâm nhận xét, "Nếu cú lẳng chân vừa rồi, Bách Thảo vận hết công lực thì Hirakawa Toshiko đã không thể tiếp tục thi đấu được nữa!" "Quá mềm lòng!", Khẩu Chấn không tán thành, "Thi đấu là thi đấu, nếu thắng được thì phải thắng, không nên lựa chọn chỉ cần ghi điểm". "Có vẻ như Bách Thảo đang bất an thứ gì đó..." Nhìn thần sắc Bách Thảo, nét mặt Hiểu Huỳnh không vui nói tiếp: "...Lần đá bay Kim Mẫn Châu khỏi võ đài, Bách Thảo hầu như cả đêm không ngủ. Đánh bại Quyền Thuận Na hôm trước, cô ấy chỉ lo Thuận Na bị nội thương, buổi tối còn bí mật lên vào Xương Hải võ quán thăm dò, tận mắt nhìn thấy Quyền Thuận Na nói cười hoạt động bình thường mới yên tâm." Mọi người nhìn nhau. Sơ Nguyên chăm chú nhìn Bách Thảo trên sàn. Nhược Bạch mặt không biểu cảm "Chỉ có điều, dù cố gắng kiềm chế thì sát khí của Bách Thảo quả thực ngày càng mạnh!", Lâm Phong lắc đầu, "nói là sát khí có lẽ không phù hợp, nên gọi là..." "Bá khí!" Hiểu Huỳnh tiếp lời. "Bá khí mang sát khí! Khí thế áp đảo đầy sát khí!", Mai Linh bổ sung giải thích. "Cũng gần như vậy," Lâm Phong cười, "đằng nào thì khí thế đó của Bách Thảo cũng khiến đối thủ chưa đấu đã run." "Phập!" Lại một cú lẳng chân trúng ngực trái đối thủ, Toshiko mình đầm mồ hôi, sắc mặt tái mét, cúi người ôm chân thở gấp cơ hồ không thể đứng thẳng được nữa. Tỷ số 8:0 Hiệp hai kết thúc. Bách Thảo dẫn trước với tỷ số chênh lệch rất lớn. "Nhìn kia!" Hiểu Huỳnh tròn mắt kinh ngạc. Thấy trọng tài đến bên Toshiko hỏi điều gì đó, Toshiko mồ hôi đầm đìa gật đầu...sau đó, trọng tài ra hiệu cho Bách Thảo và Hirakawa Toshiko đi ra giữa võ đài, đứng giữa ông ta, Bách Thảo bên phải, Hirakawa Toshiko bên trái. Lẽ nào... Hiểu Huỳnh vẫn trở mắt. Cả sân nín thở. Trọng tài giơ tay về phía bên phải, chỗ Bách Thảo đứng. Bách Thảo thắng! "Ào!" Cả sân lại ào lên. Khi tỷ số chênh lệch quá lớn, phía bị dẫn không thể gỡ lại được, trọng tài có quyền tuyên bố người dẫn trước chiến thắng, không cần đấu hết hiệp ba. "A..." Hiểu Huỳnh, Mai Linh, Quang Nhã ôm chầm lấy nhau. Ngày mai là chung kết cuộc thi lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất, Bách Thảo không cần đến hiệp ba đã được công nhận thắng với tỷ số áp đảo! Điều đó nghĩa là gì, có nghĩa là... Thắng lợi ngày mai nhất định thuộc về Bách Thảo!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 5

Bữa ăn tối, cả đội Ngạn Dương chiếm một dãy bàn dài nhất cùng ngồi với nhau trong nhà ăn. Vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả, Bách Thảo tiến thẳng tới trận chung kết đương nhiên là tiêu điểm bàn luận. "Ngày mai chắc chắn lại gặp Kim Mẫn Châu cho mà xem". Mai Linh cảm thấy kỳ quặc. Đứng là Bách Thảo và Kim Mẫn Châu quá nặng duyên với nhau rồi. "Không ngờ Kim Mẫn Châu lại vào được vòng chung kết", Hiểu Huỳnh nhìn bát canh gà hầm nhân sâm thơm phức mà Bách Thảo vừa bê đến, nuốt nước bọt ừng ực "Có điều thế cũng tốt, Kim Mẫn Châu vào vòng chung kết coi như dọn đường cho Bách Thảo rồi". Dù sao cô ta cũng đã từng thua Bách Thảo chỉ cần một ngón chân cũng đá bay. "Nhưng vẫn phải thận trọng!". Sơ Nguyên nhẹ nhàng nói, đưa mắt nhìn Nhược Bạch đang ngồi bên Bách Thảo rồi lặng lẽ đặt bát canh gà trước mặt cô. "Phải đấy!". Thân Ba bỏ chiếc muỗng trong tay xuống bàn, lật giờ cuốn sổ ghi chép luôn mang theo người "Mấy ngày nay, theo dõi các trận đấu của Kim Mẫn Châu, thấy cô ta không sử dụng thập bát song phi liên hoàn nữa, cách đánh cũng trở nên thận trọng chắc chắn hơn, cũng hiệu quả hơn". "Cô ta không dùng thập bát song phi liên hoàn nữa sao?" Hiểu Huỳnh kinh ngạc. Thân Ba lắc đầu. Mọi người bỗng lặng im không ai nói gì. Thể lực và sức dẻo dai của Kim Mẫn Châu thật đáng kinh ngạc điều đó hiển nhiên nhưng phong độ và kiêu ngạo là điểm yếu của cô ta. Trong trận đấu với Bách Thảo mấy hôm trước, nếu không phải cô ta kiên trì muốn sử dụng thập bát song phi liên hoàn để đá gục Bách Thảo một cách oanh liệt thì... Nếu Kim Mẫn Châu có thể sửa được nhược điểm này, có lẽ cô ta sẽ trở thành nữ tuyển thủ đáng gờm nhất trong giới Taekwondo thế hệ mới. "Ăn đi, ăn đi", thấy Bách Thảo vẫn ngồi chổng đũa, Nhược Bạch đẩy bát canh gà đến bên tay cô. Bách Thảo ngơ ngác, đẩy trở lại phía anh: "Huynh cũng ăn đi". "Một mình cô ăn, ăn bằng hết". Nhược Bạch nói, giọng lạnh lùng nhưng kiên quyết,

anh dùng đũa bừa con gà hầm trong bát ra. Trong bụng con gà là gạo nếp thơm nức, ở giữa có củ sâm Cao Ly nhỏ, gạo nếp nhuyễn sũng sánh tỏa mùi thơm vô cùng hấp dẫn. Hiểu Huỳnh háng giọng ho nhẹ rồi nháy mắt với Mai Linh, cả hai người mỉm cười đầy ẩn ý. ***** Sau bữa tối trăng đã lên tới ngọn cây. Hiểu Huỳnh sán đến bên Sơ Nguyên hỏi đủ thứ chuyện, còn Khấu Chấn và Lâm Phong đang tranh luận còn hai ngày cuối cùng nên đi đâu chơi, mọi người đều đi trước riêng chỉ có Bách Thảo và Nhược Bạch đi sa cùng cách họ hơn chục mét. “Lát nữa có phải đi tập không?”. “Không cần”.

“Sao?”, Bách Thảo không hiểu. “Cô có thể đánh bại Kim Mẫn Châu?”, Nhược Bạch nhìn cô. Trong ánh trăng non, ánh mắt anh dừng lại trên chiếc cặp tóc cài trước trán Bách Thảo, chiếc cặp màu đỏ lông lánh càng làm nổi bật đôi mắt đen láy tựa mắt hươu của cô. “Chỉ cần cô chiến thắng trong trận trung kết ngày mai là cô có thể được Văn Nhạc tông sư đích thân chỉ dẫn”. Văn Nhạc tông sư..... Võ sư Taekwondo hàng đầu thế giới, từng được mệnh danh là Thần Long thoát ẩn thoát hiện. Cũng là phụ thân của tài nữ Lý Ân Tú. “Vâng!”, Bách Thảo gật đầu thật mạnh, tia sáng lóe lên trên đôi mắt lông lánh, cô nhìn anh và nói: “Nhất định em sẽ chiến thắng”. “Có biết ngày mai nên đấu với Kim Mẫn Châu như thế nào không?” Vầng trăng tròn vành vạch treo lơ lửng trên ngọn cây ngoài đình viện phía xa, võ phục của Nhược Bạch bay nhẹ trong gió. “Em nghĩ là em biết”. “Tốt”. Tiến vào sân khu huấn luyện, Bách Thảo ngăn người thấy mấy cô bạn khoanh đi vào phòng mà đứng quây vòng xung quanh cái giố biểu hiện rất kỳ quặc. Đợi cô và Nhược Bạch tới gần, Mai Linh, Hiểu Huỳnh, Quang Nhã nhất loạt quay đầu lại nhìn với ánh mắt ranh mãnh khiến Bách Thảo phát hoảng. “Cô ấy chính là Thích Bách Thảo.” Hiểu Huỳnh tươi cười. Đứng giữa vòng vây là một cậu bé ôm một bó hoa tím rất to. Bách Thảo ngẩng người nhìn cậu bé đang đi đến rồi dừng lại trước mặt cô, đưa cho cô bó hoa tím rất đẹp đó. “Thích Tiểu Thư, hoa này tặng chị”. Cậu bé nói tiếng Hàn. “Ồ!”. Đợi cậu bé của hàng hoa đi khỏi. Hiểu Huỳnh xòe tay vừa cướp bó hoa trên tay Bách Thảo vừa hét lên “Là ai thế? Ai tặng hoa cho cậu? Tốt lắm, Bách Thảo đã có fan hâm mộ rồi đây, à biết đâu là người thầm yêu cậu cũng nên! Lại còn cho người đưa hoa đến tận đây, hay là tuyển thủ nước nào? Áy, còn có cả bưu thiếp đây này”. Rút tấm bưu thiếp màu tím nhạt từ trong bó hoa, Hiểu Huỳnh lại kêu lên the thé. Không cần nghĩ liền đọc to lên, Mai Linh Quang Nhã cũng hiếu kỳ xúm lại. “Ngày mai là trận chung kết, chắc chắn em sẽ thắng nhưng nhớ đừng quên lời em đã hứa với tôi...”, ngữ âm bưu thiếp thoang thoảng hương thơm, Hiểu Huỳnh cảm động tay run run, ánh mắt lướt lên tấm bưu thiếp, “Ký tên là.....”. Tiếng nói đột nhiên im bặt. Mai Linh, Quang Nhã xúm lại mắt tròn tròn kinh ngạc không thể mở miệng, nhìn chằm chằm vào chỗ có chữ ký trên tấm bưu thiếp. “Có chuyện gì thế?”. Lâm Phong xăm xăm đi đến, nhìn tấm bưu thiếp của Hiểu Huỳnh đang cầm trên tay đứng ngây như phỗng. Đoạn rút tấm bưu thiếp trên tay cô cài trở lại bó hoa rồi nói với Bách Thảo cũng đang đứng ngơ ngẩn: “Vào phòng cả đi”. Bách Thảo cúi đầu. Trên tấm thiệp màu tím nhạt có những bông hoa tím sẫm vẽ một khuôn mặt cười rạng rỡ, chỉ vài nét phác thảo vậy mà khuôn mặt sáng ngời như ánh mặt trời của người đó cơ hồ như hiện lên trước mặt, như đang nói đang cười, chữ ký với nét bút rắn rỏi nhưng bay bổng..... “Đình Hạo”. Khi Bách Thảo ngẩng đầu thì mấy cô gái đã đi vào phòng, chỉ còn Sơ Nguyên và Nhược Bạch vẫn ở lại. Cô nhìn Nhược Bạch về bất an, ánh mắt anh rời khỏi tấm bưu thiếp, hơi nhíu mày anh nói vẫn với vẻ lãnh đạm cố hữu: “Tập trung tinh lực, chuẩn bị cho trận chung kết ngày mai”, nói đoạn đi vào phòng đóng cửa lại. Vầng trăng tỏa những tia sáng dịu dàng. Sơ Nguyên im lặng dây lát rồi nhìn cô mỉm cười: “Đình Hạo phải không?”. “Vâng. vâng...”, Bách Thảo lúng túng giải thích “Là Đình Hạo tiền bối, hôm đi có dặn em mua giúp một ít kim chi, anh ấy bảo thích ăn kim chi Hàn quốc”.... “Không cần phải như vậy”. Giọng nói ảm áp ngắt lời, Sơ Nguyên bước đến trước mặt cô. “Anh đã làm em căng thẳng phải không?” “...” Bách Thảo không hiểu. “Mấy hôm nay em luôn né tránh anh” giọng nói thoáng vẻ cay đắng “bởi vì những lời anh đã nói với em hôm đó.... rất xin lỗi, đã làm em bị áp lực”. Nhìn ánh mắt hoảng loạn của Bách Thảo, anh đưa tay vuốt tóc cô rồi nói tiếp: “Không sao em đừng bận tâm, anh sẽ cố gắng để chúng ta có thể vẫn như trước, anh vẫn là ‘Sơ Nguyên sư huynh’ của em. Anh mong có thể tiếp tục giúp đỡ em, nếu có tâm sự em vẫn có thể nói với anh”. “...” Tim đau quặn thắt khó thở như bị thắt chặt, Bách Thảo ngẩng người nhìn anh, cô họng khô đắng. Trong đầu lại hiện lên cảnh anh và Lý Ân Tú tối hôm đó. “Chỉ có điều...” ánh mắt Sơ Nguyên bỗng tối sầm lại, hít nhẹ một hơi lại vuốt tóc cô, “em đừng lần tránh anh nữa!”. *** Trong phòng, Mai Linh đã tìm được chiếc bình thủy tinh, vui vẻ đi lấy nước cắm bó hoa vào rồi đặt lên bàn, cùng với Hiểu Huỳnh, Quang Nhã bắt đầu nghiên cứu: lá màu xanh, hoa có bông tím nhạt, bông tím sẫm cực kỳ điểm lẹ, tỏa mùi hương dịu nhẹ. “Thật lãng mạn, là hoa oải hương”, Mai Linh says sưa hít lấy hít để hương hoa, phảng phất sự lãng mạn trong cơ thể được kích hoạt toàn bộ, “Các cậu có biết hoa oải hương tượng trưng cho điều gì không?” “Chờ đợi tình yêu!” Quang Nhã chạm nhẹ tay vào một bông hoa, lại một lần hương nhẹ tỏa ra. “Cậu cũng biết điều đó ư?”, Mai Linh tỏ vẻ ngạc nhiên. “Đây là kiến thức phổ thông, trong những phim nổi tiếng người ta nói không biết bao nhiêu lần”, Hiểu Huỳnh lắc đầu, “Nhưng tại sao Đình Hạo lại tặng Bách Thảo hoa oải hương?” Mai Linh bĩu môi nói: “Thế mà cậu cũng không biết sao, đương nhiên là để chứng tỏ huynh ấy theo đuổi Bách Thảo. À, tớ hiểu rồi, trước đây cậu nói Bách Thảo có bạn trai, chính là Đình Hạo đúng không! Lại còn có ý để tớ nhầm tưởng là Nhược Bạch, có phải không? Trời ơi, Bách Thảo quạu với Đình Hạo mà tớ không nhận ra, thật lạ quá!” “Bách Thảo đi lại với Đình Hạo sao?” Quang Nhã và Lâm Phong nhìn nhau. Nhưng sao không hề có dấu vết gì vậy, ánh mắt kinh ngạc của hai người lại hướng vào Bách Thảo lúc đó đang đứng ngẩn ngơ bên cửa sổ, cơ hồ cảm thấy đây là cặp đôi khó tưởng tượng nhất từ trước đến nay. Hiểu Huỳnh nhăn trán về suy nghĩ mông lung. “À!” Bỗng kêu lên như nhớ ra điều gì. Đúng rồi, lúc ô sơn bay thấy Đình Hạo nói chuyện riêng với Bách Thảo, với lại tại sao bỗng dưng Bách Thảo lại có thêm một cái điện thoại nữa. Lần đi chơi đêm đó Bách Thảo bị tắt điện thoại, cũng chính Đình Hạo cử người đi đón bọn họ, trong xe Đình Hạo vẫn nói chuyện điện thoại với Bách Thảo... “Bách Thảo...!” Giật thót người vì tiếng gọi bất thường, Bách Thảo gắng định thần, ngoái nhìn thấy Hiểu Huỳnh ngơ ngác lao đến, theo sau là Mai Linh, Quang Nhã về mặt đây kích động. Có nguy hiểm! Bách Thảo lạnh người, chân dừng lại một cách vô thức, giọng nói hơi căng thẳng: “Tớ... tớ đi dạo quanh...” “Bách Thảo...!” “Bách Thảo...!” Khi Hiểu Huỳnh và mấy cô bạn vừa đuổi kịp, Bách Thảo đã nhanh như chớp mắt hút bên ngoài công đình viện. Tay nắm chặt chốt cửa, Hiểu Huỳnh tức giận nghiêng răng kèn kẹt. Bách Thảo đáng ghét! Không thật thà, không đáng yêu như trước nữa, bây giờ trở nên xảo trá rồi. Giật đèn trong treo lạnh lẽo. Vầng trăng như dát vàng treo trên bầu trời yên tĩnh. Chân vẫn bước một cách vô định nhưng trong đầu Bách Thảo là một mớ rối ren hỗn loạn. Cô cảm thấy cần yên tĩnh một lát, có một số thứ cô không hiểu và cũng không biết mình bị làm sao, rất nhiều cảm xúc đan xen không thể nào nắm bắt. Gió thổi qua lá cây. Đi đến bên hồ. Mặt hồ phủ một lớp sương mù nhàn nhạt, trăng tròn in bóng trên sóng nước xao động, cô ngẩng người ngắm nhìn. Trên ngọn cỏ đọng sương, dưới chân hơi nước ướt lạnh, bên tai tiếng côn trùng chập chờn lúc xa lúc gần, cô còn nhớ, hôm đó cũng ở chỗ này... “Mặc dù trước ngày thi đấu với Kim Mẫn Châu, anh nói với em chuyện này là không thích hợp, nhưng... anh không muốn đợi thêm nữa...”, từng lớp sóng gợn lên, lông lánh như thủy tinh vàng, Sơ Nguyên hít nhẹ một hơi nhìn vào mắt, tay vuốt tóc cô, “Anh thích em, Bách Thảo”. Nhìn bóng trăng in trên mặt hồ, mặt Bách Thảo đỏ dần, tim đập càng lúc càng nhanh lát sau mới trấn tĩnh lại. ... “Sau đó, Sơ Nguyên sư huynh...” Mai Linh lấp bắp. “... dịu dàng ôm cô ấy, tay phải vẫn đặt trên lưng cô ấy, nhẹ nhàng vỗ vỗ...” ... Đêm khuya quác cửa sổ mờ hé có thể nhìn thấy hai người bên nhau trong phòng. Một người nói. Một người nghe. Bầu không khí yên tĩnh ảm áp, dường như thế gian lúc này chỉ có hai người, Sơ Nguyên và Lý Ân Tú. Những ánh mắt trao nhau, dù những người kém nhạy cảm nhất cũng nhận ra sự thân mật giữa họ. ... “Mấy hôm nay em luôn lần tránh anh. Là do những lời hôm đó của anh, đúng không... rất xin lỗi, đã gây áp lực cho em” Anh lại nhe răng vuốt tóc cô. “Không sao đâu, em đừng bận tâm...” ... Dưới ánh trăng lạnh, Bách Thảo ngồi bên hồ, hai tay ôm gối ngẩng người ngắm nghĩ, rất lâu vẫn không hiểu, cứ như đột nhiên không phải là chính mình nữa. Cô không hiểu cảm giác nôn nao xao xuyến len lỏi, thấm thía trong lòng rốt cuộc là gì. Không biết bao lâu. Từ xa vẳng lại tiếng bước chân. Tiếng bước chân nghe rất quen, cô khẽ nghiêng mặt nhìn thấy bên hồ, trong màn sương nhẹ dưới gốc đa rất to tán lá dày đặc, có một thiếu nữ và một chàng trai đang đi đến. Dưới ánh trăng vàng, chàng trai như từ tiền cảnh bước ra, người phủ đầy ánh sáng lông lánh thủy tinh, còn người thiếu nữ có khuôn mặt thanh tú, tiếng cười vang trong như tiếng nước chảy, cô khoác tay chàng trai có vẻ rất thân mật. Đó là... Sơ Nguyên và Lý Ân Tú. *** Buổi chiều ngày hôm sau là buổi cuối cùng của khóa tập huấn, trận trung kết lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất bắt đầu. Trải qua những trận đấu vòng loại, hôm nay chỉ còn lại hai cặp đấu của hai cặp nam nữ mạnh nhất. Người thắng trận không những được nhận một vạn đô la Mỹ tiền thưởng mà còn được Văn Nhạc tông sư lòng danh đích thân hướng dẫn. Được Văn Nhạc tông sư đích thân hướng dẫn có lẽ là mơ ước của mọi tuyển thủ Taekwondo. Mặc dù chưa từng tham gia giải Taekwondo quốc tế nào nhưng nghe nói vô địch thế giới giới

đến mấy cũng không thể đánh hết ba hiệp với Vân Nhạc tông sư, Vân Nhạc tông sư luôn K.O họ trước khi kết thúc hiệp hai. Vân Nhạc tông sư được công nhận là người đứng đầu giới Taekwondo quốc tế hiện nay. Bao nhiêu giai thoại về ông. Nhướm màu huyền thoại thần bí. Ông giống như tiên nhân trên mây khiến bao đệ tử ngưỡng mộ bái phục. “Ha ha! Thích Bách Thảo ba trận thắng Kim Mẫn Châu”, mắt nhìn vô đài, lúc đó Bách Thảo và Kim Mẫn Châu đang thực hiện nghi thức chào nhau trước trận đấu, Hiểu Huỳnh vẫn không kìm được đắc ý trong lòng mà cười hết cỡ,... “đánh thắng Kim Mẫn Châu lần này Bách Thảo sẽ nhận được phần thưởng một vạn đô la, ha ha! từ nay Bách Thảo không nghèo nữa, tiền học phí đương nhiên không thành vấn đề. Có thể cùng Chúng ta đi chơi phố, mua quần áo đẹp, đi xem phim, đi ăn nhà hàng, tuyệt quá...!”. “Đúng thế!”, Mai Linh nhìn không chớp mắt lên võ đài. Trận đấu vừa bắt đầu, cách đánh của Kim Mẫn Châu rõ ràng bình tĩnh và ổn định hơn rất nhiều, xem ra trận đấu này không hề nhẹ nhàng như mọi người đã tưởng “Bách Thảo cần mua thêm võ phục, tôi biết cô ấy không có tiền, nhưng ít nhất cũng nên mua một bộ mới, bộ cũ cô ấy mặc đã nhiều năm rồi”. “Sắp bảy năm” Quang Nhã tư lự. “Sao?” Mai Linh ngạc nhiên “Cậu không đùa chứ, bảy năm trước Bách Thảo mới lên mười, người bé tí sao có thể mặc vừa?”. Đúng thế. Quang Nhã nhớ rất rõ. Lúc đó, võ phục của mọi người đều rất vừa, chỉ có Bách Thảo là dài rộng quá cỡ, vai và đùi quần thùng thình, ống tay và ống quần gấp lên hết lớp này đến lớp khác, có lúc lằng lằng khiến ông quần bị tuột ra. Những đứa trẻ trong võ quán đều cười nhạo Bách Thảo. Nhưng cô luôn im lặng. Như không nghe thấy gì. Về sau Bách Thảo càng lớn càng cao, võ phục cũng không còn quá rộng nữa nhưng càng ngày càng cũ. Chính Quang Nhã đã nhiều lần nhìn thấy Bách Thảo giặt võ phục, hai tay gượng nhẹ thận trọng như bảo bối, nhưng hết năm này qua năm khác, bộ võ phục đã cũ sắp ngã màu vàng. “Hãy...!” Kim Mẫn Châu hét lên, đảo người dùng chân trái tràn đầy lực lẳng đá ngang về phía ngực Bách Thảo, Bách Thảo khẽ lắc người tung chân phản kích. “Không hề gì, Bách Thảo đã nói, võ phục cũ càng nệm, hơn nữa bây giờ đã sửa lại dài rộng vừa rồi” thấy Mai Linh và Quang Nhã ló vẻ buồn rầu, mắt hơi đỏ, Hiểu Huỳnh vội an ủi các bạn “Và lại, Bách Thảo bây giờ đã có một bộ tuyệt vời, rất đẹp, là hàng hiệu nổi tiếng!”. “Thật à?” Mai Linh nghi ngờ. “Ờ nói dối làm gì?” Hiểu Huỳnh đảo mắt nhìn trộm Nhục Bạch ngồi cách đó không xa, hạ giọng nói nhỏ “Chỉ là Nhục Bạch sư huynh không muốn Bách Thảo mặc bộ đồ đó, huynh ấy bảo nếu quá quan tâm đến võ phục sẽ ảnh hưởng đến thi đấu”. “Làm gì có chuyện đó...” Mai Linh nhìn Nhục Bạch thoáng vẻ trách móc, lại tiếp “.... nhưng cậu nói là hàng hiệu? Sao Bách Thảo dám bỏ tiền ra mua hàng hiệu?” “Hi hi, là người ta tặng”. “Tặng” nghe thấy hơi hướng có chuyện hấp dẫn, Mai Linh sốt sắng ngoảnh đầu sang “Là ai tặng thế?” “Tôi cứ tưởng Nhục Bạch sư huynh tặng, nhưng bây giờ xem ra...” liên tưởng đến bó hoa oải hương, Hiểu Huỳnh chớp mắt “....rất có thể là Đinh Hạo tiên bối”. “Đinh Hạo?” Mai Linh càng hiếu kỳ. “Hừm!”. Lâm Phong háng giọng và đưa mắt cảnh báo các bạn, lúc này mây cô mới nhận ra tiếng của họ quá to khiến Thân Ba cũng liếc mắt tò mò về bất lực. Họ ngượng ngịu rút cổ không dám mở miệng, bắt đầu tập trung nhìn lên võ đài. “Ồ!”. Sao kỳ quặc vậy. Vì sao hiệp một đã sắp kết thúc, mà tỷ số lại là 1:0 lại nghiêng về Kim Mẫn Châu, hơn nữa thần thái Bách Thảo như là “Hãy” Kim Mẫn Châu lại ra loạt đòn tấn công mới, một cú song phi lại một cú song phi, bóng chân giao nhau, xoay gió khiến Bách Thảo liên tiếp lùi về sau và động tác cơ hồ chậm chạp hơn. “Phù!” cú đá cuối cùng của Kim Mẫn Châu lướt qua má Bách Thảo. “Ồ!” Hiểu Huỳnh rú lên. Tiếng còi kết thúc hiệp một của trọng tài vang lên. 1:0. Kim Mẫn Châu tạm dẫn trước. “Sao thế?” Vừa đưa khăn bông vừa nhìn Bách Thảo ngồi xuống, ánh mắt Hiểu Huỳnh nồn nóng lo âu, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho cô nhưng cuối cùng vẫn không kiềm chế được lại hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì thế? Có phải đánh liền mấy ngày nên mệt rồi không? Ừ dào, tớ đã nói mà, cậu nên dành nhiều sức lực ở cuộc đấu giành danh hiệu tuyển thủ tu nhất, tuyển thủ các nước yêu cầu đấu giao hữu có thể từ chối được thì nên từ chối, đừng này cậu lại... Cậu cũng khó bảo lắm cơ, cứ có người mời là...” “Hiểu Huỳnh!” Một giọng nói nghiêm nghị truyền đến, liếc thấy Nhục Bạch cau mày, Hiểu Huỳnh lúng túng lấy tay bịt miệng không dám nói thêm. Nhục Bạch nhìn Bách Thảo giọng trầm hẳn hỏi: “Đang nghĩ gì thế?” “...” Bách Thảo lần tránh ánh mắt anh, bản thân cô cũng biết như vậy là không ổn nhưng tâm trạng rất lạ không thể kiềm chế. “Khi thi đấu phải tập trung tinh thần, loại bỏ mọi suy nghĩ linh tinh là điều quan trọng đầu tiên!”, Nhục Bạch hơi cao giọng. “Vâng!” Bách Thảo cúi đầu. “Uống nước đi!” Mở nắp chai nước khoáng mà Sơ Nguyên đưa cho, công gây người bất chợt ngược nhìn anh, ánh mắt thẳng thốt về mông lung, phức tạp trong đáy mắt cô khiến Sơ Nguyên cũng bất giác ngây người. Thời gian giải lao vụt trôi qua. Thấy Bách Thảo lại sắp phải ra sân, Hiểu Huỳnh không nhịn được lại nói với cô: “Bách Thảo, cố lên! Vì một vạn đô la, vì Vân Nhạc tông sư, cố lên!” Vân Nhạc tông sư... Lòng Bách Thảo đột nhiên lắng lại. Hiệp hai bắt đầu. “Phắng!” Tiếng chân va vào hai cánh tay vát chéo, vang lên chắc nịch! May mà Kim Mẫn Châu không ghi được điểm. Hiểu Huỳnh trợn mắt há mồm, dù một lòng cầu nguyện, dù có lòng tin vào Bách Thảo bao nhiêu thì lúc này cũng không thể không nhận ra, từ lúc bắt đầu đến giờ Bách Thảo luôn ở thế hạ phong. “Kim Mẫn Châu tiến bộ nhanh thế sao?” Mai Linh cũng ngạc nhiên, lầm bầm “Đúng thế.” Hiểu Huỳnh hơi thất vọng. “Kim Mẫn Châu quả thật tiến bộ rất nhanh!”, đẩy gọng kính đen trên sống mũi, Thân Ba mắt không rời võ đài, “Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, cô ta giống như thoát thai hoàn cốt không nồn nóng như trước nữa, túc pháp cũng trở nên chắc chắn hữu hiệu.” “Đúng!” Lâm Phong tán đồng. “Có điều...”, Thân Ba nói về bản khoản, “Tôi có cảm giác máu chột vấn đề không phải ở Kim Mẫn Châu mà là Thích Bách Thảo hình như không thật tập trung”. “...” Hiểu Huỳnh và Mai Linh cũng sững người. Ánh nắng chói chang như chích vào mắt, gió quét qua mặt cùng một tia sáng như ánh thủy tinh khiến Bách Thảo hơi chói mắt. Từ xa, dưới võ đài thoáng thấy Sơ Nguyên trong võ phục trắng muốt đang dăm dăm nhìn cô về lo âu. Đêm qua, gió đem tiếng nói của anh đưa đến tai cô, mặc dù không thể nhìn thấy về mặt anh khi ở dưới gốc davenport nhưng cô có thể nghe được... “Ồ!” Tiếng hét lần tiếng gió, Bách Thảo đột nhiên rùng mình. Ánh mắt vừa thu lại, đã thấy bóng chân của Kim Mẫn Châu phủ lên đầu cô... nặng như trái núi. Hiểu Huỳnh tái mặt, kinh hoàng! May mà, Bách Thảo ngửa người về sau, nguy hiểm, đúng là quá nguy hiểm! Không bị đá trúng đầu nhưng lại trúng ngực phải, cuối cùng Hiểu Huỳnh có thể thở được một hơi. 0:2 “Thật đáng sợ...” Suýt nữa lại mất hai điểm, Hiểu Huỳnh chưa hoàn hồn thì đã thấy Bách Thảo liên tiếp lùi về phía sau, cuối cùng định thần đứng được, cô rầu rĩ thở nhận. “Đúng là Bách Thảo tư tưởng phân tán, trong trận đấu mấy hôm trước kiểu tấn công này của Kim Mẫn Châu hoàn toàn không tạo ra uy hiếp gì cho Bách Thảo”. “Đúng, không nên như vậy”, Mai Linh cũng thấy khó hiểu, “Bách Thảo trải qua không ít trận đấu, nắm rất vững tâm lý thi đấu, tập trung tinh thần là cực kỳ quan trọng. Ở những trận trước chưa từng thấy cô ấy như thế này, lẽ nào do quá muốn được giải thưởng, được tông sư hướng dẫn cho nên suy nghĩ linh tinh quá nhiều?” “Tôi thấy hình như không phải.” Nhìn trộm sắc mặt Nhục Bạch sắc mặt lạnh tanh ngồi bên trái phía trước, Hiểu Huỳnh hạ giọng nói thầm vào tai Mai Linh “... Có lẽ là nguyên nhân tình cảm.” “Tình...”, Mai Linh kinh ngạc, miệng mới há được một nửa đã bị bàn tay Hiểu Huỳnh bịt lại, thấy ánh mắt ra hiệu, cô bèn lặng lẽ gật đầu, hạ giọng xuống mức nhỏ nhất, “Cậu nói Đinh Hạo?” “Ừ, Đinh Hạo, cả Nhục Bạch nữa”, Hiểu Huỳnh thăm thì, “Tôi đoán là Bách Thảo đang khó xử không biết lựa chọn thế nào.” Mai Linh trố mắt nhưng ngẫm nghĩ cũng thấy có lý. “Cũng đúng, Bách Thảo chưa từng trải qua những chuyện như thế này, chẳng trách tâm trạng bất ổn vậy.” “Ồ.” Hiểu Huỳnh thờ dãi, vẫn luôn mong Bách Thảo có bạn trai để được ném hương vị tình yêu, ai ngờ đào hoa vừa đến lại có những ha người, Bách Thảo phải làm sao đây! “Ồ, Lý Ân Tú đến rồi!” Quang Nhã bên cạnh, buột miệng. Mọi người vội nhìn ra. Ở phía trên đội hình Xương Hải có một thiếu nữ khuôn mặt thanh tao như nước suối nguồn đang chăm chú ngồi xem, tư thái điềm tĩnh quý phái. Đó chính là nữ thiên tài Taekwondo Lý Ân Tú. “Thích, Bách, Thảo!” Trên võ đài, Kim Mẫn Châu đang chiếm ưu thế nhưng trong lòng không hề thấy vui, ánh mắt này lửa nhìn đối thủ phần nộ rít lên, máu dồn lên sôi sục, nộ khí bùng bùng. “Cô! Từng đánh bại tôi hai lần! Tương như vậy là có thể hạ nhục tôi sao? Cô đang nghĩ gì! Sự chú ý của cô tại sao không đặt vào người tôi! Tôi cần cô dốc toàn bộ sức lực, tôi cần cô tôn trọng tôi!” Để có thể đấu với cô hôm nay... Mấy hôm rồi không đêm nào tôi đặt chân đến phòng gym, ngay đến thỉnh thoảng ngủ gật tôi cũng gục trên đệm phòng tập. Tôi thay đổi cách đánh, muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, muốn Thích Bách Thảo không dám coi thường, muốn cô hiểu một điều là Kim Mẫn Châu không thể chiến bại! Nhưng tôi không cần một chiến thắng như thế này! Tôi thà lần thứ ba bị cô đánh bại cũng không muốn chiến thắng kiểu này! “... Xin lỗi!” Bách Thảo như sực tỉnh, hít căng lồng ngực, mặt thoáng đỏ lên, ngừng giây lát để trấn tĩnh, đoạn nói với Kim Mẫn Châu: “Bây giờ bắt đầu!” Vậy là, trận giao đấu thứ ba giữa Thích Bách Thảo và Kim Mẫn Châu chính thức bắt đầu. “Hãy!” “Hãy!” Trung tâm huấn luyện của Xương Hải võ quán trong thung lũng. Tiếng hô của hai thiếu nữ lanh lảnh như thấu tầng mây, bóng hai người giao nhau từng đợt tung chân xé không khí, dòng khí xoáy cuộn trong không trung như bức tranh thủy mặc. Dưới sân, tuyển thủ các nước tham dự khóa tập huấn ngày người nhìn ngắm. Không ai hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì,

cực diện trước mắt khi này vẫn còn tỉnh lặng như nước ao tù đột nhiên sôi lên như vực dầu thêm lửa khiến ai nấy chỉ nhìn cũng thấy sôi máu lên trong huyết quản. Một người thể cao ngạo lần đầu xuất chiến lập danh, là nữ tuyền thủ tiềm năng nhất của Xương Hải võ quán, Kim Mẫn Châu. Một người thể hắc mã, dũng mãnh vượt qua tất cả đối thủ tiến thẳng vào trận chung kết là thiếu nữ Trung Quốc, Thích Bách Thảo. Nếu cuộc đấu lần trước của hai người là kiên cường, kịch tính thì trận hôm nay là vật lộn căng thẳng, ăn miếng trả miếng, bình tĩnh chắc chắn không màu mè nhưng càng thêm quyết liệt, liên tục tấn công, liên tiếp ra đòn, tấn công phản kích như vũ bão. Điều đáng kinh ngạc hơn là. Cuộc đấu nhanh chóng chuyển sang hiệp ba nhưng thể lực của hai cô gái không hề có dấu hiệu giảm sút, trái lại dường như càng sung mãn, tuôn trào vô tận. “Khiếp quá!”, Hiểu Huỳnh gật gù, hai mắt sáng lên về thân phục, “Nếu là tôi thì đã nằm bẹp trên sàn không dậy nổi rồi, hai người đúng là quá siêu”. “Nhưng không giống nhau”, Mai Linh nói mà mắt không rời võ đài. “Nói xem nào!”, Hiểu Huỳnh không hiểu lắm. “Nhìn kỹ xem, Kim Mẫn Châu có dáng người thấp, đùi ngắn lại thô giống như lực sĩ bẩm sinh”, Mai Linh nói, “... cho nên thể lực giống như núi lửa phun trào, là dạng núi lửa cháy rừng rực mang nham thạch vật”. “Còn Thích Bách Thảo?” “Bách Thảo à...”, Mai Linh ngẫm nghĩ rồi lại quan sát võ đài. Bách Thảo đang chặn đòn tấn công của đối phương, sau đó tiếp tục phản kích, “... Nói thế nào nhỉ, tớ cảm thấy sức mạnh của Bách Thảo rất thanh tú...” “Thanh tú?”, Hiểu Huỳnh lừ mắt, “Ý cậu là sức lực Bách Thảo hơi yếu? Cậu nói hàm súc quá đấy”. “Không phải đâu”, Mai Linh có vẻ khó nỡ, “Có gì đó hơi kì lạ, sức lực Bách Thảo không ‘trắng kiện’ mà có cảm giác thanh tú nhưng đó là sức lực dẻo dai không dứt, mặc dù xem ra có vẻ mỏng manh so với Kim Mẫn Châu nhưng vẫn có thể áp chế cô ta...” “Đứng!”, Thân Ba tán đồng. “Giống như sức mạnh của nước?”, Lâm Phong trầm ngâm. “Nhưng không dịu mềm như nước”, Mai Linh lắc đầu, “... còn mạnh hơn nước!” “Đó là sức mạnh của loài cỏ”, Nhược Bạch lạnh lùng xen lời. “Đứng!”, Mai Linh hiểu ra, vui mừng. “Không sai, chính là sức mạnh của cỏ! Hơn nữa là...” “Cỏ dại!” Quang Nhã lạnh lẽo góp lời: “Là loài cỏ dại bạt đất mà lên, đầu bị đá vụn càn đè vẫn sinh sôi, là sự dẻo dai bền bỉ không thể khuất phục”. “Đứng”, Mai Linh gật đầu, “Là loài cỏ dại dù trên nham thạch núi lửa cũng có thể tồn tại”. Trên võ đài. “Hãy...” Từ bỏ thập bát song phi liên hoàn trắng lệ đầy khí phách, dùng sức mạnh đập đất vọt lên kết hợp với lực xoay người đá hậu, cựa chân của Kim Mẫn Châu càng vững mạnh, sức mạnh như lộc xoáy có thể cuốn băng tất cả nhằm vào Bách Thảo! “Ồi!” Trong tiếng hét kinh hãi của khán giả, Bách Thảo không lùi mà tiến đến, xoáy người bay lên... Đó hoàn toàn là sự kết hợp giữa sức mạnh và tốc độ! Hai người đồng thời vọt lên... Như đồng thời lặn chân... Sức mạnh của con lộc, chân trái Kim Mẫn Châu chĩa một tác tựa hồ muốn đập gãy eo của đối thủ. “Ái!” Hiểu Huỳnh kinh hãi. Tuy nhiên tất cả diễn ra nhanh như ảo giác. Chính trong một tích tắc khi chân trái Kim Mẫn Châu sắp đập vào Bách Thảo thì thân người cô đã cuộn lên như làn khói. Với khoảng cách một tác như vậy, chỉ một tác cô lại vọt lên không phía trên đối thủ. “Hãy...” Chân phải nặng tựa Thái Sơn! Nhắm vào Kim Mẫn Châu đập tới! Ngồi trong đội hình của Xương Hải, Lý Ân Tú giật mình. Kim Mẫn Châu kinh ngạc! Nhìn cú vọt người bay lên của đối phương, thấy đối phương đập xuống nhưng bản thân lại hoàn toàn không thể phản ứng, tốc độ nhanh như vậy khiến cô chỉ có thể kinh hoàng cảm nhận chân trái mình mất trọng lượng, trong khi bóng chân của đối phương trùm lên đầu cô... Sức mạnh lớn đến vậy! Trong tích tắc cơ hồ toàn thân bị một rung chấn nào đó, rung chân của núi sập, trong tích tắc đó... “Phập!” Cả sân lặng đi trong sự kinh ngạc tột độ. Giống như từng nét cọ quệt trong tranh màu nước, cả người Kim Mẫn Châu từ từ ngã ra sau, dưới ánh mặt trời chói chang trong veo, chân phải Thích Bách Thảo như ngưng lại giữa không gian, bộ võ phục trên người đã ngả màu vàng lóa sáng. “Ào.” Cả sân sôi sục. Tiếng vỗ tay rầm rập, hòa cùng tiếng hô, “Hay! Hay quá!”, vang dội như sấm. Thực lực ngang ngửa, cả hai bên đều dốc toàn bộ sức lực khiến không khí trên võ đài càng sục sôi quyết liệt, khiến người xem toát mồ hôi, mỗi lỗ chân lông dường như đều giãn rộng. Trọng tài ra hiệu, đá trúng đầu được hai điểm. 2:2 Tỷ số đã cân bằng. “Ha ha! Kim Mẫn Châu thật là...” Thấy Kim Mẫn Châu bị cú đập từ trên không như trời giáng vậy mà chỉ ngất trên đệm hai phút rồi lại nhảy vọt tấn công như rồng cuộn được, Hiểu Huỳnh bất giác lắc đầu về thân phục. Trận đấu lại tiếp diễn căng thẳng. Kéo dài đến hiệp phụ thứ nhất. Hiệp phụ áp dụng phương thức “Cái chết tức thì”, khi một bên ghi được điểm là lập tức kết thúc trận đấu. Bách Thảo và Kim Mẫn Châu không hề nao núng, cách đánh không những không bảo thủ trái lại càng linh hoạt càng được phát huy. Những cú lặn chân như chớp! Những cú giăng cơ giáp lá cà! Những người ngồi dưới như bị hút vào màn biểu diễn của hai đấu thủ trên võ đài, những ánh mắt không chớp, cao trào tiếp cao trào, tiếng reo hò vang dội thung lũng, không phải vì hai tuyền thủ, sự cổ vũ nồng nhiệt lúc này khiến những gì đang diễn ra trên võ đài không còn là trận đấu nữa mà thực sự là trận so tài giữa những kẻ mạnh! “Phản!” Sau cú đá thứ hai, người Kim Mẫn Châu lắt nhể, né sang phải! “Ồi!” Hiểu Huỳnh, Mai Linh hoảng hốt thất kinh. Mỗi khi Thích Bách Thảo sử dụng tam đà song phi liên hoàn, đối thủ nhất nhất đều lùi về phía sau né tránh, bởi đó là phản ứng trực tiếp nhất, tốc độ nhất, lần trước cũng như vậy. Nhưng lần này, Kim Mẫn Châu tránh sang phải và đã tránh được! Ngồi trong đội hình Xương Hải, Lý Ân Tú vẫn chăm chú quan sát. “Thích Bách Thảo kia chắc chắn sẽ vẫn sử dụng tam đà song phi liên hoàn, em nhất định phải nghĩ cách phá giải khiến cô ta không thể đắc ý lần nữa!”, đêm đã khuya, hai mắt Kim Mẫn Châu sáng quắc long lanh. Lau mồ hôi túa ra đầm đìa, quỳ trên đệm tập vất óc suy nghĩ, đột nhiên hét lên... “Ân Tú sư tỷ, em hiểu rồi!” “Thế nào?” Lúc đó Lý Ân Tú đang dựa người vào cửa sổ đọc tiểu thuyết của một tác gia thời Minh, bỗng dưng sách bị giật khỏi tay. “Thích Bách Thảo có ý!”, Kim Mẫn Châu hai mắt long lên. “Ồ, nói đi!”, Ân Tú lấy lại quyển sách từ tay Kim Mẫn Châu. “Nếu cô ta đá thế này, em sẽ lùi về sau, cô ta đá lần nữa em lại lùi về phía sau”, nhắc lại lộ trình tấn công của Thích Bách Thảo, Mẫn Châu nghiêng răng nói, “Vây, khi cô ta ra chân lần thứ ba đá qua như thế này, tốc độ lùi về phía sau của em chắc chắn không theo kịp tốc độ tiếp tục tấn công của cô ta!” “Ồ, tiếp tục!” “Cho nên, em sẽ không mắc bẫy!”, Kim Mẫn Châu cười gằn, “Em phải tránh sang bên như thế này! Chắc chắn cô ta không ngờ tới, cú ra chân sẽ mất mục tiêu, không thể không chế được phương hướng, lúc đó chỉ cần cô ta hơi do dự là có kẽ hở, cơ hội của em sẽ đến, ha ha ha!”. Lý Ân Tú mỉm cười. “Ân Tú sư tỷ cười gì coi!”, Kim Mẫn Châu hơi hoảng, chạy đến bên lấy tay Ân Tú, “Em có chỗ nào sai? Nếu như vậy Thích Bách Thảo kia chắc chắn trở tay không kịp sẽ bị em đánh bại đúng không?”. “Có lẽ...” Trong đầu hiện ra đôi mắt như mất hồn của cô gái, Lý Ân Tú bỗng dưng muốn biết, nếu theo cách nghĩ như vậy của Kim Mẫn Châu, cô gái đó sẽ phản ứng như thế nào. “Ồ, em cứ thử xem...” “Phản!” Kim Mẫn Châu né sang phải, trong lúc chân thứ hai của Thích Bách Thảo đá vào không khí, luồng gió theo chân còn ngưng trên không, Kim Mẫn Châu nhìn rõ vẻ mặt thoáng ngỡ ngàng của Bách Thảo, cú đá thứ ba có phần do dự. Quả nhiên! Kim Mẫn Châu mừng như điên! “Hãy!” Cơ hội của cô đã đến! Dùng lời trợ uy, Kim Mẫn Châu hét lên một tiếng rồi ra đòn đá ngang với sức lực toàn thân tràn trề! Ta muốn Thích Bách Thảo đại bại ở chính cú liên hoàn song phi thứ ba mà cô ta đắc ý nhất! Giống như mấy hôm trước, ta bị cô ta hạ nhục bởi thập bát song phi liên hoàn sở trường của ta, còn hôm nay... Ta, phải, phản, kích...! “Phản!” Ánh nắng chói chang vẫn rọi xuống võ đài, chính trong khoảnh khắc Kim Mẫn Châu sắp ra đòn phản kích một cách oanh liệt... “Hự!” Ngực bị đối phương đá trúng, không đau lắm nhưng cú ra chân chắc nịch dứt khoát đó đá trúng ngực cô. Cú song phi thứ ba... Kim Mẫn Châu sùng sốt. Sau đó hai mắt cô mờ, liên tiếp lùi mấy bước một cách không thể tin nổi, không thể tưởng tượng nổi. Tại sao...! Điều đó tuyệt đối không thể! Rõ ràng cô đã tránh sang phải và phản kích theo đúng ý định, tại sao Thích Bách Thảo vẫn đá trúng cô! 3:2 Trọng tài đưa ra phán quyết, Thích Bách Thảo được điểm, chiến thắng! Trận đấu kết thúc. “A...!” Toàn thể đội Ngạn Dương xúc động trào nước mắt, nhảy lên ôm chầm lấy nhau! Nữ tuyền thủ ưu tú nhất khóa tập huấn hè được vinh danh tại đây! Chính là Thích Bách Thảo! Là người sớm chiều gần gũi bên họ! Nhược Bạch hít một hơi dài, thở phào nhẹ nhõm rồi chậm rãi đứng lên. Sơ Nguyên xúc động, ánh mắt từ từ rời võ đài hướng vào Nhược Bạch, mỉm cười nói: “Cô ấy quả thực rất xuất sắc.” Cố giấu niềm vui âm thầm trong đáy mắt, Nhược Bạch nói về thân nhiên. “Cô ấy còn có thể tốt hơn nữa.” Trong đội hình Xương Hải võ quán. Mẫn Thắng Hạo nhìn thấy tia sáng ánh lên trong mắt Lý Ân Tú giống như niềm vui của người nhìn thấy đối thủ mình mong đợi đã lâu, sắc mặt tối lại nghiêm giọng: “Ân Tú sư tỷ...” “Sao?” Lý Ân Tú vẫn đang dõi theo Thích Bách Thảo trên võ đài, trong lòng cô dấy lên niềm vui háo hức giống như niềm say mê bất chợt trời dậy, như ngọn lửa đột nhiên được châm ngòi. “Ân Tú sư tỷ có cho rằng thực lực cô ta đã vượt qua Phương Đình Nghi?”, nhìn thấy niềm vui hiện lên trong mắt cô, Mẫn Thắng Hạo sùng sốt, vội quay đi không dám nhìn. Lý Ân Tú trầm ngâm. “Không, hiện nay thực lực của Thích Bách Thảo và Đình Nghi vẫn chênh lệch, có lẽ là Đình Nghi hơn một chút, nhưng Bách Thảo tiến bộ rất nhanh”, hơn nữa hai trận đấu của cô ấy chỉ cách nhau mấy ngày ngắn ngủi. Lý Ân Tú ngẫm nghĩ, lại tiếp giọng chậm rãi: “Sự tiến bộ của Bách Thảo thật đáng kinh ngạc.” Kim Mẫn Châu đứng sững trên võ đài, cô không nhìn thấy tuyền thủ các nước sùng sốt ngày

ngô bin dưới sân, không nghe thấy tiếng trọng tài tuyên bố trận đấu kết thúc, chỉ có khoảnh khắc khi ngực bị đá trúng liên tiếp trở về trong cảm giác cô.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngược thời gian, nhớ lại mấy giây trước đó, dừng rồi. Khi Thích Bách Thảo đá cú song phi thứ hai, cô không né ra sau mà né sang phải, phản ứng của cô nằm ngoài dự đoán của Thích Bách Thảo. Cô vẫn kịp nhận ra ánh mắt bối rối của Bách Thảo, nhận ra thoáng ngập ngừng trong phản ứng của cô ta trước cú đá thứ ba.

Vậy thì, đến tận lúc đó, cục diện vẫn có lợi cho cô!

Tiếp theo thì sao?

Đã xảy ra chuyện gì... Kim nhắm mắt nín thở cố nhớ lại. Lúc đó, tiếp theo là... sau khi cô mừng phát điên và phản kích ra đòn đá ngang từ phía bên phải cô ta. Thích Bách Thảo... Thích Bách Thảo...

Một tia sáng trắng mảnh liệt xuyên thủng ký ức!

Trời!

Chính trong tích tắc cô chuẩn bị đá ngang, cú song phi thứ ba mà Thích Bách Thảo định lảng ra, lại từ không trung thay đổi đường đi một cách không thể tin nổi, không phải về phía trước, mà là...

Tạt ngang sang phải!

Mặc dù do đường đi đột nhiên thay đổi khiến sức mạnh bị giảm sút, nhưng lúc đó Thích Bách Thảo vừa xoay ngang định tấn công sang phải nên vẫn đá trúng ngực cô.

Có vẻ giống như bản thân cô tự nghiêng sang phải đón cú gạt ngang không thể tin nổi đó!

Trong mấy ngày gần gũi, Thích Bách Thảo lại có thể tiến bộ đến thế ư? Tam đả song phi liên hoàn hoàn toàn không phải là mô thức cố định mà có thể tùy tình huống linh hoạt ứng phó sao?

Hai mắt Kim mở to.

“Thích Bách Thảo!”

Tiếng gọi khe khẽ đó khiến Thích Bách Thảo đang định rời khỏi võ đài, chợt dừng lại ngay người nhìn Kim Mẫn Châu ngỡ ngàng như vừa tỉnh mộng. Thấy Kim đang nhìn mình về phía tạp không thể che giấu trong ánh mắt đó khiến cô cau mày trầm ngâm.

“Cô...”

Lẽ nào Kim Mẫn Châu vẫn không phục, vẫn muốn đánh tiếp hiệp nữa?

“Tôi sẽ tiến bộ!”

Nhìn thẳng Bách Thảo, Kim ưỡn ngực nói gần từng chữ: “...Nhất định có ngày, tôi sẽ đánh bại cô!”

“Tôi cũng thế!”

Trong mắt Kim hần lên vẻ cay cú, giọng nói rắn lạnh như thép, mắt long lên: “Tôi mong đợi lần đấu sau với cô. Mặc dù tôi không thích cô, nhưng...”

Sắc mặt đỏ lên một cách kỳ lạ, ánh mắt không hướng vào cô, Kim lạnh lùng nói: “Cô là đối thủ rất mạnh.”

Bách Thảo sững sờ.

Đã quen đối mặt với một Kim Mẫn Châu luôn kiêu ngạo, đột nhiên nghe Kim nói như vậy nhất thời cảm thấy khó hiểu.

“Cô cũng vậy, đối thủ rất cừ!”

Hít nhẹ một hơi, Bách Thảo trịnh trọng trả lời. Mỗi lần giao đấu với Kim Mẫn Châu, ý chí chiến đấu của cô luôn được kích thích ở mức cao nhất nên đã phát huy được sức mạnh ngoài tưởng tượng.

Nghe câu trả lời của Bách Thảo, hai mắt Kim Mẫn Châu lóe sáng, khóe miệng khẽ nhếch và nụ cười hiện ra. Nhưng khi Bách Thảo ngượng ngịu mỉm cười đáp trả thì Kim lại tức giận tròn mắt quay người bỏ đi. Thích Bách Thảo vẫn đứng yên chỗ cũ, băn khoăn nhìn theo bóng lưng người rời đi. Đúng lúc Hiểu Huỳnh, Mai Linh hét lên xông tới ôm ghì lấy cô!

“Ha ha, thật quá hoàn hảo”, trong phòng ký túc xá nữ, Hiểu Huỳnh hai tay chắp vào nhau, cười như điên làm căn phòng rung lên,” Thích Bách Thảo! Tuyền thủ ưu tú nhất! Một vạn đo tiền thưởng! Đệ tử của Vân Nhạc tông sư! Cả thế giới đều biết tiếng đội Ngạn Dương Chúng ta rồi! Sau này toàn thế giới cũng sẽ biết, trong đội Ngạn Dương có một người tên là Phạm Hiểu Huỳnh!”

“Không phải là đệ tử, chỉ là sẽ được Vân Nhạc tông sư hướng dẫn một chút”, đang thay nước cho cái bình hoa oải hương, Bách Thảo đính chính, “Và lại, thời gian cũng chỉ có một ngày thôi”

“Một ngày cũng là quá lợi hại rồi!”, Mai Linh đang đắp mặt nạ dưỡng da, góp chuyện, “Nghe nói, chỉ cần được đại sư hướng dẫn, trình độ sẽ nâng lên rất nhiều”

“Thần kỳ như vậy ư?”. Quang Nhã hoài nghi.

“Đừng đấy!”, Mai Linh đang dùng ngón tay xoa phẳng lớp mặt nạ trên mặt nói tiếp, “Nghe nói thời gian Vân Nhạc tông sư hướng dẫn Lý Ân Tú tổng cộng cũng không quá một tháng mà đẳng cấp của Lý Ân Tú bây giờ, cậu thấy đấy, tài nữ nổi danh.”

“Nhưng họ là cha con. Cha con bin nhau, thời gian hướng dẫn rốt cuộc là bao nhiêu người ngoài làm sao biết?”, Quang Nhã vẫn nghi ngờ.

“Ha ha, cậu không nắm bắt được thông tin rồi”, Hiểu Huỳnh cũng tham gia câu chuyện, “Nghiêm, Vân Nhạc tông sư quanh năm đóng cửa chẳng thèm nhìn ai, ngay cả Lý Ân Tú cũng chỉ có vài lần được gặp cha:

Nước trong bình thủy tinh trong vắt.

Bách Thảo nghe vậy ngây ngẩn người, bó hoa oải hương màu tím nhạt trong tay chợt dừng lại trên không.

“À, Bách Thảo cầm lấy này”, vừa lật lớp mặt nạ, Mai Linh lôi trong xác ra một cái máy ảnh, cười hi hi đưa cho Bách Thảo, “Cơ hội thì chụp trộm Vân Nhạc tông sư mấy kiểu đem về, cẩn thận không bị phát hiện”

“Ồ, đúng là ý tốt”, Hiểu Huỳnh phấn khởi vỗ tay, “Như vậy có thể biết Vân Nhạc tông sư rốt cuộc dung mạo thế nào.”

“Bách Thảo, đừng nghe bọn họ”, Lâm Phong vừa nói vừa lừ mắt với mấy người, “Chỉ toàn nghĩ ra những trò kỳ quặc. Ngộ nhờ Bách Thảo bị đuổi thì sao? Các cậu tưởng có thể chụp trộm đại sư mà không bị phát hiện ư?”

“Ồ...!”

Hiểu Huỳnh, Mai Linh tròn mắt nhìn nhau.

“Vân Nhạc tông sư....”, trong không khí sực nức mùi hoa oải hương, Bách Thảo ngơ ngàng hỏi, “...thật sự rất ít lộ diện, người bình thường còn chưa thấy cảnh ông ấy sao?”

“Đúng vậy”, thấy Bách Thảo lần này tỏ ra hứng thú với chuyện tán gẫu, Hiểu Huỳnh vội nói về bí mật, “Vân Nhạc tông sư không tiếp phóng viên, không cho chụp ảnh, không tham gia thi đấu, nếu không thỉnh thoảng giao lưu với những đại sư có đẳng cấp thì đúng thật là như người tàng hình. Các cao nhân trên thế giới này đều như thế, xem thường danh lợi chỉ coi trọng nâng cao pháp thuật mà thôi”

“...”

Bách Thảo ngây người nghe, ngón tay chợt dừng, chạm nhẹ vào một bông hoa, hương hoa oải hương lại lan tỏa nhẹ giống như làn gió mang mùi hương từ đêm qua thổi tới.

Bên này, Hiểu Huỳnh, Mai Linh cũng bắt đầu chủ đề mới. Ngày mai là buổi tập huấn cuối cùng, ngoài Bách Thảo và Mân Thắng Hạo đạt danh hiệu tuyển thủ ưu tú nhất ra thì các trại viên được một ngày tự do hoạt động, nhất định phải đi rang ngoài chơi cho đã. Nên đi mua sắm ở trung tâm thương mại Đại Đồng Môn nổi tiếng hay thăm quan danh thắng cung Cảnh Phúc, cung Đức Thọ. Bốn cô gái vẫn đang thảo luận sôi nổi.

“Áy, Bách Thảo đâu rồi?”

Quang Nhã đột nhiên phát hiện trong phòng thiếu người, chỉ còn lại bình hoa oải hương màu tím trên bàn.

“Cộc! Cộc!”, dù trong lòng đã lấy hết dũng khí, Bách Thảo gõ cửa nhưng khi nhìn thấy cửa phòng mở ra, Sơ Nguyên dịu dàng đứng trước mặt cô thì cô lúng túng, cắn môi lắp bắp:

“... Em...tôi hôm đó em đã nghe thấy...”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tối hôm qua vàng trắng còn tròn vành vạnh treo trên bầu trời đêm xanh thẳm, hôm nay đã khuyết một phần, màu trắng bạc lạnh lạnh tỏa trên mặt hồ sóng nước. “Nói vậy là, tối hôm đó em không ngắm hoa dưới cửa sổ phòng anh?”, trên con đường nhỏ yên tĩnh, Sơ Nguyên cười nhạt. Giọng nói của anh có pha âm mũi nên rất dễ nghe, Bách Thảo bất giác ngẩng người ngẩng đầu. Khuôn mặt anh sáng bừng tràn ngập ánh trăng, mắt cũng long lánh khiến cô nín thở. Cơ hồ trong không khí có mùi thuốc sát trùng phảng phất giống như lần đầu cô gặp anh đêm đó, mùi thuốc sát trùng thoang nhẹ như có như không, vô cùng tinh khiết. “Cho nên, mọi người cho rằng Ân Tú là bạn gái của anh?” Sơ Nguyên mỉm cười lắc đầu. Một lát sau, không thấy tiếng trả lời, anh dừng lại thì thầm vào mặt cô: “Em cũng nghĩ như vậy sao?”. “Em...”, Bách Thảo cúi đầu nhìn mũi giày của mình, hồi lâu sau mới nói, “...Vâng”. Sơ Nguyên sững sờ. Cảm nhận được ánh mắt của anh, cô căng thẳng cúi đầu không dám nhìn. Rất lâu sau, anh thở dài nhẹ nhàng lướt tóc cô, không nói gì rồi chậm rãi đi về phía trước. Bách Thảo đứng ngây. Nhìn Sơ Nguyên phía trước, dưới ánh trăng bóng anh nghiêng nghiêng cô đơn đồ dài trên lối đi, lòng chợt thất lại, cô vội đuổi theo nói trong hơi thở: “Em xin lỗi!” Đợi ánh ngang với cô, giọng Sơ Nguyên rất nhẹ: “Chính vì vậy, gần đây em mới tránh anh” “...”. “Cô bé ngốc”, giọng nói của anh đã bình tĩnh hơn, tiếng rất nhỏ, “Em làm anh tưởng rằng...”. “Sao?” “Từ nay không được nghĩ lung tung nữa”, bóng anh và bóng cô lồng vào nhau trên đường, không khí trong gió đêm thoang mùi thuốc sát trùng, “Có bất kỳ chuyện gì muốn biết đều có thể trực tiếp hỏi anh, hiểu chưa?”. “Vâng.” Cô trịnh trọng gật đầu. “Hôm đó anh đã nói với em rồi”, nhìn về mặt bóng rọi của Bách Thảo, Sơ Nguyên không kìm được lại vuốt tóc cô, vẫn giọng nhẹ nhàng, “Sao em có thể hiểu lầm anh như vậy?”. Dưới ánh trăng, mái tóc cô mềm mại mát lạnh, đôi mắt ướt long lánh như mắt hươu, ngón tay anh bỗng như trúng bùa không thể di chuyển được. Anh cúi đầu nhìn sâu vào mắt cô, còn cô cũng ngẩng người nhìn anh. Gió đêm thanh khiết. Tiếng côn trùng xa xa, lúc to lúc nhỏ. Tim cô bắt đầu đập nhanh, mắt phản chiếu ánh sao, mặt đỏ dần rồi đột nhiên không dám nhìn anh nữa. Tim đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực, hàng mi run run hoảng loạn, cô lùi về sau mấy bước đã thấy hai bàn tay anh ôm lấy vai cô. “Thích... thích... thích!” Bên tai là tiếng trái tim dồn dập, mặt cô đỏ bừng đến tận vành tai, tay chân luống cuống, một lúc lâu sau mới nhận ra đó không phải tiếng tim cô mà là tiếng trái tim anh. “Bách Thảo...” Sơ Nguyên nhẹ nhàng gọi tên cô, giọng nói mơ hồ, tai cô vang lên những tiếng ù ù ong ong, máu trong người như dồn lên cả mặt nóng bừng, cô nghĩ rằng tiếng cô trả lời anh cũng không lớn hơn tiếng côn trùng. “Vâng.” “Nếu nhất định phải nói lại lần nữa thì...”, Sơ Nguyên nhắm mắt càng ôm chặt cô hơn, “Bách Thảo, anh thích em!”. Lúc đó, hơi thở của anh thoang trên đầu cô, tiếng con tim anh đập ngay bên tai cô, hơi nóng của bàn tay anh thấm qua làn áo làm nóng mỗi tế bào trên cơ thể cô. Lúc này, dường như cô có thể nghe thấy mọi âm thanh nhỏ nhất của thế giới xung quanh, có thể phân biệt được sự khác nhau của tiếng côn trùng từ xa, có thể cảm nhận được sự khác nhau của gió thổi qua mỗi chiếc lá, lại như trong một giấc mơ không thể nào thức dậy, thậm chí mỗi ngón tay đều không thể cử động. “Nhưng Đình Nghi...” Cô đột nhiên thảng thốt. “Không có chuyện đó”, như hiểu được cô đang nghĩ gì, anh xiết cô vào lòng, tiếng nói nhẹ như hơi thở thoang trên đầu, “Ngoài em, từ trước đến giờ anh chưa từng có ai”. Cuối cùng khi anh buông cô ra, thế giới đã trở nên hoàn toàn khác trước. Hai người đứng sững nhìn nhau ngây ngất, muốn nói điều gì đó nhưng không thốt nên lời, mặt Sơ Nguyên cũng đỏ ửng, tia sáng trong mắt anh quá mãnh liệt khiến cô không dám nhìn. Thời gian lặng lẽ trôi, Sơ Nguyên nhẹ nhàng nắm tay làm cô hốt hoảng cúi đầu, ngón tay cũng ngoan ngoãn để anh nắm chặt. Ánh trăng như nước. Trên con đường nhỏ. Hai người lặng lẽ bước bên nhau. Gió đêm từng trận lướt qua, tiếng côn trùng chập chờn xa gần, ngược lên là thấy đôi mắt dịu dàng sáng quắc của anh, cúi đầu là thấy bàn tay họ đan vào nhau. Sự yên tĩnh đó, giống như sợi chỉ lệ lặng thầm tìm cô, chặt đến mức cơ hồ có thể đứt tung. “...Muốn biết bất cứ chuyện gì”, trong bầu không khí như đè nén, nhìn mặt hồ tràn ngập ánh trăng phía xa, Bách Thảo ngập ngừng giây lát, rụt rè hỏi, “...đều có thể trực tiếp hỏi anh sao?”. “Đúng rồi”, Sơ Nguyên dịu dàng, “Em muốn hỏi gì?”. “...Em”, thoáng do dự cô nói, “...Tối qua em ngồi ở ven hồ kia, nghe thấy chuyện giữa anh và Lý Ân Tú...”. Gió làm sóng hồ dồn lên từng lớp. “Em đã nghe thấy hết cả ư? Cả quan hệ giữa anh và Ân Tú...” “Vâng.” Ánh trăng đập dồn trên mặt hồ giống như vụn bạc, Sơ Nguyên trầm ngâm rất lâu không nói, đến khi hai người đi đến dưới một gốc cây đa có tán rộng, lá ken dày rậm rạp, anh từ từ buông tay cô, ngẩng nhìn tán lá như che kín bầu trời. “Trong Tùng Bách võ quán cũng có một cây đa như thế này”, rất lâu sau Sơ Nguyên nhẹ nhàng nói, “Lúc nhỏ, anh thích nhất là cây đa ấy, mùa hè vô cùng râm mát, tiếng gió thổi rào rào trong tán lá rất hay. Hồi đó hầu như ngày nào anh cũng luyện Teakwondo hay học bài dưới gốc cây đa đó. Bởi vì quá thích nó nên anh đã xây một ngôi nhà gỗ gần đấy, để khi mở cửa sổ là nhìn thấy nó”. Bách Thảo ngẩng người lắng nghe. Cô đương nhiên nhớ cây đa đó, cây đa có tuổi đời còn nhiều hơn cây đa của Xương Hải võ quán. Trong những ngày Sơ Nguyên ra nước ngoài, cô thường đứng dưới gốc đa, bà thân nhìn về phía ngôi nhà gỗ không sáng đèn. “Mẹ anh nói, cây đa đó là do lão quán chủ của Tùng Bách võ quán tự tay trồng, lúc còn nhỏ bà cũng thường chơi dưới gốc cây ấy”, sờ tay lên thân cây sù sì, Sơ Nguyên cười nhạt, “Nhưng hồi đó anh cảm thấy có điều kỳ lạ, vì sao khi mẹ lớn lên lại không thích cây đa đó nữa, vì sao mỗi khi nhìn thấy cây đa bà luôn có một vẻ u buồn khó hiểu”. Bách Thảo sững người. Tiếng gió rào rào thổi trong tán lá. “Cha anh cũng vậy, mỗi lần nhìn cây đa đó biểu hiện của anh cũng phức tạp giống như lúc nhìn anh trên sân đấu”, Sơ Nguyên vuốt ve những mảnh da lồi ra trên thân cây, về mặt u ám, giọng nói chậm rãi, “Lúc nhỏ, anh tưởng là chỉ cần thi đấu thắng lợi là cha sẽ vui, hơn nữa khi anh thích thi đấu, thích dẫn Tùng Bách giờ võ quán bách chiến bách thắng. Hình như nghĩ đến điều gì, Sơ Nguyên lắc đầu cười. “Cha anh quả thực đã rất vui, lần đầu tiên anh đoạt chức vô địch trong trận đấu lên hạng, cha đã xông lên ôm chặt anh, tiếng cười sáng khoái của ông đến giờ anh vẫn nhớ rõ. Nhưng dần dần, anh phát hiện sự việc không như anh nghĩ. Tình cảm của cha tựa hồ là đau khổ, là mâu thuẫn, mỗi lần anh thắng cha đều rất vui mừng, nhưng trong trận đấu có lúc bất chợt bắt gặp ánh mắt cha nhìn anh...” Sơ Nguyên đột nhiên im bặt. Ánh trăng soi thấu qua tán lá rơi xuống chiếu lên khuôn mặt anh lơ mơ ánh bạc. Yên lặng hồi lâu anh lại tiếp như vừa sự tĩnh. “Giống như biểu hiện của mẹ khi nhìn cây đa đó, trong mắt cha cũng chan chứa u buồn, nỗi u buồn mỗi ngày càng thêm sâu đậm, không thể nào xua đi được.” Bách Thảo ngưng ngẩn nhìn anh. Nhìn thấy cô như vậy, Sơ Nguyên mỉm cười rồi nhìn thẳng vào mắt cô mà hỏi: “Có thể nghe tiếp được không?”. Bách Thảo ngưng ngẩn nhìn anh. “...”, giọng khô đắng, lòng bối rối cực độ, “Xin lỗi... em... không nên hỏi những chuyện đó...”. Sơ Nguyên lắc đầu. Tán lá rậm dày che kín bầu trời đêm, chỉ có ánh trăng và ánh sao rải rác lọt qua kẽ lá. Đưa tay nắm tay cô, anh nhẹ nhàng kéo cô ngồi xuống, trước mặt là mặt hồ long lánh vẩy bạc, bóng đa in xuống nước thành một khối đen âm u. Ngón tay anh hơi lạnh. Lòng bàn tay lại nóng. “Về sau, một hôm mẹ bỗng nói với anh không nên luyện Teakwondo nữa”, Sơ Nguyên nhớ lại, “Lúc đó anh không thể nào chấp nhận được chuyện ấy. Anh thích Teakwondo, thích cảm giác lúc thi đấu. Anh hỏi mẹ vì sao. Mẹ không nói gì, chỉ nhắc lại không nên tập nữa”. Ngón tay Bách Thảo hơi run. Khó mà tin nổi, chính phu nhân quán chủ, người phụ nữ đẹp dịu hiền như một nàng tiên lại ra lệnh cho Sơ Nguyên rời bỏ Teakwondo? “Không phải.” Như đoán được suy nghĩ của cô, Sơ Nguyên nói tiếp. “Mẹ là người đôn hậu, thấy anh không chịu nên bà cũng không nói gì thêm, nhưng mỗi ngày bà càng thêm buồn rầu, anh biết bà lo cho cha anh.” “Đến lần ấy, anh lại đoạt chức vô địch trong trận thi đấu lên hạng của võ quán. Buổi tối hôm đó Ân Tú đến”, Sơ Nguyên mỉm cười, trong ánh mắt có ánh sao dịu dàng. “Cô ấy một mình trốn từ học sang, lúc đó Ân Tú vẫn còn là cô gái nhỏ giống như em lúc đầu, chỉ có hay cười hơn”. Ngón tay anh ấm dần. “Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, anh đã có cảm giác quen thuộc, thân thiết kỳ lạ. Ân Tú nói với anh ‘em đã nhìn thấy anh thi đấu, anh có biết không, khi thi đấu trông anh rất giống, rất giống một người thân thiết của em’. Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng câu nói đó của Ân Tú, anh đến giờ vẫn nhớ rõ từng chữ.” “Rất giống, rất giống...” Sơ Nguyên lầm bầm nhắc lại với ánh mắt mơ hồ, lát sau nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười nói. “Em xem, thực ra chuyện này rất đơn giản. Ông ấy hồi nhỏ lớn lên cùng cha mẹ anh, là anh em với nhau, ông ta cũng say mê Teakwondo. Có một lần cả ba người đều được nhận vào Xương Hải võ quán, là võ quán có tiếng lúc bấy giờ. Do tư chất thông minh, ông ấy được giữ lại võ quán. Về sau, ông kết hôn với con gái của quán chủ Xương Hải võ quán và kế thừa võ nghiệp của Phong Hách đại sư lừng danh, mặc dù...” “Sơ Nguyên...” Cảm

xúc bất chợt trào lên mãnh liệt, giọng Bách Thảo hơi run. “Àn Tú nói, lúc đó ông ấy không biết mẹ đã có thai, nếu biết có lẽ ông đã không lựa chọn như vậy”, Sơ Nguyên nhìn sóng nước như vẩy bạc trên mặt hồ, “Nhưng dù mẹ có thai hay không, lúc đó mẹ cũng đã đính hôn với ông ấy”. Tán lá đa kèn dày như một cái ô khổng lồ. Gió đêm lạnh lạnh. “Cho nên, huynh từ bỏ Teakwondo từ đó?” Bách Thảo thảng thốt nhìn Sơ Nguyên. Trong lồng cô, anh luôn tồn tại như một tiên nhân không mang nỗi buồn của thế gian, không vướng bụi trần. Sơ Nguyên mỉm cười nói. “Cho nên anh hiểu, mẹ thấy anh quá say mê Teakwondo, bà sợ anh sẽ trở thành một người như ông ấy.” Ngay người một lát, cô hỏi. “Có cảm thấy tiếc không? Huynh từng thích Teakwondo như vậy.” “Có một đạo không làm cách nào quen ngay được, ngay trong lúc ngủ cũng mơ thấy mình đang luyện thể chân”, Sơ Nguyên lắc đầu, “Về sau dần dần nhận thấy ra thế giới này vô cùng rộng lớn, ngoài Teakwondo còn có những thứ khác cũng rất thú vị như chăm sóc đồng ý. Cơ thể con người có rất nhiều huyết vị, chăm vào những huyết khác nhau sẽ có hiệu quả điều trị hoàn toàn khác nhau, cũng khiến anh hứng thú”. *** Sương đêm vẫn vương đỉnh núi. Ánh trăng trắng bạc, trong một ngôi đình viện cổ điển, tao nhã. Àn Tú đón bình canh hãm từ tay mẹ, vượt qua một thành lang dài đến một cái đình nhỏ xung quanh có một cái rèm trúc che kín, cuộn tấm rèm màu vàng lên rồi cúi người đi vào. “Cha, đây là thuốc mẹ sắc, cha uống đi cho nóng”, nhìn dáng thanh gầy của cha đang ngồi thiền, mắt Àn Tú long lanh như cười, giọng nói trong trẻo, “Lần này cha đã giảm mình suốt ba tháng rồi đấy, nếu cha không ra, mẹ và con sẽ quên mặt cha cho xem!”. Gió thổi tấm rèm lay động. Vân Nhạc nhắm mắt ngồi thiền. “Hôm nay, con đến xem trận chung kết chọn người ưu tú nhất khóa tập huấn, quả nhiên Thăng Hạo đoạt danh hiệu nam tuyển thủ xuất sắc nhất, có điều con vẫn còn ấn tượng về trận đấu giành danh hiệu này ba năm trước mà Đình Hạo giành được. Đình Hạo là ngôi sao bẩm sinh, là hào quang của bậc đế vương, đối thủ không thể không bại phục, Thăng Hạo mặc dù tốc độ rất nhanh nhưng khí thế vẫn kém hơn một chút.” Giọng nói lạnh lớt như tiếng suối chảy, Àn Tú nhắm nghiền, mắt đột nhiên sáng lên, “À, con còn phát hiện một cô gái rất xuất sắc tên là Thích Bách Thảo, cô ấy tính thật thà lại thông minh, ngày mai cha có thể gặp cô ấy”. Ánh trăng lọt qua rèm trúc. Vân Nhạc hình như đã nhập định không còn cảm nhận được thế giới bên ngoài nữa. “Rất có thể cô ấy sẽ trở thành đối thủ mạnh nhất”, giọng Àn Tú hào hứng, ánh mắt càng long lanh, “Cha! Cha nhớ dạy cô ấy thật tốt nhé, con cảm thấy cô ấy thật sự rất có tiềm năng”. Im lặng một lát. Đưa tay sờ bình giữ nhiệt đã hơi nguội, Àn Tú ngoái nhìn ra xa thấy mẹ vẫn đứng đó. Quay lại nhìn cha, lúc này đã nhập định, còn nói giọng hồn nhiên, “Cha, có lúc con cảm thấy hơi buồn...” Trước mặt người ngoài, cha mặc dù rất ít nói nhưng vẫn luôn dịu dàng. Còn ở trong nhà trước mặt mẹ và cô, cha luôn xa cách đến mức như ông hoàn toàn không thuộc về nơi này. “Nếu cha nói chuyện với con thì tốt biết mấy!”, cô thờ dãi lắc đầu, lại mỉm cười, “Hay là con có anh trai để sớm tối bên nhau, hay là có một đối thủ ngang sức để con đặt mục tiêu chiến thắng người đó...”. Đây chiếc bình giữ nhiệt đến trước mặt cha, Àn Tú gaap người cúi chào, không làm phiền ông nữa, khom người cúi ra rồi thả rèm xuống. Vượt qua hành lang đến chõm đang đứng nhìn về chõm đó. “Cha nói lát nữa sẽ ăn, cha bảo mẹ về phòng nghỉ kéo gió lạnh lại sinh bệnh”, cô vừa nói vừa lấy tay ra hiệu, mắt long lanh như cười. Mẹ cô khoát tay. “Đương nhiên là thật!”, Àn Tú nói, “Mẹ, lẽ nào mẹ không hiểu cha, cha luôn quan tâm đến mẹ con mình, mẹ không nên thấy cha ít nói mà hiểu lầm”. Ánh mắt dõi theo bóng mẹ khó gầy, Àn Tú đứng một mình rất lâu, đột nhiên cô rất muốn biết... Cha, cha có cảm thấy cô đơn không? *** “Ngốc, đừng lo cho anh”, nhìn về mặt ngọc ngà của Bách Thảo, Sơ Nguyên mỉm cười vuốt tóc cô, “Từ lâu anh đã không còn nghĩ tới chuyện đó nữa. Tôi qua em nghe được chuyện đó, khiến tâm trí rối loạn sự thật thua trận đúng không?”. Cô đỏ mặt. “Em... em tưởng...” “Đừng nghĩ nhiều”, dịu dàng nắm chặt tay, anh nhìn sâu vào mắt cô nói, “Đình Hạo từng ở đó một thời gian, cậu ấy từng nói, kỹ pháp của Vân Nhạc tông sư đã đạt tới độ hóa nhập. Được ông ấy đích thân chỉ bảo là cơ hội hiếm có, em phải cố nắm bắt hiểu chưa?”. “Vâng” Cô lặng lẽ gật đầu. Tuy nhiên, nhìn đôi mắt tinh lạnh như ánh trăng của anh, cô lại do dự rồi rụt rè hỏi: “... Huynh đã gặp ông ấy chưa?” “Chưa” “... Huynh có muốn gặp không?” Sơ Nguyên thoáng sững người, ngẩng đầu nhìn mặt trời phía xa, trầm ngâm: “Gặp để làm gì? Không, anh không muốn gặp!”. “Không nói chuyện đó nữa”, ánh mắt Sơ Nguyên rời mặt hồ, ngoảnh lại nhìn cô rồi mỉm cười, “Ngày mai em không có thời gian đi chơi, có cần anh mua giúp gì không? Quà cho Khúc sư phụ em mua chưa?” “Ồ” Bách Thảo như sức tỉnh, mắt mở tròn, đứng rồi, có rất nhiều đồ cô chưa mua. Bây giờ cô đã có tiền thưởng. Có tiền rồi có thêm mua sắm Cao Ly cho sư phụ. Lại còn phải mua kim chi cho Đình Hạo nữa. “Liệt kê các thứ ra, mai anh mua cho!” Lấy cây bút từ trong áo, Sơ Nguyên bắt đầu ghi chép! Giữa những ngón tay anh là một cây bút máy vỏ đen, ngòi màu vàng. Bách Thảo ngẩng người anh, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, cây bút đó là cô tặng anh. *** Sáng sớm, Hiểu Huỳnh vận người, bộ dạng mơ màng, mở mắt bỗng giật nảy mình khi có một người quý cạnh giường, tay chống mắt nhìn không chớp chờ cô thức dậy. “Làm người ta sợ hết hồn!” Hiểu Huỳnh xoa ngực ngồi dậy, vẫn chưa hoàn hồn vừa thở vừa hỏi: “Bách Thảo, sao bỗng đứng dậy nhìn tớ tha thiết thế, thật không quen tí nào, chẳng lẽ cậu yêu tớ, ha ha!” “Bách Thảo đã nhìn ‘ttha thiết’ như thế gần nửa tiếng rồi”, Mai Linh vừa xoa mặt vừa nói. “Sao, cậu yêu tớ thật rồi đấy ư?”, Hiểu Huỳnh cảm động lao đến bên Bách Thảo “Tớ cũng yêu cậu! Tớ cũng yêu cậu! Ồi, ời, Bách Thảo, thực ra tớ yêu cậu từ lâu lắm rồi” Bị ôm chặt không thở được, Bách Thảo luống cuống đỏ mặt lấp lấp, “Không phải, tớ muốn tìm bộ võ phục đó...” “Võ phục? Võ phục nào?” “Bộ... mới ấy.” “À!” Hiểu Huỳnh sức nhớ ra, trước khi lên đường sang Hàn Quốc tập huấn Bách Thảo một mực không chịu mang theo bộ võ phục mới đó, Hiểu Huỳnh tức giận đành nhét vào hành lý của mình mang đi. Chỉ có điều cái vali đó từ đầu đến cuối đều một mình Bách Thảo mang, cô cũng chẳng mệt gì hết. “Ồ trong va li kia. Cậu tự đi mà lấy”, Hiểu Huỳnh buông tay làm bộ thiếu não, “Sao lại lừa dối tình cảm trong sáng của người ta kia chứ. Tớ lại cứ tưởng cuối cùng cậu đã yêu tớ, kết quả bị tổn thương thế này đây...” “Im đi, im đi! Nghe mùi mẫn quá, diễn thế không ổn” Mai Linh nhận xét, “Phải diễn thế này mới đúng, cậu nhìn tớ đây, “Bảo thảo sao cậu có thể...”.” Bộ võ phục mới trắng xóa như tuyết. Dưới ánh nắng sớm mai càng long lanh. “Đẹp quá!” Gấp xong tám chân móng, Quang Nhã ngẩng đầu nhìn Bách Thảo vừa thay võ phục mới không kìm nén nổi mà trầm trồ khen ngợi. “Đúng thế, đẹp quá!”, “Chất liệu rất đẹp, vừa mềm vừa thấm mồ hôi, sao trước đây không thấy cậu mặc?” Cần thận gấp lại bộ cũ, Bách Thảo đỏ mặt: “Tớ... tớ sợ làm bẩn nó... không dám mặc...” “Ha ha, là Nhục Bạch không cho mặc!” Hiểu Huỳnh quay đầu lại, nháy mắt với mấy cô bạn. “Thế nào hay là đi gặp Vân Nhạc tông sư, hôm nay không sợ Nhục Bạch mắng nữa!” Mấy cô gái vui vẻ ra khỏi phòng. Khấu Chấn, Thân Ba đã đợi bên ngoài. Hôm nay ngoài Bách Thảo ra thì cả đoàn đều đi chơi, Dân Đới thuê một chiếc xe rồi làm phiên dịch kiêm hướng dẫn viên. Nhìn thấy Nhục Bạch, Bách Thảo hơi căng thẳng. Nhục Bạch cũng nhìn cô. Bộ võ phục mới trắng như tuyết, đai lưng màu đen mềm mại bay trong gió sớm, mái tóc ngắn chải gọn gàng, trên lọn tóc mai rủ xuống trán là chiếc kẹp màu dâu tây đỏ rực làm nổi bật đôi mắt đen long lanh. Nhục Bạch không nói gì, quay đầu trao đổi chuyện gì với Diệc Phong. Bách Thảo thở phào rồi bỗng nhìn thấy Sơ Nguyên đứng trong đám đông, mặt cô lại đỏ bừng, Sơ Nguyên ngẩng nhìn bộ võ phục trên người cô. Ngoài lần sinh nhật, Bách Thảo mặc nó rồi chạy vút như con chim sẽ đến khoe với anh, đây là lần đầu tiên cô chính thức mặc nó. Anh biết Bách Thảo không để ý tới nhãn mác nhưng đây là lần đầu tiên anh nhận ra nó đẹp đến thế, mềm mại, uyển chuyển, có cảm giác nó hoàn toàn thuộc về cô. Đến khi hai má Bách Thảo đã đỏ ửng, Sơ Nguyên mới mỉm cười quay đi. Anh thông báo với cả đoàn lộ trình chuyến đi ngày hôm nay và nhắc mọi người những điều chú ý và ghi nhớ số điện thoại của anh. Rồi anh nói có việc riêng không thể đi cùng mọi người, chúc cả đoàn chuyến đi vui vẻ. Sau đó anh cùng mọi người của Xương Hải võ quán rời khỏi sân. Nhìn cả đoàn lần lượt lên xe, Nhục Bạch quaysang nói với Bách Thảo: “Đi thôi, cũng không còn sớm nữa...” “Huynh không đi sao?” Nhìn chiếc xe chuyển bánh, Bách Thảo ngạc nhiên hỏi. “Em cứ làm theo lời Vân Nhạc tông sư, tôi đứng bên ngoài, cần gì em cứ nói”, nói đoạn Nhục Bạch đi men theo con đường nhỏ lên núi. “Em không cần gì cả”, cô nói với theo giọng háp tấp, “Hiếm hoi mới có dịp đến Hàn Quốc, vậy mà huynh không chịu rời võ quán một lần, huynh cứ đi chơi với mọi người, em có thể tự lo cho mình...” “Nhất định phải mặc bộ đó sao?”, anh khó chịu gắt gỏng lại cô. “...” Bách Thảo lúng túng mặt lại đỏ ửng, “Vậy em cứ coi là bộ trang phục cũ, đừng bõ mình trong đó nếu không nó sẽ trở thành gánh nặng cho em”, Nhục Bạch nói giọng nghiêm túc. “Đúng” Bách Thảo trả lời. “Hãy lắng nghe Vân Nhạc tông sư nói, phải khắc sâu từng câu từng chữ, biết chừa?” “Vâng” Trên sườn núi cây cối sum suê, hoa dại tràn lan. Phía xa, ngôi đình viện thấp thoáng trong sương tựa như bức tranh thủy mặc. Bách Thảo bỗng thấy căng thẳng. Lên tới đỉnh núi, Mãn Thắng Hạo đang chờ ngoài sân. Thấy Nhục Bạch và Bách Thảo đi đến, anh tiến lại cúi chào, ánh mắt dừng lại ở Nhục Bạch chừng một giây rồi quay sang Bách Thảo: “Xin đi theo tôi” Nhục Bạch cung kính đáp lễ, đứng lại bên ngoài mà không đi vào trong. Bách Thảo khẽ khàng bước theo sau Mãn Thắng Hạo, không gian tĩnh lặng sâu thẳm, ngoài mấy tiếng chim đường như không có bất

kỳ âm thanh nào khác. Qua một hành lang dài, trước mặt là một ao nước xanh biếc, ánh nắng sớm tỏa chiếu mặt nước trong vắt. Bên hồ là một cây đa cổ thụ sum suê um tùm che hết cả ánh sáng, dường như tuổi của nó cũng ngang vớitruổi của những cây cổ thụ ven hồ trên núi. Một ngôi đình bốn phía đều trồng trúc, quay mặt về phía ao. Bách Thảo thoáng ngẩng người, khung cảnh trước mặt khiến cô nhớ đến căn nhà nhỏ của Sơ Nguyên, thực ra cũng không hẳn là giống nhưng cảnh sắc và vẻ tĩnh lặng của nó khiến cô có cảm giác Chúng giống nhau kìa. Mân Thắng Hạo mở rộng cánh cửa. Bên trong tối om, Bách Thảo định thần lại rồi vội bước theo anh ta. Trong phòng có một lối đi cơ hồ là đường hầm tối đen, giotay không nhìn thấy ngón, không khí âm u hun hút phả ra hơi lạnh của nước vã dã. Không rõ đã đi được bao lâu, đột nhiên trước mắt bùng lên vô vàn tia sáng. Bách Thảo bắt giác nhắm mắt. Khi đã quen với ánh sáng có thể mở mắt to hơn, cô bỗng đứng sững lại, trước mặt là một hang động rất lớn, bên trong có dòng suối nhỏ tiếng nước róc rách, trên vách có nhữnghình vẽ, thoạt nhìn đã thấy quen quen, phía trên đỉnh động có một lỗ thủng, ánh sáng xuyên qua đó tạo thành chùm tia lớn khiến trong động như tỏa hào quang. “Đệ tử Mân Thắng Hạo cùng Thích Bách Thảo, võsinh Takwondo xuất sắc nhất khóa tập huấn xin bái kiến Vân Nhạc tông sư”. Mân Thắng Hạo cúi gập người hành lễ. Bách Thảo vội vàng làm theo. Trong động không một âm thanh. Một lúc sau vẫn không có âm thanh nào, nghiêng đầu nhìn Mân Thắng Hạo thấy anh ta vẫn yên lặng cúi đầu. Nhìn theo hướng anh ta hành lễ, rồi nhìn lại lần nữa cô bỗng giật mình. Trong chùm ánh sáng chiếu thẳng từ trên động, hình như có một bóng người. Bóng người ấy như một làn sóng dập dờn trong suốt, tỏa sáng lại giống như một tia ánh sáng ẩn trong muôn ngàn tia sáng. Nhìn kỹ, bóng người đó rất bình thường, chỉ có điều do tư thế ngồi thiền tĩnh lặng nên giống như không khí hòa cùng ánh mặt trời. “Đứng dậy đi” Người đó cất lên âm thanh nhẹ như hơi nước, âm áp không một chút xa cách nhưng vẫn khiến Bách Thảo hoảng hốt. Đến khi thấy Mân Thắng Hạo đứng thẳng người, cô mới đứng lên theo anh, thế rồi cô thấy Vân Nhạc tông sư lừng danh mà thiên hạ đồn đại. “Con đến từ Trung Quốc đúng không?” Ông nhẹ nhàng hỏi, Bách Thảo lặng lẽ nhìn ông: “Thưa vâng” “Tên con là gì?” “Thưa, Thích Bách Thảo” “CÓ ý nghĩa gì?” ánh mắt ông dịu dàng. “Cha con nói Thần Nông nếm thử trăm loài cỏ dại những mong tìm được cây thuốc thực sự, phạm muốn làm tốt một việc nhất định phải vất vả, nỗ lực.” “Ừ” Ông trầm ngâm giây lát rồi nói với hai người: “Các con là những môn sinh xuất sắc nhất, ta sẽ dạy mỗi người một ngày. Bách Thảo, khi nào con về nước?” “Dạ ngày mai”, Bách Thảo trả lời. “Được, hôm nay ta sẽ dạy con trước. Thắng Hạo, con có thể đi” “Xin vâng” Mân Thắng Hạo cung kính cúi chào, lui ra. Trong động, dưới chùm tia sáng trắng nhạt, Bách Thảo chăm chú quan sát Vân Nhạc tông sư, mặc dù biết như vậy là khiêm nhường ánh mắt cô như bị hút về phía ông không sao cưỡng nổi. Nhưng ... người đó không phải là Vân Nhạc tông sư, mà là ... Sơ Nguyên. Người ấy cao lớn và già hơn rất nhiều so với Sơ Nguyên, đôi mắt già nua ẩn nấp cô đơn sâu thẳm những vẫn rất sáng và ấm áp giống như ánh sáng của các vì sao chiếu qua tán lá đa bên hồ. Đây có thể là hình ảnh Sơ Nguyên nhiều năm sau chăng ...? “Con hãy múa thử một lần các đường võ của con.” Vân Nhạc tông sư nhẹ nhàng nói, dường như ông nhìn thấu nỗi sợ hãi trong mắt Bách Thảo. “Xin vâng” “Hít một hơi thật sâu, Bách Thảo ép mình không được nhìn ông thêm nữa, cô bước đến một chỗ rộng có gác trần tĩnh, hồ nhẹ một tiếng. “Hãy” Dưới ánh mắt trời âm áp, Bách Thảo hai tay nắm chặt tập trung tinh thần, lần lượt thực hiện các cú đá cơ bản: đá trước, đá sau, đá ngang, đá chéo, đá móc, đá tấn, đá xoay ... Mặc dù trước mặt không có đối thủ, nhưng mỗi lần ra đòn cô đều buộc mình vận toàn bộ sức lực tấn công mục tiêu phía trước, nhất thiết phải đá trúng đối thủ. “Phàng!” Các bài cơ bản đã xong, cô nghiêm giọng đứng thẳng người. Xoay người bay lên đập xuống là đòn tấn công mà Bách Thảo thích nhất. Từ những tức thật cơ bản chuyển thành đá xoay, đá ngang, đá hậu, tung người song phi là những kỹ xảo mà cô cảm thấy có sức mạnh nhiều nhất, cô thích cảm giác xoay người bay trên không, đó là lúc cô thực sự thấy mình có sức mạnh “Phàng!” Đang xoay người trên không, đột nhiên một luồng khí lướt qua mặt, trong khoảnh khắc đó cô xoay người lại rồi chợt dừng lại trên không. Những tia nắng mặt trời vẫn dịu dàng như vậy giống như ánh trăng vàng trên mặt hồ đêm qua. ... “... Anh đã gặp ông ấy chưa?” “Chưa” “... Anh có muốn gặp không?” Về mặt Sơ Nguyên thoáng tối lại, đắm chiều nhìn mặt hồ phía xa, anh nói: “Gặp rồi thì sao? Không! Anh không muốn gặp ...” “... “Hãy” Miệng hồ lần nữa, Bách Thảo cố gắng không để biphân tâm xoay người bay trên không, rồi bật lên cao nữa lại hồ lên một tiếng, thực hiện cú tam đà song phi liên hoàn. “Phàng!” Cú thứ nhất. “Phàng!” Cú thứ hai. Sử dụng thuần thục tam đà song phi liên hoàn, Bách Thảo ngày càng làm chủ tiết tấu, không còn đơn giản chỉ là thực hiện được ba cú liên hoàn nữa mà lực và phương hướng mỗi lần ra chân, càng ngày cô càng có thể không chệch. Cú thứ ba tung vào không khí ... “... “Anh, anh không trách em chứ ...” Dưới ánh trăng đêm trước, ngoảnh đầu có thể nhìn thấy Sơ Nguyên và Ân Tú dưới gốc đa, gió đưa tiếng nói của hai người đến tai cô: “Em sẽ sắp xếp cho anh và cha gặp nhau một lần”, Ân Tú hạ giọng, “Em luôn muốn để cha gặp anh” “KHông cần đâu, anh cũng không muốn gặp ông ấy”, Sơ Nguyên an ủi cô nói. “Cha là một người cô đơn, từ khi em lớn chưa một lần nào nhìn thấy cha vui”, giọng nói của Ân Tú đầy băn khoăn, “... Em luôn cảm thấy có lẽ cha rất hối hận, nếu có thể lựa chọn lại ông nhất định sẽ không có em”. “Lựa chọn ở khoảng ấy chắc chắn đã biết sẽ được gì, mất gì”, Sơ Nguyên tự lự, “Nếu ngày ấy trở về nước, có lẽ suốt đời ông ấy cũng không thể đạt được thành tích Taekwondo như ngày nay. Có lẽ ông ấy sẽ hối hận” Gió vẫn nhẹ nhàng thổi. “Nếu lyes đó cha biết đã có anh rồi thì sao?”, giọng Ân Tú băn khoăn, “Liệu ông ấy có lựa chọn như vậy không?”. “... “Sơ Nguyên mỉm cười: “Làm sao em biết lúc đó ông ấy không biết đã có anh. Quê hương và người vợ sắp cưới đều có thể bỏ, cái thai đầu đáng trở thành lý do cản trở tương lai của ông ấy.” “Không, không phải như thế ... “, Ân Tú hơi cao giọng về khổ não, “Năm đó, lần em trở về tìm anh, em đã nhìn trộm mẹ anh, bà ấy xinh đẹp và hiền dịu, ngay em mới gặp vài lần cũng thấy khó quên.” “... Nhất định cha cũng khó có thể quên được bà ấy ... “, giọng Ân Tú thấp dần, “Vì thế, cho dù mẹ em tôn sùng cha như một vị thánh, dành cả cuộc đời cho ông nhưng trong lòng cha cũng không hề có vị trí cho mẹ em”. Tiếng lá đa xào xạc Sơ Nguyên hình như đã nói với Ân Tú câu gì đó, nhưng lẫn vào tiếng gió, đến lúc nghe thấy thích thì còn là giọng của Ân Tú. “... Lần đầu tiên gặp anh, hình ảnh anh trên võ đài đã cuốn hút bao người, vừa dũng mãnh vừa kiên cường như một vị thần bé nhỏ”, Ân Tú khẽ cười, cô từng thăm nghĩ, một võ sĩ đẹp trai như vậy, nếu không phải là anh ruột mình, nhất định mình sẽ yêu anh ta. Phía xa. Nghe thấy tiếng Sơ Nguyên, dường như đang cười. “Lyes đó em chợt nhận ra, anh chính là anh trai của em, bởi vì anh quá giống cha. Anh ravề trường mới, anh giống Dụ phi nhân hơn, nhưng thái độ và ánh mắt khi thi đấu lại giống cha như hai giọt nước”, giọng Ân Tú càng lúc càng nhỏ dần. “Nhưng chưa bao giờ em thấy cha vui vẻ, dù cha luôn dịu dàng nhưng lúc nào cũng u uẩn cô đơn, chưa bao giờ cho mẹ và em bước vào thế giới riêng của ông”, dừng lại một lát, Ân Tú lại tiếp “Anh, em vẫn muốn cha biết có anh trên đời như vậy có lẽ cha sẽ vui hơn!” Sơ Nguyên im lặng không nói “Nhưng bây giờ, khi anh thực sự đến rồi, em lại cảm thấy lo sợ”, giọng của Ân Tú chứa đựng sự lo lắng không thể che giấu, “Cha là sinh mệnh của mẹ, bây giờ sức khỏe của mẹ ngày càng yếu, em sợ ... Em sợ nếu cha gặp anh, nếu cha quyết định rời Hàn Quốc trở về quê hương thì mẹ sẽ không chịu nổi ... “ “Em là một người ích kỷ”, giọng Ân Tú ngày càng nhỏ. “Em ... xin lỗi”. “Em không có lỗi gì hết, chuyện cũ đã qua, đừng để nó làm tổn thương mọi người.” Ánh trăng thấu qua tán lá, phủ lên hai người, giọng nói trầm ấm của Sơ Nguyên như thoảng qua, “Gặp được em là tốt rồi. Xa cách chừng ấy năm, em đã lớn., Taekwondo cũng rất xuất sắc, người lại xinh đẹp, suy nghĩ cũng chín chắn hơn, vậy là anh yên tâm rồi.” ... “Hãy!” Vận toàn bộ sức lực, đá song phi lần thứ ba, Bách Thảo hô một tiếng thật to rồi từ trên không đáp xuống. Thảm cỏ dưới mặt đất như một tấm nệm êm, bước trên đó có cảm giác như bước trên tấm nệm võ đài, cô buông hai bàn tay nắm chặt, điều chỉnh lại hơi thở rồi đứng thẳng người. “Ngồi đi!” Vân Nhạc tông sư ra hiệu cho cô ngồi xuống tấm nệm. “Vâng” Bách Thảo rụt rè ngồi khoanh tròn. Nếu vừa rồi với lòng ngưỡng mộ gần như thành kính, cô đã phải ép mình không được nhìn ngắm ông, tập trung tinh thần thể hiện các đường võ thì giờ phút này khi ngồi trước mặt ông, cô lại cảm thấy ông vừa xa lạ vừa quen thuộc. Đầu cô bỗng nhiên rối loạn, bao suy nghĩ băn khoăn như đang chông chéo. Có lẽ cứ để cho chuyện cũ trôi qua. Cô cảm thấy suy nghĩ của Ân Tú là đúng, nếu Vân Nhạc tông sư biết chuyện liệu ông có thể giữ im lặng, liệu có ảnh hưởng đến Dụ phi nhân và mẹ của Lý Ân Tú, liệu có khiến tất cả trở nên rối ren, phức tạp. Hơn nữa cô đã nghe Sơ Nguyên nói rằng anh không muốn gặp cha. Vậy thì cô nên im lặng mới phải. cô đã sớm hiểu, sự thật không phải lúc nào cũng mang tới hạnh phúc, cũng có khi nó chỉ mang đến sự khổ đau. Hơn nữa, Sơ Nguyên và Ân Tú đều cảm thấy như vậy là tốt nhất, thế thì có gì cô làm cho mọi việc rối tung lên? Hôm nay cô có ý mặc bộ võ phục này, ngồi trang nghiêm trước mặt Vân Nhạc tông sư có thể giống như ... Nhưng Có sao trong lòng cô lại đau nhói từng cơn? Có phải cô đang lừa gạt chính mình. “Con có thể tĩnh tâm lại không?” Vân Nhạc tông sư ngồi xếp bằng, nhìn Bách Thảo với ánh mắt tĩnh lặng không chút biểu cảm. “... Vâng!” Bách Thảo đột nhiên đỏ mặt. “Mặc dù lúc đá song phi con có chút phân

tâm, đây là điều tối kị trong luyện tập Taekwondo nhưng túc pháp và túc lực của con vẫn duy trì đúng”, Vân Nhạc tông sư giọng chậm rãi, “Nếu nói về lực và thể chất thì bẩm sinh con không phải là tốt nhất nhưng con đã cố gắng rất nhiều, con cũng rất thông minh. Về cách đá tấn công, con lại luyện được thể xoáy người, vì bay lên không đủ độ cao, tốc độ lớn nên khi tung người bay lên có thể giúp con tăng thêm lực khá nhiều. Đó chính là lợi thế của con. Hiện nay, vấn đề lớn nhất của con là ... “ “Từ trên đỉnh động, những tia sáng mặt trời như tuấn chảy, mỗi lúc một mạnh làm cho cả động ngập tràn ánh nắng. “Con có nghe không?” Vân Nhạc tông sư dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn cô “Con ... “ “Bách Thảo giật mình nhìn đôi mắt đối diện, mặc dù đã nhuộm sương gió thời gian nhưng vẫn êm đềm và ấm áp. Trong lòng cô bỗng trào dâng nỗi buồn khó hiểu, có gì đó giằng xé, day dứt không yên. Cô biết như vật là không thể. Nhưng ... Nhưng ... “ “... Vân Nhạc tông sư”, cắn môi, Bách Thảo nắm chặt các ngón tay, hít một hơi thật sâu, “Con muốn cầu xin tông sư ... “ “*** Con đường lên núi ngoằn ngoèo. Ánh nắng rực rỡ buổi sớm mai chiếu lên những bông hoa dại đang nở rộ bên sườn núi. Từ trong Xương Hải võ quán đi ra, Sơ Nguyên mòn theo con đường trở về khu võ xá. Phía xa là chiếc hồ đó, anh ngắm đầu nhìn về ngôi đình viên u nhã trên đỉnh núi. Bách Thảo có lẽ đang ở đó. Nghĩ đến đây anh bỗng mỉm cười, chậm rãi ngồi xuống rồi chạm tay vào bông cúc non màu tím bên đường. Ánh mặt trời rực rỡ làm những cánh hao càng thêm rạng ngời giống như đôi mắt long lanh của Bách Thảo. Dẫu biết ba năm đi xa nên cô đang ngày càng xạc xệ anh, giờ đây cô ấy đã thích một chàng trai khác. Anh nghĩ mình có thể yên lặng nhìn cô, dù rằng giờ đây trái tim Bách Thảo đã vui buồn vì một chàng trai khác. Nhưng anh đánh giá cao chính mình. Anh từng muốn ở bên cô, muốn thấy đôi mắt hướng ngược lại, muốn ngắm nhìn khuôn mặt đỏ ửng đến tận bành tai của cô, anh thích ngắm cô tung hoành trên võ đài và cũng thích bộ dạng lúng túng thót bắt chợt của cô. Từ ba năm trước, anh đã thích và ngày càng thích hơn. Anh chỉ biết khi ở bên cô, trái tim anh bỗng đập dồn dập, niềm vui như sóng tràn ngập tâm hồn. Khi cô ngập ngừng thú nhận rằng chiếc kẹp tóc màu dâu tây cài trên lọn tóc mai chính là quà tặng của chàng trai cô thích, trái tim anh như chết lặng. Chắc cô ấy sẽ thích những bông hoa này! Hái hết những bông cúc tím bên đường, hơi thở của anh cũng thấm mùi ngai ngái hương cúc. Anh cho rằng mình đã sai nhưng không sai quá nhiều. Đêm qua, dưới cây đa ven hồ, anh đã thần thâu suốt đêm như một chàng trai si tình. Tay cầm một bó cúc tím to. Sơ Nguyên đứng dậy ngoài nhìn ngôi đình viên ẩn trong mây trên đỉnh núi. Một cơn gió thoảng qua. Anh vẫn đứng lặng, nhìn mãi, nhìn mãi. Có lẽ người đó không liên quan đến anh. Sự ra đời của anh, trưởng thành của anh, người đó hầu như không hề biết đến. Bây giờ tất cả đều rất tốt, cha mẹ anh sống rất bình yên, hạnh phúc trong Tùng Bách võ quán, anh cũng không oán hận người đó. Bó cúc trong tay khẽ lay trong gió. Sơ Nguyên lặng lẽ ngắm nhìn. Anh cũng không muốn khuấy rầu cuộc sống của người đó. Chỉ có điều, đôi lúc anh nghĩ nếu có thể, chỉ cần đứng xa nhìn một lần xem dung mạo người đó thế nào là đủ. *** Trong động tràn ngập ánh sáng. “Vân Nhạc tông sư, con muốn thỉnh cầu tông sư ...”, Bách Thảo lấy hết can đảm, nói: “... hãy nghe con kể câu chuyện ...” Vân Nhạc điềm tĩnh nói: “Hôm nay ta phải hướng dẫn con Taekwondo chứ không phải nghe con kể chuyện” “Con tình nguyện!”, Bách Thảo áp ứng, mặt đỏ ửng vì căng thẳng. “Tông sư không cần dạy con cả một ngày, chỉ cần ... chỉ cần người đồng ý nghe con kể chuyện này ... xin lỗi ...” Vân Nhạc đắm đắm nhìn cô. Trong động tĩnh mịch, vô vàn những hạt bụi li ti bay múa trong chùm ánh sáng. Bách Thảo càng lúc càng căng thẳng, thầm nghĩ Vân Nhạc tông sư liệu có nổi giận, có lẽ ông sẽ nổi giận bởi đề nghị của cô quá hoang đường, có lẽ một giây nữa ông sẽ đuổi cô đi, Cô không muốn lỡ mất. Nhưng từ khi vào Tùng Bách võ quán, cô không thể nào quên về cô đơn như thấm vào lòng của Sơ Nguyên, nó luôn ám ảnh cô. Đã mấy lần cô bắt gặp anh ngồi rất lâu dưới gốc đa bên hồ, ngơ ngẩn nhìn mặt nước “Xin mời “ Vân Nhạc tông sư điềm tĩnh nói. Cô hòng như được nói lòng, Bách Thảo trấn tĩnh giây lát cố nghĩ xem nên nói thế nào. “Đây là câu chuyện của con ...” “... Từ nhỏ con lớn lên trong Toàn Thắng võ quán, lúc mười bốn tuổi con vào Tùng Bách ...”, thấp thòm nhìn ông, khuôn mặt tông sư vẫn bất động, “... Tùng Bách võ quán rất đẹp, bên trong trồng rất nhiều cây đặc to hơn rậm rạp hơn của Xương Hải võ quán ... “ “Ánh mắt đại sư vẫn tĩnh lặng. “... Con rất thích Tùng Bách võ quán, mọi người ở đây rất tốt, rồi con quen Hiểu Huỳnh, cô ấy rất đáng yêu, Nhược Bạch sư huynh, dù không hay nói nhưng vô cùng tốt bụng. Diệc Phong sư huynh, huynh ấy thường hay ngủ gật ...”, cúi đầu không dám nhìn ông “lại còn ... còn có cả Sơ Nguyên sư huynh ... “ “... Trước đây Sơ Nguyên luyện Taekwondo, huynh ấy vô cùng xuất sắc, mặc dù con chưa được xem huynh ấy thi đấu nhưng những người từng xem đều nói, Sơ Nguyên cực kỳ ưu tú, còn xuất sắc hơn cả Đình Hạo bây giờ ...” ngày người, giọng cô càng lúc càng nhỏ dần, “... về sau Sơ Nguyên không tập Taekwondo nữa, huynh ấy thi vào Đại học Y, vì thành tích xuất sắc còn được cử sang Mỹ học theo chương trình trao đổi đào tạo ba năm, sau này huynh ấy sẽ trở thành một bác sĩ giỏi ...” Tiếng nói của cô dần dần dừng lại. Yên tĩnh. Chỉ dừng lại một giây, cô sực tỉnh mộng, vội tiếp: “Con nói những cái đó là bởi vì ... là bởi vì ... Sơ Nguyên sư huynh đang ở chỗ cách cây đa đó không xa. Huynh ấy cất một ngôi nhà gỗ nhỏ, xung quanh có dòng suối uốn lượn, cảnh sắc đẹp tuyệt vời. Lúc luyện tập mệt mỏi hay trong lòng có gì không vui, con đều đứng trên con đường nhìn ra xa ...” “Lần này, đến Xương Hải võ quán, phát hiện cảnh hồ đây cũng tuyệt đẹp”, cuối cùng nói xong câu đó, lòng bàn tay cô rần rần mồ hôi, Sơ Nguyên sư huynh, Nhược Bạch sư huynh, Diệc Phong và Hiểu Huỳnh nữa, cũng cảm thấy nơi đây rất đẹp ... ngày mai Chúng con phải về nuwocs, những ngày ở đây Chúng con rất vui ...” “Đó chính là câu chuyện của con, con ... con kể xong rồi ...” Trong đầu đột nhiên trống rỗng hai tay chống đất đứng dậy, Bách Thảo gặp người cúi chào. “Xin cảm ơn, Vân Nhạc tông sư” Trong động không một âm thanh Bách Thảo giữ nguyên tư thế hành lễ rất lâu, đến khi giọng nói trầm tĩnh của tông sư vang lên “Con có thể đi ra” *** Ra khỏi sơn động, trên con đường ẩm ướt tối om và lạnh lẽo, lát sau ánh sáng phía trước làm cô nheo mắt. Dựa vào trí nhớ, xuyên qua hành lang dài đi ra ngoài, trong lòng rối loạn, đầu cũng rối bời. Cô không nhớ, rốt cuộc cô đã nói những thứ linh tinh, Vân Nhạc tông sư hoàn toàn không nghe. Đúng thế! Vân Nhạc tông sư chắc cũng không hiểu. Bởi vì cô chỉ nói mấy câu lộn xộn, chẳng có gì liên quan với nhau cả, ngơ ngẩn bước đi, hy vọng mình không gây ra họa. Sư phụ nói, cô luôn xúc động, phải học cách kiềm chế, lần này có phải cô lại quá xúc động không. “Sao nhanh thế?” Vai bị một bàn tay kéo lại, Bách Thảo đứng sững. Đám sương mù lẩn khuất mặt đất tan hết, chợt phát hiện mình đã ra đến ngoài sân, Nhược Bạch sốt ruột nhìn cô. “...” Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn anh, không dám nói gì. “Em đi lấy đồ, rồi sẽ quay lại phải không?” Nhược Bạch cau mày hỏi, “Cần gì tôi đi lấy cho, mau quay lại nghe tông sư chỉ giáo!”, “...” Đôi môi hơi khô, Bách Thảo lúng túng nói, “... Đã kết thúc rồi”. “Cái gì?”, Nhược Bạch nghe không rõ. “... Đã kết thúc rồi, cho nên em ra đây.” Bách Thảo cúi đầu bối rối, Nhược Bạch nhìn cô một lát rồi quay lại đi về phía sân. “Nhược Bạch, huynh làm sao vậy?” Cô hấp tấp đuổi theo. “Đã hẹn thời gian cả ngày, có lẽ Vân Nhạc tông sư hiểu lầm, tôi phải quay lại đi giải thích”, giọng Nhược Bạch trầm trầm, vừa đi vừa nói. “Không phải như vậy!” Cô nắm lấy cánh tay anh, mặt đỏ bừng lấp lấp. “... Là ... là em đề nghị như vậy.” Người Nhược Bạch cứng đờ, từ từ quay người lại, kinh ngạc nhìn cô. “Em ... em nói gì?” “... Em ... em đã nói với tông sư ...”, cô thở gấp, “... Rằng em muốn kể cho tông sư nghe một câu chuyện, tông sư không cần dạy em cả một ngày...” “Chuyện gì?”, Nhược Bạch cau mày. Bách Thảo lắc đầu, hai tai cô đỏ ửng. “Em không thể nói được” Nhược Bạch kinh ngạc nhìn cô. “Em không đùa chứ?” “Không” Cô đã sợ đến không thở được. Một cơn gió thoảng qua, Nhược Bạch im lặng nhìn cô, bóng dáng cao lớn của anh che lấp hoàn toàn bóng cô. Càng lúc Bách Thảo càng thấy sợ, mồ hôi toát đầm ướt sau lưng, nỗi sợ hãi này thậm chí còn lớn hơn khi cô đứng trước mặt Vân Nhạc tông sư. Nhược Bạch nghiêm giọng hỏi: “Em có biết em đang làm gì không?” “Em biết” “Chuyện đó quan trọng hơn những lời chỉ giáo của Vân Nhạc tông sư hay sao?” “... Em ... em không biết”, cô cắn môi, hoang mang lạc đầu, “... Em cảm thấy có lẽ em đã làm một chuyện ngu ngốc, nhưng ... nhưng ...” Nhược Bạch nhắm mắt. Đôi môi anh hơi tái. “Biết rồi” Quay người lại, Nhược Bạch không nói gì thêm lặng lẽ ra khỏi sân, trở lại con đường trên núi. Hoa dại nở đầy sườn núi. Anh đi trước, cô lặng lẽ theo sau ngược nhìn bóng anh phía trước, lòng ngổn ngang. *** Gần chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ, Sơ Nguyên đang cầm những bông cúc tím vào một chiếc bình thủy tinh, ánh mặt trời hắt vào, những bông hoa càng rực rỡ. Qua ô cửa sổ, anh thấy Nhược Bạch và Bách Thảo trở về. Nhược Bạch đi thẳng về phòng. Bách Thảo sững sờ đứng ngoài sân, vẻ thất thần. “Có chuyện gì phải không?” Để bình hoa lên bệ cửa sổ, Sơ Nguyên nhẹ nhàng hỏi, nghe Bách Thảo “Vâng” một tiếng lại cúi đầu đứng yên, anh mỉm cười: “Có cần anh đi nói giúp, xin tha lỗi không?” Bách Thảo buồn bã lắc đầu. Vô ích thôi, Nhược Bạch nhất định sẽ rất giận, có lẽ không thèm để ý đến cô nữa. “Cộc! Cộc!” Hít một hơi dài, Sơ Nguyên từ trong phòng bước ra. Anh kéo cô đứng dậy mà không để ý đến vẻ mặt thất thần của cô, gõ cửa phòng Nhược Bạch “Nếu anh không nói chuyện với Bách Thảo, cô ấy sẽ đứng cả ngày ở đây”, Sơ Nguyên cười gượng, “Cô ấy đang đứng trước cửa phòng anh đây,

anh cứ mắng hoặc đánh một trận cũng được, dù gì thì làm anh tức giận cũng là không đúng”. Nhược Bạch im lặng. Anh nhìn Bách Thảo, cô không dám mở miệng mà chỉ cúi đầu, người run run giống như đứa trẻ đã làm sai một vụ việc sau đó không biết phải làm sao. “Tôi không giận”, giọng nói nhỏ lạnh lùng ngay trên đầu khiến cô hoảng hốt ngược lên. “Cô đâu phải là người không hiểu đạo lý, làm thế chắc phải có lý do?”, Nhược Bạch nhìn chăm chăm vào mặt cô. “Lần trước là do sự phụ cô, còn lần này, lần này là vì lý do gì, tôi muốn biết” Ngừng một lúc, anh nói tiếp: “Đối với cô, có một số việc lúc nào cũng quan trọng hơn Taekwondo. Tôi rất đau lòng khi cô để mất cơ hội được Vân Nhạc tông sư chỉ bảo nhưng đó là quyền lựa chọn của cô” “Nhược Bạch sư huynh...” Nghe những điều này, Bách Thảo càng hoang mang “Tôi không giận” Ngắt lời cô, Nhược Bạch chậm rãi nhắc lại, thấy cô vẫn lộ vẻ sợ hãi nhìn sang Sơ Nguyên đứng bên, anh nói giọng khô khan: “Hai người có thể đi được rồi!” Bách Thảo tưởng mình nghe nhầm. “Ngày mai phải về nước, hãy tranh thủ thời gian, cô và Sơ Nguyên đi chơi đi” Nhược Bạch chuẩn bị đóng cửa. “Chúng ta cùng đi!” Sơ Nguyên vội giơ tay giữ chốt cửa. “Không, tôi còn có việc”, trước khi đóng cửa, Nhược Bạch nhìn Bách Thảo, hơi cau mày dặn dò “Đừng ham chơi quá, ngày mai sau khi về nước phải bắt đầu luyện tập trở lại” “Đã yên tâm chưa?” Nhìn Bách Thảo vẫn thần thờ nhìn cửa phòng Nhược Bạch, Sơ Nguyên vuốt tóc cô, đặt vào tay cô bình hoa cúc rồi nói giọng ấm áp: “Hoa này tặng em” Những bông hoa cúc đã nở như nụ cười được ánh mặt trời chiếu rọi, Bách Thảo cũng sợ không kịp phản ứng: “Tặng em ư?” Sơ Nguyên mỉm cười “Chẳng lẽ chỉ có Đinh Hạo được tặng hoa cho em, còn anh thì không?” “...” Bách Thảo càng sửng sốt. “Được rồi”, dưới ánh mặt trời, Sơ Nguyên thò nhẹ “Em muốn đi đâu chơi?” “Nhưng mà...”, Bách Thảo vẫn bất an, ánh mắt u ám liếc về phía cửa phòng đóng chặt, “Nhược Bạch sư huynh không giận thật chứ? Em... em ngại em nên ở lại đây, ngộ nhờ huynh ấy...” “Đi thôi! Cứ để anh quyết định” Cô lắc đầu, Sơ Nguyên nắm tay cô, kéo về phía cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Bầu trời trong xanh vui vẻ, giống như đột nhiên bước vào thế giới cổ tích. Những tòa tháp cao thấp nhấp nhô, những mái nhà hình chóp thấp thoáng đủ màu sắc trắng sáng. Phần hồng, phần lam ngập chìm trong sương giống như ai đó để những chiếc kẹo bông sắc sỡ trong đám mây trắng bồng bênh. Tiếng nhạc rộn rã, chùm nước trắng xóa từ đài phun vọt lên du dương ánh mặt trời nhuộm màu ngũ sắc long lanh tuôn chảy. Du khách và các em bé cầm trong tay những cây bông thật to, các nhân vật hoạt hình ngộ nghĩnh hồn nhiên chụp ảnh cùng du khách. “Lần đầu tiên em đến nơi đây” Mua xong quà để mang về nước, buổi chiều đứng trên quảng trường, du khách đông như trẩy hội, tiếng cười nói huyền ảo xung quanh, dõi theo các trò chơi làm du khách hoa mắt, Sơ Nguyên nhìn về phía thảo hức của Bách Thảo, cười hỏi: “Muốn chơi gì trước nào?” Quang cảnh xung quanh đẹp như những bức tranh trong truyện cổ tích, Bách Thảo như bị cuốn vào thế giới thần tiên chưa hề biết đến, tâm trạng nao nức, nhìn quanh, thấy tràng cười phát ra từ phía bên phải. Đó là chiếc xe vượt núi mà cô đã từng thấy trên tivi nhưng chỉ khác ở chỗ đường chạy và giá đỡ của nó đều làm bằng gỗ. “Được không? Em không sợ chứ?” Sơ Nguyên nhìn theo ánh mắt Bách Thảo. Chiếc xe vượt núi không lồ uốn lượn hàng dài như một con sông. Dưới bầu trời trong xanh, nó cao vút như chạm tầng mây, vòng cuart rộng lại thêm đường núi có độ dốc cực lớn, có chỗ gần như thẳng đứng khiến tốc độ lao như tên bắn, du khách ngồi trên mặt tái mét. “... Em muốn thử!” Bách Thảo nghiêng đầu nhìn Sơ Nguyên, ánh mắt thăm dò. Ngồi trên ghế nhựa màu xanh, Bách Thảo vui sướng như một đứa trẻ, nhìn các du khách trước sau rồi lại nhìn Sơ Nguyên bên cạnh, hỏi nhỏ: “Anh sợ không?” Sơ Nguyên giúp cô kéo khung bảo vệ, kiểm tra đai an toàn, mỉm cười nói: “Anh chưa ngồi bao giờ, có lẽ cũng hơi sợ, nếu anh sợ quá là toáng lên, em sẽ bảo vệ anh chứ?” “Vâng, em sẽ bảo vệ anh” Bách Thảo trịnh trọng hứa. Lúc đó, chiếc xe bắt đầu khởi động, Bách Thảo do dự một lúc rồi chìa tay ra: “Nếu anh sợ, anh có thể nắm tay em” Chiếc xe đột ngột tăng tốc lao đi như bay Tiếng gió rít bên tai, người lắc lư chao đảo, mắt bị gió quất không thể mở được, cảm giác mất trọng lực khiến Bách Thảo như hụt hơi, cô trở tay nắm chặt tay Sơ Nguyên. Trong nháy mắt, giống như một cơn rồng khổng lồ, chiếc xe đã rùng rùng vọt lên đỉnh núi, vừa hé mắt nhìn bên dưới vực thăm thẳm, chưa kịp định thần thì chiếc xe lại đột ngột lao thẳng xuống. “Ồ...!” Đầu cúi gục hẳn xuống, toàn bộ máu trong người dồn về não, Bách Thảo nắm chặt tay Sơ Nguyên, kinh sợ hét lên. Lại một vòng lao lên đỉnh núi! Tiếng gió xé bên tai! Nhanh chóng lao xuống như tia chớp. Tim như muốn bay ra khỏi lồng ngực. “A...!” Không nhìn rõ bất cứ thứ gì phía trước, người vẫn lắc lư, bên tai chỉ có tiếng gió và tiếng gào thét. Lên cao, xuống thấp, rồi lại vòng lên cao lại bay xuống. Trong sự sợ hãi và hồi hộp đến tận tận, cô vẫn mở to mắt, tay nắm chặt tay anh. Cho đến khi chiếc xe dừng lại hẳn, dường như đã qua cả một thế kỷ. Mặt Bách Thảo trắng bệch ngồi bất động không nói nửa lời, bàn tay vẫn trong tay Sơ Nguyên, ngực phập phồng thở hổn hển. Anh cười khẽ hỏi: “Đã sợ chưa?” Bách Thảo cuối cùng đã bình tĩnh lại, ngượng ngùng nhìn anh, mặt vẫn còn hơi tái nhưng mắt long lanh, hỏi nhỏ: “Nhưng... rất thích” Chưa bao giờ cô hưng phấn như vậy. Mỗi lần cô xê la từ đỉnh núi xuống, mặc dù sợ run người nhưng toàn thân tan chảy. “Muốn thử lại lần nữa không?” “Vâng! Vâng!” Bách Thảo gật đầu lia lịa. Sau đó quay ra xếp hàng để ngồi xe lần hai, lần này cô không sợ nữa. Cùng với chiếc xe mạo hiểm vọt lên lao xuống, cô vẫn nắm chặt tay Sơ nguyên, miệng hét thật to. Ánh mặt trời chói chang, gió vẫn rít bên tai, tay Sơ Nguyên nắm chặt tay cô, miệng cũng la hét theo. “A...!” “A...!” Trong tiếng la hét đầy phấn khích của du khách, chiếc xe lại lao lên đỉnh núi, Hai người vẫn nắm chặt tay nhau, nhìn nhau cười vang, đón nhận những lần bỏ mạng mạo hiểm sắp tới. Trò chơi mạo hiểm này khiến cả hai hưng phấn tột độ. Sau đó, họ còn thử chơi trò cướp biển. Tất cả đều mới mẻ, kích thích vô cùng và hưng phấn cao độ. Họ cười thật to, la hét hết cỡ như những đứa trẻ hiếu động không biết sợ. Thích nhất là trò nhảy dù. Từ ca bin ở độ cao một trăm mét trên không, hoàn toàn mất trọng lực, hạ xuống cho đến khi dừng hẳn trên mặt đất, thời gian chỉ có vài giây còn không kịp thở. “Mệt chưa?” Vui chơi một ngày trong thế giới cổ tích, Sơ Nguyên mua cho cô một cốc trà hồng đào, mặt Bách Thảo ngượng ngùng đỏ ửng như quả táo chín. “Vâng, hơi mệt, không ngờ chơi ở đây còn mệt hơn cả thi đấu” Trà hồng đào mát lạnh có vị ngọt ngọt dễ uống. Lấy tay lau mồ hôi trên trán, cô háo hức chạy theo những trò chơi xung quanh còn chưa biết. “Em vẫn muốn chơi tiếp” Bách Thảo tươi cười nhìn anh. “Nghỉ một chút đã, nếu không sẽ mệt”, đón lấy cốc trà từ tay cô, Sơ Nguyên lại đưa cho cô một chiếc kẹo bông to màu hồng. “Vâng” Bách Thảo ngoan ngoãn nói. Trên trời xuất hiện vệt sáng đầu tiên, đi trong quảng trường đầy hoa tươi nở rộ, thỉnh thoảng họ lại chụp ảnh với những chú hề ngộ nghĩnh. Tầm ảnh từ trong mây dần hiện ra, trong ảnh đầu Sơ Nguyên gần như chạm chiếc nơ to hình cánh bướm của chú hề, tay cầm cốc trà, Bách Thảo đứng bên cạnh, tay cầm kẹo bông, hai người đứng sát nhau cười rạng rỡ. Bên đường san sát những quầy bán đồ lưu niệm Bách Thảo cúi đầu nhìn ngắm các loại móc đeo chìa khóa, túi bút, những chú rối, tất cả đều xinh xắn, đáng yêu. Phẫu mua quà cho bọn Hiền Huỳnh mới được. Đột nhiên cô nhìn thấy một đôi bút, đó là đôi bút lông phía đầu có hình người tí hon mặc trang phục Hàn Quốc, một cô bé và một cậu bé đang vui vẻ gõ loại nhạc cụ dân tộc nào đó của Hàn Quốc. Nhược Bạch chắc sẽ thích! Cô do dự cầm đôi bút lên Liệu huynh ấy có cảm thấy cặp bút này buồn cười không? *** Chơi cả một ngày, Diệc Phong cảm thấy buồn nguyền tự bắt xe buýt về trước. Vừa đặt chân tới ký túc xá, đang chuẩn bị đi ngủ thì thấy Nhược Bạch vẫn ở trong phòng, anh ngạc nhiên: “Không phải cậu đi cùng Bách Thảo ư? Sao lại về nhanh vậy?” Nghe xong câu chuyện, Diệc Phong vừa ngáp vừa lắc đầu: “Cô ấy vẫn tùy tiện như vậy mà cậu không chỉnh cho một trận. Nhược Bạch, trái tim cậu ngày càng mềm yếu rồi, hay là cậu muốn để cho cô ấy đi cho cho

thoải mái, cậu đã nói vậy mà. Bên ngoài, hoàng hôn bắt đầu buông, ngoài sân vẫn yên ắng, Ngồi bên cửa sổ, mắt nhìn ra khoảng sân không một bóng người, Nhược Bạch ho một một trận rồi cúi xuống lấy mấy viên thuốc trong lọ, hòa với nước đun sôi. Nằm trên giường, kéo chiếc chăn mỏng lên cằm, Diệc Phong nói giọng ngáy ngủ: “Dạo này sức khỏe của cậu không tốt, chỉ bị cảm mà mãi chưa khỏi hẳn, về nước phải đi viện khám ngay, đừng coi thường” *** “Thích không?” Từ những đồ trang sức xinh xắn bày la liệt trên chiếc xe đẩy, Sơ Nguyên cầm lên một chiếc kẹp tóc đưa cho cô. Đó là chiếc kẹp nhỏ dài, trên có khảm một cành cỏ ba lá màu xanh rất tinh xảo, đáng yêu. “Đây là cỏ ba lá hay còn gọi là cỏ may mắn”, lấy chiếc cặp đầu tay xuống, Sơ Nguyên cài cho cô chiếc kẹp cỏ ba lá. Trong gương, cỏ ba lá màu xanh tràn đầy sức sống, nổi bật trên màu tóc đen nhánh, đôi mắt Bích Thảo càng thêm long lanh “Rất đẹp ...!” Bích Thảo ngượng ngùng nhìn mình trong gương một lúc, cô gỡ chiếc kẹp ba lá rồi lấy lại chiếc kẹp đầu tay trong tay anh, mặt ửng đỏ. “Nhưng em có chiếc kẹp này là được rồi” Đèn trong khu vui chơi sáng dần Nhìn chiếc kẹp tóc màu dâu tây cô vừa lấy từ tay anh, lại nhìn khuôn mặt ửng đỏ bừng của cô, Sơ Nguyên nhẹ nhàng hỏi: “Bởi vì đó là quà tặng của người em thích phải không?” Mặt Bích Thảo liền ửng đỏ. “Em ... em lúc đó em nghĩ ... sẽ không có ai để ý tới việc em thích chiếc kẹp này ... lúc mở ngăn kéo nhìn thấy nó ...” Khuôn mặt cô đã đỏ như lò lửa, giọng luống cuống: “Cảm ơn, Sơ Nguyên sư huynh!” “Không có gì!” cô giấu nỗi buồn trong mắt, Sơ Nguyên vuốt tóc cô, “Tại anh trò về quá trẻ, em cứ giữ mà dùng: “Vâng, em sẽ luôn mang theo người”, Bích Thảo nhìn anh trịnh trọng nói. Sơ Nguyên không nói gì, ngẩng đầu nhìn về phía xa nơi có ánh đèn, anh dặt tay cô chỉ về phía trước. “Nhìn kia, ở bên kia có đu quay” Ánh đèn sáng choang như biển sao. Chiếc đu quay nhấp nhô, Bích Thảo thích thú ngồi trên lưng một con ngựa đen. Bên cạnh cô, Sơ Nguyên ngồi trên một con ngựa trắng rất đẹp. Trong tiếng nhạc và tiếng cười nói, cảnh vật xung quanh giống như lâu đài trong truyện cổ tích, con gió mùa hạ lúc hoàng hôn mang theo hương phấn hoa. Cuối cùng, hai người ngồi bên nhau từ từ bay lên, tựa hồ cả thế giới ở dưới chân họ, đèn sáng như ánh sao băng, từng dòng người tập nập. Phía xa xa, pháo bông từng chùm từng chùm sáng rực bầu trời Tầm kính trong suốt ngăn cách không gian chỉ có hai người Khi lên cao tận cùng, thời gian như ngưng lại Trong không khí cơ hồ có mùi hương của anh, làn hơi tinh khiết khiến mặt cô nóng dần, đột nhiên nhớ lại vòng tay anh bên hồ đêm qua, tim đập thình thịch và tìm anh cũng vậy Nhưng lúc đó Cô nghe thấy Thạch Thạch thịch! Thạch Thạch thịch! lát sau ... mặt cô ửng đỏ, đó là âm thanh của hai trái tim cùng đập. Thàng thốt ngược nhìn hàng mi cong vút, chiếc hôn của anh bất chợt đặt lên trán cô Thạch Thạch thịch! Căng thẳng tới mức cánh tay cứng đờ không thể cử động Thạch Thạch thịch! Sơ Nguyên cũng hồi hộp, má cũng ửng đỏ Ánh trăng yên bình, bầu trời bừng sáng lại bởi chùm pháo hoa màu tím, sau đó là xanh, hồng, vàng. Từng chùm vút lên, cao tới hòa cùng ánh sáng bầu trời đêm. Trong ca bin trong suốt hai cánh tay Bích Thảo dần thả lỏng vòng lấy bà vai Sơ Nguyên *** Trở về Xương Hải vô quần đêm đã khuya, đường không một bóng người. Bích Thảo hơi ngượng ngùng theo sát Sơ Nguyên, anh mỉm cười nắm tay cô Khi sắp tới sân võ quán, con đường nhỏ như chim trong màn sương mỏng và bóng đêm. Bích Thảo thoáng sững người phát hiện không xa phía trước có bóng người thấp thoáng trong màn sương. Chột đứng lại, dưới ánh sao mờ mờ, cô nhận ra bóng người đang lặng lẽ đứng bên đường như hòa cùng màn đêm ấy chính là ... “Sao thế?” Sơ Nguyên dám mắt nhìn người đó. “Ông ấy là ...” đầu Bích Thảo chợt quay cuồng, miệng lắp bắp, “Vân Nhạc tông sư ...!” Vân Nhạc tông sư và Sơ Nguyên ở lại phía sau, còn Bích Thảo không dám ngoái đầu nhìn, cảm giác như giác mơ, người chống chén đi vào sân rồi bước vào phòng “Giờ mới về hả?” Giọng lạnh lạnh của Hiều Huỳnh khiến cô búng tỉnh “Chín giờ rồi, biết chưa? Sao muộn vậy, cậu đã đi đâu?” chạy thẳng đến trước mặt Bích Thảo, Hiều Huỳnh nhìn cô từ đầu đến chân, “Cứ nghĩ là cậu đang ở chỗ Vân Nhạc tông sư, nghe tông sư chỉ giáo! Khiến Chúng tớ chạy lên đỉnh núi. Một đệ tử của Xương Hải có nhiệm vụ trông nom đình viện của Vân Nhạc tông sư cho biết: Cô ấy đã đi từ sáng rồi! Tại sao Vân Nhạc tông sư không chỉ dạy cho cậu một ngày? Tại sao ... tại sao lại đi với Sơ Nguyên sư huynh? Hai người đã đi đâu? Sao lại về muộn vậy?” “... Nhược Bạch sư huynh bảo, không có việc gì làm thì đi ra ngoài chơi”, Bích Thảo chột mặt bởi hàng loạt câu hỏi “vì sao”; “vì vậy, tớ ...” “Nhưng tại sao cậu lại đi cùng Sơ Nguyên?” ngắt lời cô, Hiều Huỳnh chăm chăm nhìn Bích Thảo, “Tại sao không đi cùng Nhược Bạch?” “Nhược Bạch nói ...” Bích Thảo cố gắng nhắc lại lời Nhược Bạch “Vớ vẩn, không thể nào!” Hiều Huỳnh không tin “Nhược Bạch thích cậu, sao có thể để cậu đi với người đàn ông khác?” Bích Thảo đỏ mặt “Hiều Huỳnh! Cậu ... cậu đừng nói linh tinh, Nhược Bạch sư huynh không thích tớ ...” “Được rồi” Hiều Huỳnh cũng không biết mình đã nói gì, không hiểu sao thấy Bích Thảo đi cùng Sơ Nguyên, cô lại thấy khó chịu như vậy “... Vậy cậu nói đi, cậu với Sơ Nguyên đã đi đâu?” “Hiều Huỳnh đủ rồi” Lâm Phong kéo cô chặn ở cửa “... Đừng như hỏi cung thế!” “Không cần để ý tới cô ấy, uống nước đi”, Quang Nhã đặt cốc nước vào tay Bích Thảo, “Ngày mai phải về nước rồi, thu xếp đồ đạc rồi đi ngủ sớm” “Ha ha”, Mai Linh chột cười “Thực ra cũng có gì đâu, chẳng lẽ mọi người không tò mò muốn biết Bích Thảo và Sơ Nguyên đã đi đâu? Về muộn như thế giống như đang là hẹn hò ấy” Nghe Mai Linh nói vậy, Hiều Huỳnh liền đổi giọng nhìn trộm Bích Thảo, đáy mắt bất chợt như có làn hơi nước lướt qua, giọng run run nói: “Cậu ... cậu ...” “Hiều Huỳnh ... “Thấy biểu hiện của Hiều Huỳnh như vậy, Bích Thảo bỗng cảm thấy bất an “Được!” Hiều Huỳnh hít mạnh một hơi “... Tớ tin cậu, không phải cậu hẹn hò với Sơ Nguyên nhưng hôm nay hai người đã làm những gì, phải kể tường tận cho tớ nghe” “Tại sao Bích Thảo phải khai báo với cậu?” Quang Nhã bắt mắt lên tiếng “Đừng nói Bích Thảo không hẹn hò với Sơ Nguyên sư huynh, kể cả có hẹn hò thật thì cũng không việc gì phải nói với cậu” “Bởi vì tôi là bạn thân nhất của Bích Thảo”, Hiều Huỳnh tức giận, “Đã là bạn tốt thì không có bí mật gì cả. Tôi với Bích Thảo không giống cậu, Bích Thảo có chuyện gì cũng nói hết với tôi. Trước đây cậu đối xử không tốt với cậu ấy nên giờ hỏi hạn đúng không? Cậu muốn cướp Bích Thảo chứ gì? Nói cho biết nhé, đừng có mơ, Bích Thảo là của tôi, cái gì cậu ấy cũng nghe theo tôi!” “Phạm Hiều Huỳnh” Quang Nhã nóng mặt dần giọng “Im hết đi!” Lâm Phong quát. Khi cả phòng dần lặng tất đèn “tạch” một tiếng Lâm Phong nghiêm giọng: “Đi ngủ! Không ai được nói gì nữa” Trong bóng tối Bích Thảo trầm trồ không sao ngủ được Mắt mở to nhìn lên trần nhà. Mọi chuyện diễn ra hôm nay giống như tia chớp lóe trong đầu, có bao nhiêu chuyện cô không biết nên nói với Hiều Huỳnh thế nào như chuyện của Vân Nhạc tông sư, chuyện đi chơi ở khu giải trí, chuyện trên ca bin đu quay. Mà nóng bừng Không dám nghĩ tiếp nữa Bóng cây ngoài cửa in lên tấm chăn, suy nghĩ của Bích Thảo cũng dần tan theo gió, giờ này Vân Nhạc tông sư và Sơ Nguyên liệu có còn trên con đường đó ... *** Sáng sớm Sân bay Seoul Trên đại sảnh tổng sảnh thang, Sơ Nguyên và Nhược Bạch đang đứng trước quầy làm thủ tục, Diệc Phong vừa ăn sáng xong liền tựa lưng vào ghế tranh thủ ngủ thêm, Hiều Huỳnh tiếp tục thăm vấn Bích Thảo. “Hai người đã mua gì vậy?” “Mua cho sự phun sâm Cao Ly, mấy chiếc bút tặng cho A Nhân và Bình Bình” “Còn gì nữa?” “À, còn ...” Bích Thảo móc trong túi và lôi ra một món quà rồi đưa cho Hiều Huỳnh, ngập ngừng nói: “Cái này hôm qua mình quên chưa đưa cho cậu” “Cho tớ sao?” Hiều Huỳnh há to miệng, đó là một con gấu trúc màu trắng rất đáng yêu chỉ to hơn ngón tay cái, tay và chân đều cử động được, nó mặc chiếc váy lụa ngắn có đai màu tím hồng, cổ đeo chuỗi hạt cườm rất tinh tế, chân mang đôi giày da ngộ nghĩnh. “Hừm”, Bích Thảo gật đầu nói “Chủ quán nói đây là con gấu bà ấy tự làm, có thể đeo vào điện thoại di động, chia khóa hoặc túi xách ...” “Bích Thảo” Tay cầm con gấu nhỏ rồi ôm chặt lấy Bích Thảo, Hiều Huỳnh rung rung xúc động: “Xin lỗi Bích Thảo mình đã giận cậu, ... Quang Nhã nói đúng, mình không nên đối xử với cậu như vậy ... kể cả khi cậu đi chơi với Sơ Nguyên sư huynh. kể cả ...” “Thôi đi, làm ồn thế thì ai ngủ được” trên ghế phía sau, Diệc Phong ngập ngừng mấy cái, đầu lắc lắc lư mắt với Hiều Huỳnh “Lúc cười rung nhà, lúc khóc hu hu, tâm lý thất thường như vậy, thảo nào cô không thể luyện được Taekwondo” “Này” Hiều Huỳnh bực mình giờ nắm đầm về phía anh “Ồ! Lý Ân Tú kia” Mai Linh bên cạnh ngạc nhiên, mọi người lập tức quay lại nhìn. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua những ô kính ở đại sảnh, Sơ Nguyên và Nhược Bạch đã làm xong thủ tục, vừa đứng lúc ra chào đón Ân Tú, vầng hào quang sáng nhất đang tới Hiều Huỳnh tò mò nhìn theo. Thấy Ân Tú nói gì đó với Nhược Bạch, thái độ rất mực cung kính. “Hình như là đáng tiền biệt, chúc Chúng ta thượng lộ bình an” Hiều Huỳnh chăm chú theo dõi mỗi Lý Ân Tú, cố gắng vừa đoán vừa tường thuật trực tiếp: “Ồ, Nhược Bạch sư huynh cũng đang đáp lễ, hình như đang nói, ‘Cảm ơn cô đã nhiệt tình đón tiếp, lần sau Chúng tôi lại tới’” “Siêu thế, từ sau lưng mà cũng biết Nhược Bạch nói gì”, gõ mạnh vào trán Hiều Huỳnh, thấy cô kêu oai oái, Diệc Phong lại gõ thêm cái nữa nói “Lần sau không được nói linh tinh nữa” Hiều Huỳnh tức đỏ mặt “Ai khiến anh xen vào!” Diệc Phong định gõ thêm cái nữa, Hiều Huỳnh đã rút cổ tránh được rồi lại nhìn về phía Lý Ân Tú đang nói chuyện với Sơ Nguyên. Nâng xuyên qua những ô kính, đại sảnh tràn ngập ánh mặt trời Chỉ cách gang tấc, Sơ Nguyên và Lý Ân Tú đứng đối diện với nhau. Ân Tú ngẩng đầu nở nụ cười thanh thoát như nước suối, ánh mắt lưu luyến, Sơ Nguyên cũng nhìn cô bằng ánh nhìn ấm áp, dừng rất lâu trên

mặt cô “Haizzz” Mai Linh thở dài, nói giọng nuối tiếc “Sơ Nguyên cái gì cũng tốt, chỉ có điều hơi đào hoa” Bách Thảo lặng lẽ nhìn từ xa Hiểu Huỳnh nhìn không chớp “Ồ!” Mai Linh bỗng thở hắt ra, tay gần như run lên chỉ về phía người đó Dưới ánh mặt trời Ân Tú đột nhiên giang tay ôm chầm lấy Sơ Nguyên “Đáng chết!” Hiểu Huỳnh tức giận lắm lắm. Tiếc là không thể lao đến để lôi Ân Tú ra khỏi Sơ Nguyên. Bỗng tay cô bị tay ai nắm chặt không thể giằng ra được, lại là Diệc Phong. Hiểu Huỳnh càng giận đỏ mặt, quay ngoắt người định chạy đi. Nhưng người ôm cô lại là ... Bách Thảo “Đừng!” Bách Thảo lúc đầu nói với cô. “Tại sao? Cô ta đang tán tỉnh Sơ Nguyên” Hiểu Huỳnh nói cao giọng về bức xúc, đúng lúc Lý Ân Tú buông tay ra khỏi Sơ Nguyên, cô thờ mạnh mấy hơi liền rồi bỗng thay đổi suy nghĩ trở nên vui vẻ. Bách Thảo ngăn cản cô, chứng tỏ cô ấy không hề ghen, thấy người con gái khác ôm Sơ Nguyên mà Bách Thảo cũng không ghen, điều đó không phải đã chứng minh rằng Bách Thảo và Sơ Nguyên hoàn toàn không có gì sao? “Xin lỗi Bách Thảo” nghĩ tới đây Hiểu Huỳnh ngập ngừng nói “Tôi qua mình đã hiểu lầm cậu. Xin lỗi! Tha lỗi cho mình được không?” “Tôi qua cô không nên suy nghĩ linh tinh rồi tự giày vò bản thân, Bách Thảo vốn không phải là người như vậy và Sơ Nguyên cũng thế “...” Tình cảm và chủ đề câu chuyện của Hiểu Huỳnh thay đổi nhanh như vậy khiến Bách Thảo ngỡ người, cô hoàn toàn không biết Hiểu Huỳnh đang nghĩ gì “Hành lý sắp xếp xong chưa?”, Nhược Bạch đi tới đưa thẻ cho mọi người rồi quay sang nói với Bách Thảo, “Soát lại giấy tờ trong ba lô đi, lúc kiểm tra cần dùng đến đây” “Vâng” Bách Thảo chăm chú nhìn hộ chiếu. Nhược Bạch vừa đến, Hiểu Huỳnh không nói nữa. Cho đến khi Lý Ân Tú và Sơ Nguyên tạm biệt nhau xong, đi gần về phía họ, cô mới không kìm được mà khuy tay huých Bách Thảo đang chăm chú nghe Nhược Bạch nói “Lý Ân Tú đến kia, hình như đang nhìn cậu đấy” Quả nhiên Ân Tú tiến đến trước mặt Bách Thảo “Chào! Chúng ta lại gặp nhau” Ân Tú hơi nghiêng đầu, giọng vui vẻ pha chút bông đùa “Bây giờ là tháng Bảy, còn hôn một tháng nữa, sau khi về nước cô định làm gì?” “Tôi vẫn tiếp tục luyện tập” Mặc dù không hiểu vì sao Lý Ân Tú hỏi như vậy nhưng Bách Thảo vẫn thật thà trả lời “Chuẩn bị thi đấu quốc tế?” “Vâng”, Bách Thảo trả lời “Nếu một tháng không gặp bạn trai?” nhìn Sơ Nguyên cũng đang tiến đến, trong mắt Ân Tú thoáng vẻ tinh nghịch “Liệu cô có thể yên tâm tập luyện không?” “...” Bách Thảo sững sờ “Có thể không?” Ân Tú bỗng trở nên nghiêm túc “Có” Bách Thảo trả lời “Tốt!” Lý Ân Tú mỉm cười “Vậy thì, Bách Thảo, tôi thay mặt cha mời cô ở lại thêm một tháng nữa để giao lưu kỹ thuật Taekwondo với cha tôi ở Xương Hải võ quán”. *** A! Thời gian trôi nhanh như chớp, thoát cái đã hết một tháng, nhưng tâm trạng của Hiểu Huỳnh vẫn không thể ổn định lại được, bao nhiêu chuyện kỳ lạ không sao hiểu nổi đã xảy ra. Cha của Lý Ân Tú là ai? Là người đứng đầu giới Taekwondo quốc tế là Thần Long thoát ẩn thoát hiện mà thiên hạ đồn đại Vân Nhạc tông sư! Vân Nhạc tông sư, võ sĩ Taekwondo lừng danh, người bình thường khó gặp mặt lại phá lệ giữ Bách Thảo ở lại. Muốn dạy Bách Thảo kỹ thuật Taekwondo những một tháng! Không phải một ngày, không phải hai ngày, không phải một giờ mà là một tháng! Ôi! Trời ạ! Thật ngoài sức tưởng tượng Trong đúng nửa tháng, Hiểu Huỳnh quả thực cảm thấy mình như lơ lửng trên mây, cô rất muốn quay trở lại hân Quốc thăm Bách Thảo. Đêm ngủ, cô còn mơ rất nhiều, trong mơ cô đã gặp Bách Thảo. Quý thân ơi, Bách Thảo đã hoàn toàn thay đổi! Bách Thảo trở nên vô cùng xinh đẹp ả, không, mà thần thánh vô cùng Cô mơ thấy Bách Thảo từ trong tầng mây vàng rực bước ra giống như Phật tử, toàn thân lấp lánh ánh vàng, ánh mặt hiện hậu, tay cầm tích trượng, trên trán có hạt minh châu long lánh khiến người ta phải cung kính quý bái. Bách Thảo nhẹ nhàng vung trượng, mùa xuân tràn hoa tươi nở rộ, Bách Thảo vung trượng lần nữa, bầu trời chói lọi ánh sao, mây nhuộm thành bảy sắc. Trời ơi... Nhưng cô luôn bị Diệc Phong chầm chọc Diệc Phong nói, Hiểu Huỳnh à, tư tưởng của cô bảo thủ quá, sao chỉ toàn mơ thấy Quân Âm Bồ Tát thế, chỉ ít cũng phải mơ thấy Bách Thảo tung người bay lên không, mùa xuân tràn hoa tươi nở rộ rồi lại tung người bay lên lần nữa, ánh sao chói lọi, mây nhuộm thành bảy sắc chứ Mặc dù không có Bách Thảo, hằng ngày công việc quét dọn vệ sinh trung tâm huấn luyện đều đặt lên vai cô, vất vả vô cùng, mệt như muốn chết nhưng lòng cô vẫn cảm thấy ngọt ngào. Hi hi, bất luận thế nào Bách Thảo cũng đã trở thành đệ tử của Vân Nhạc tông sư, chỉ cần Bách Thảo trở về nhất định sẽ xưng bá thiên hạ Mỗi đêm cô đều nằm trong tay con gấu nhỏ là quạt tã của Bách Thảo đi vào giấc ngủ Cô đếm từng ngày Còn mười bốn ngày... Còn mười ba ngày... Thực ra cũng còn một số việc khá vui, ví dụ Đình Nghi đã kết thúc thời kỳ giam mình tự tập luyện, trở về trung tâm tham gia huấn luyện bình thường và tiếp tục bị đám phóng viên bủa vây như một minh tinh, ví dụ Đình Nghi lại bắt đầu liên tục đến Tùng Bách võ quán tìm Sơ Nguyên, ví dụ Nhược Bạch... Hừm, đợi Bách Thảo trở về tất cả sẽ tốt đẹp Đêm, bên cạnh là chiếc giường trống không của Bách Thảo, Hiểu Huỳnh tay nắm chặt con gấu nhỏ cố gắng xóa bỏ hình ảnh Đình Nghi được công chúng chiều như nàng công chúa. Cô có niềm tin mãnh liệt mạch bảo... Còn sáu ngày nữa. Bách Thảo sẽ trở về. *** Xương Hải võ quán. Ánh trăng hắt xuống từ đỉnh động. Ba dây nến dài tỏa từng ngọn lửa ấm áp, vàng nhạt dập dờn trong không khí. Bách Thảo né tâm tình khí, hai tay nắm chặt nắm đấm, nhìn dây nến đốt sáng như những con rồng, miệng hét to xoáy người bay vọt lên. “Hây!” Lại một tiếng hét chói tai, xoáy người đá cú thứ hai, gió từ chân như dao chém, dây nến thứ hai tắt phụt Vạn toàn bộ sức lực hết lên tiếng nữa, âm thanh vang động, cú song phi thứ ba! Ngọn lửa của dây nến thứ ba phụt tắt trong động ngồi om. Một giây sau hai đóm lửa leo lét từ hai cây nến cuối cùng trong dãy lay động lắc lư rồi bùng cháy trở lại. Trên một phiến đá lơ mơ ánh trăng. Vân Nhạc tông sư ngồi khoanh chân nhìn hai ngọn nến đang cháy, chậm rãi nói: “Cương quá thì không được lâu, nhu quá thì không dứt đoạn, lực trong nó con phải mình nắm bắt” “Vâng” Bách Thảo trầm ngâm đáp. “Hôm nay đến đây thôi, con về đi”, Vân Nhạc nhắm mắt. “Xin vâng” Bách Thảo cung kính cúi chào, bình thân, chuẩn bị lui thì lại thấy một dãy hình người nhỏ khắc trên vách động. Mỗi động đây, do dự một lát nói: “... Vân Nhạc tông sư, trước đây con đã thấy những hình vẽ này” Vân Nhạc thần thái bất động “Con mua được ở hiệu sách cũ một cuốn gọi là ‘Toàn phong túc pháp’ trong đó có hình vẽ các thế luyện công, giống như hình khắc trên vách động này”, Bách Thảo đã quan sát và ngắm nghĩ nhiều về những hình đó, nhận ra Chúng giống hệt nhau, thậm chí chẳng lẽ cuốn sách đúng là loại kỳ thư, ngay Vân Nhạc tông sư cũng luyện theo? “Nhiều năm trước, Trung Quốc từng đẩy lên trào lưu luyện võ công”, Vân Nhạc trầm ngâm, giọng chậm rãi: “Hồi đó xuất hiện loại sách gọi là nhập môn công phu võ học, giới thiệu phương pháp tập võ công ‘Toàn phong túc pháp’ là một trong số đó, rất phổ biến ở những người luyện nghiệp dư, con nhìn thấy thì không có gì lạ” “...” Thì ra là vậy, chẳng trách cái đệ tử của Tùng Bách võ quán cũng mua được cuốn sách đó, Bách Thảo ngắm nghĩ một lát, lại nói tiếp “Nhưng trong cuốn ‘Toàn phong túc pháp’ mà con mua được có rất nhiều chỗ ghi chú, có vẻ như đó là những điều tâm đắc khi luyện theo phương pháp trong đó nhưng lại nói về Taekwondo”. Cô hơi đỏ mặt. “Con... con vẫn đọc cuốn sách đó, cảm thấy nhiều ghi chép rất có lý, trong đó có một trang viết là trước khi ra đòn phải quan sát khởi thế của đối thủ, con luyện theo trong thời gian khá dài và cảm thấy... có thu hoạch, nhưng có một số nội dung chữ viết quá lâu, ý nghĩa con không hiểu lắm...”. Vân Nhạc tông sư thoáng cau mày. Ông từ từ mở mắt nhìn cô. “Cuốn sách con vừa nói ở đâu?”. Bách Thảo vội lục trong ba lô, luôn muốn hỏi Vân Nhạc tông sư những vấn đề trong ‘Toàn phong túc pháp’ cho nên lúc nào cũng mang cuốn sách bên người. “Đây ạ” Cô căng thẳng bê hai tay đưa lên. Dưới ánh sáng rạng ngời. Những trang sách đã ố vàng được xuất bản cũng khá lâu rồi, trang giấy vừa mỏng vừa giòn cơ hồ chỉ một làn gió là có thể vỡ vụn, bay to tã. Trên một số trang có những dòng ghi chú, nét bút viết lâu. Hình như đã bị thấm nước, có những chữ đã nhòe. Lật xem một trang, Vân Nhạc tự lật rất lâu không nói. Ánh sáng vẫn tỏa rạng, khí thế của ông mỗi lúc càng thêm nặng nề, Bách Thảo hơi căng thẳng ngồi im không nhúc nhích. “Con nhìn thấy nó ở đâu?” “Ồ hiệu sách cũ” “Hiệu sách cũ...”, Vân Nhạc trầm ngâm, ngó tay khẽ lật một trang. “Chính là nơi chuyên mua sách cũ”, có lẽ sợ Vân Nhạc tông sư không hiểu hiệu sách cũ là gì, Bách Thảo vội giải thích “Ồ gần trường học của con, giá rẻ hơn sách mới rất nhiều” Vân Nhạc gật đầu. Lại một lúc sau, ông thông thả nói “Cuốn sách này lúc đầu là thuộc về ta, những nét chữ trong đó là của ta” Bách Thảo sững người. Trong sơn động không một âm thanh. “Nó đã là của con, con cứ giữ lấy” Vân Nhạc tông sư để cuốn sách lên tầng đó trước mặt “Những ghi chú trong đó là chút tâm đắc đối với Taekwondo hồi ta còn nhỏ, bây giờ đọc lại có chỗ đúng, có chỗ lệch lạc” Bách Thảo ngỡ người nghe. Hoàn toàn sững sờ. “Nếu có chỗ nào không hiểu, hôm khác có thể đến hỏi ta”, Vân Nhạc tông sư lại từ từ nhắm mắt, thần sắc có phần mệt mỏi “Con về đi” “Vâng” Trả lời xong cô cầm lại cuốn sách, quay trở lại chột lòng xao động. Vân Nhạc tông sư một mình ngồi xếp bằng trên phiến đá rất lâu, trong động chỉ có tiếng nước suối chảy róc rách. Thời gian trôi đi, thoát cái đã gần ấy năm, cô thiếu nữ dịu hiền vui như Tết khấp hàng cuối cùng cũng mua được ‘Toàn phong túc pháp’ đó, chẳng thiếu niên đọc thấy cuốn sách thực ra chẳng có gì đặc sắc nhưng giả bộ vô cùng thích thú, những năm tháng viết lâu, những suy nghĩ tán mạn về Taekwondo, những lời thể hùng tâm tráng khí... Say sưa đúc kết, cuối cùng khắc lên những tư thế tập luyện trên vách động. Thời gian không thể quay trở lại... *** Còn ba ngày nữa ! Còn

ba ngày nữa Bách Thảo sẽ trở về ! Tại trung tâm huấn luyện, Hiếu Huỳnh rầu rĩ cảm cái lau nền, trong lòng có bao điều ảm ức nên dứt khoát không ngần đầu, thích thể nào cứ việc bơi đàng nào còn ba ngày nữa Bách Thảo sẽ trở về ! *** Sáng sớm. Vừa mở cửa Bách Thảo đã giật mình. "Ngạc nhiên lắm sao?" Anh chàng đẹp trai hình như vừa lẫn lộn muôn sông vạn núi đến, trên người vẫn còn hơi sương ẩm ướt, thấy vẻ ngạc nhiên của cô khiến anh cười ngất, nụ cười rạng rỡ như mặt trời mới mọc. "Để anh nhớ lại xem nào, bao lâu rồi Chúng ta không gặp nhau?" Chàng trai cúi người về trước, đôi mắt tươi cười nhìn cô. "Còn nhớ anh là ai không? Có nhớ chút xíu gì về anh không hả?" "Đình Hạo tiền bối..." Hơi né về sau theo bản năng, Bách Thảo nhìn khuôn mặt tuấn lãm kẻ sát mặt mình, đột nhiên nhớ lại những câu nói đùa của Đình Hạo tiền bối khiến má bắt chợt đỏ dấy. "Đình Hạo tiền bối gì, anh là bạn trai của em." Đình Hạo lắc đầu dùng bộ dạng xấu xa nhìn cô, thờ dãi, "Chẳng lẽ em quên là Chúng ta đang qua lại với nhau". "Xin huynh đừng nói như vậy". Mặt Bách Thảo càng đỏ dấy, lại lùi về sau một bước. "Thế nào hôm qua trở về nước không thấy em, biết em vẫn còn ở Hàn Quốc nên anh lập tức bay sang đây gặp em. Em đón anh như vậy làm anh buồn lắm đấy", Đình Hạo nheo mắt nhìn cô, như cười như không. "Để anh đoán nhé, liệu có phải trong thời gian ngắn em đã thích ai đó rồi chăng!". "Em..." Bách Thảo mở miệng định nói nhưng Đình Hạo lại ngắt lời. "Đừng nói, anh không muốn nghe", anh cười, "Ngồi máy bay mãi nên anh mệt quá, có chỗ nào để anh nghỉ một lát không?" "Bách Thảo em vẫn còn ở đây, sẽ muộn mất đấy." Giọng ân Tú vang lên, cô trao cho Bách Thảo một khay trà, dặn dò: "Đây là trà cha thích, em mang vào đi". "Vâng." Đón khay trà, Bách Thảo ngập ngừng nhìn Đình Hạo. "Em đi đi, anh đợi ở đây", Đình Hạo nửa cười nửa không, xua tay nói với cô rồi chăm chú nhìn cô đi ra. "Chuyện hai người của anh em đã nghe hết." Người đầu tiên gặp Đình Hạo thật ra là Ân Tú, nhìn thấy Đình Hạo đến Xương Hải võ quán, một đệ tử phụ trách nhà khách dẫn anh đến gặp Ân Tú. "Anh thích Bách Thảo sao?", trong nắng sớm, Ân Tú mỉm cười nửa đùa nửa thật, "Vậy mà em tưởng anh thích em kia đấy". "Haha, anh cũng tưởng là anh thích em", Đình Hạo bối rối đưa tay vuốt sống mũi, "Nhưng có một thời gian đột nhiên cảm thấy...". "Thôi thôi đừng nói nữa, anh nói nữa em sẽ buồn đấy", không cho Đình Hạo nói, Ân Tú dẫn anh đến chỗ nghỉ, "Nói thật người thích Bách Thảo nhiều lắm, anh không hẳn đã thắng". "Thật sao?" Đình Hạo cười, hỏi lại rồi không nói gì nữa. Tự tay kiểm tra mấy đồ dùng vệ sinh như khăn mặt, kem đánh răng, nước nóng, sắp xếp cho Đình Hạo đầu vào đấy. Trước lúc đi, Ân Tú ngoài đầu nói với chàng trai đẹp rạng rỡ như ánh mặt trời đó: "nếu Bách Thảo không thích anh, anh có thể tiếp tục thích em, em cũng không dễ bụng". *** Trong sơn động. Dùng một vuông vải đen bịt mắt, Bách Thảo đứng giữa một khu đất trống, hai tay nắm chặt, tĩnh tâm lắng nghe mỗi biến động của âm thanh từ bốn phía vọng lại. Mắt không nhìn cảnh vật, mọi cảm quan càng tròn trên nhạy bén, tiếng nước suối chảy dường như êm đềm hơn hôm qua, nhưng có thêm một tiếng để níu non ở vách núi bên phải, trong gió thoảng mùi trà, ánh trăng chiếu lên cổ cô, thoáng lạnh. Tiếng gió ngưng tụ. "Hãy...!" Tâm theo tiếng gió, Bách Thảo ho một tiếng, xoay người vọt lên rồi đá mạnh về phía bên phải. "Hãy...!" Người vừa tiếp đất, Bách Thảo hô một tiếng nữa, đá phản hồi sang trái. Văn Nhạc tổng sư nói... Không chỉ dựa vào mắt để khám phá khỏi thể của đối thủ, mắt có thể bị đánh lừa bởi động tác giả hoặc nếu tốc độ quá nhanh mắt không kịp phản đoán sẽ ảnh hưởng đến tấn công. Hãy cảm nhận bằng toàn thân. Để cho tất cả biến thành phản ứng trực tiếp nhất của cơ thể. "Hãy...!" Trong bóng đêm, khi mắt không thể nhìn thấy vạn vật, Bách Thảo đánh thức các tế bào trong cơ thể nắm bắt mỗi biến đổi tinh vi của vạn vật xung quanh. *** "Kim chi của anh đâu? Em quên rồi đúng không?" Đợi lúc trăng lên, Đình Hạo mới thấy Bách Thảo trở về. Anh cười hóm hờ ngồi cạnh cửa sổ nhìn mặt cô đỏ gay, mồ hôi vẫn chưa khô. "Em mua rồi!" Vừa chạy đến lục đồ trong ba lô đựng đồ đã mua lần trước, Bách Thảo lấy ra một túi to kim chi, căng thẳng nói: "Huynh xem, em đã mua rồi". Đình Hạo nhìn cái hộp. "Anh không thích loại này. Đi Chúng ta đi mua loại khác." "Nhưng lúc em mua đã hỏi rồi, người bán hàng trong siêu thị nói, loại này là chính hãng, ngon nhất", Bách Thảo hơi hốt hoảng nói. "Em đã hỏi rồi sao?" "Vâng. Bởi vì huynh không nói thích loại nào, cho nên...", cho nên cô sợ mua loại không ngon, hỏi rất nhiều người rồi mới quyết định mua loại này. Đình Hạo nhìn cô rất lâu. "Ngốc ạ, chẳng lẽ phải để anh nói thẳng ư?", Đình Hạo nét mặt không vui, "...là anh chỉ tìm cơ để đi cùng em". "Đi thôi. Bây giờ là lúc chợ đêm đông nhất. Em vẫn chưa đi chơi thoải mái một lần nào", nói đoạn Đình Hạo kéo tay Bách Thảo, cô bỗng rụt tay lại như phải bỏng. "Đình Hạo tiền bối..." Mặt đỏ bừng, mặt dù có nhiều điều không biết nói thế nào nhưng Bách Thảo cảm thấy không thể cứ tiếp tục như thế này, cô áp úng. "Xin lỗi, xin huynh đừng đùa nữa... em không phải đang qua lại với huynh...". "Anh chưa từng đùa với em", định nắm tay cô, ngón tay anh lại từ từ nắm lại, "Anh nói Chúng ta thử qua lại một thời gian là thật". "Đình Hạo tiền bối!" Bách Thảo kinh ngạc. "Thế nào, làm em sợ sao?", trở về ngồi trước mặt cô, Đình Hạo dụi mắt, "Gay go thế, thì ra em luôn tưởng là anh đùa em". "Đình Hạo tiền bối..." Bách Thảo vẫn chưa hết bất ngờ không biết nói thế nào. "Ngốc ạ, sao em có thể nghĩ là anh đùa em?". ánh mắt Đình Hạo lộ vẻ bất lực. "Sao anh có thể đem chuyện này ra đùa được chứ?" Nhìn biểu hiện của Đình Hạo, Bách Thảo càng thấy hoang mang. Trong đầu chỉ toàn những tiếng "u u". "Xin...xin lỗi...em không biết...xin lỗi..." "Thôi đi, câu xin lỗi không thể nói tùy tiện", Đình Hạo tức giận. "Em có biết, nghe ba chữ đó anh khó chịu thế nào không?" Ngoài cửa sổ, trăng sáng sao thưa. Nhìn vẻ thần thờ của cô, Đình Hạo nhắm mắt, lát sau dường như đã bình tĩnh trở lại, anh hỏi: "Em đã yêu rồi, đúng không?" "...". Bách Thảo đỏ bừng mặt, cái ôm dưới gốc đa ven hồ, nụ hôn trong ca bin cáp treo là... là yêu sao? "Quả nhiên!", Đình Hạo cười đau khổ, "Chỉ có yêu rồi em mới thấy như vậy là không đúng, còn không thì em ngốc như khúc gỗ, hoàn toàn không biết tình yêu là gì". "...". Bách Thảo dờ người. "Nếu anh cùng em đi Hàn Quốc có lẽ đã không xảy ra chuyện này", buông tay cô, Đình Hạo nói tiếp, "Em không sai, là anh sơ suất, rõ ràng biết em có thể thích người đàn ông khác nhưng anh đã không giữ chặt em, đó là lỗi của anh". "Đình Hạo tiền bối..." "Được rồi, cho anh biết người ấy là ai?" "...". Bách Thảo sững người. "Có phải là Nhược Bạch không?" "Không phải!" Bách Thảo lắc đầu thật mạnh, "Thôi, lắc mãi đầu em rơi ra đấy!", một tay giữ đầu Bách Thảo, ý tứ trong mắt Đình Hạo càng sâu xa. "Vậy là Sơ Nguyên?" "...". "Là Sơ Nguyên sao?" "...". "Ha ha, không phải là gã Mãn Thắng Hạo đó chứ?" "Không phải, không phải." Bách Thảo cố lắc đầu, nhưng đầu cô như bị đóng khung trong hai tay Đình Hạo không thể nhúc nhích. "Đi thôi, Chúng ta đi chợ đêm". lát sau, Đình Hạo đứng thẳng người cầm tay cô kéo ra cửa, vừa đi vừa nói, "Nhanh lên, nếu không lát nữa các tiệm đóng cửa hết, anh biết có chỗ cực ngon". "Đình Hạo tiền bối!" Bách Thảo hốt hoảng, cảm thấy mình đi không rời ràng. "Thứ nhất, đừng gọi anh là 'tiền bối' nữa", dưới ánh trăng lạnh lạnh bàn tay Đình Hạo nóng ấm cô đến giữa sân, "Thứ hai, những lời vừa rồi của em, anh đã hiểu sau này anh sẽ không nói Chúng mình đang hẹn hò với nhau nữa..." "...". Bách Thảo thở mạnh một hơi, cảm giác tội lỗi bám riết cô đã lâu, cô cảm thấy mình cứ ngây ngô như vậy nên mới khiến Đình Hạo Tiền bối hiểu lầm. "Thứ ba, anh sẽ không bỏ cuộc." Ra khỏi sân, ánh trăng tràn ngập con đường lên núi phía trước, những bông hoa đại rụng đưa trong gió. Đình Hạo kéo cô đến trước mặt, nhìn đắm đắm nói: "Trừ khi đến một ngày, em có thể khẳng định với anh người em yêu là ai. Nếu không, trước khi em chưa hoàn toàn xác định được tình cảm của mình, anh sẽ không bỏ cuộc."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Cúp thể giới lần này, anh vẫn không tham gia sao?" Ráng chiều đỏ rực đầy trời, hai người đứng trên chái hóng gió ngoài đình viên, đây là chỗ cao nhất có thể thấy toàn cảnh của trái núi. Tay vịn lan can, Đình Hạo lắc đầu. "Lâu rồi không tập." Ân Tú thoáng thất vọng, liếc nhìn người bên cạnh lại hỏi: "Còn có

thể trở lại thi đấu không?" "Có lúc anh cảm thấy, anh ngày càng xa Teakwondo", Đình Hạo mơ màng nhìn màng sườn nhẹ phai xa, "Thậm chí cảm giác thi đấu cũng gần quên hết." "Chỉ cần anh muốn quay lại..." "À nói, ... xa bao nhiêu vẫn cũng có thể." Đình Hạo cười gượng, chuyển chủ đề. "Thắng Hạo tiến bộ rất nhanh." "Tôi qua anh đã đấu với cậu ta?" "Ừ" "Ai thắng?", Ân Tú hiểu kì, "Anh hay cậu ta?". Đình Hạo không trả lời, chỉ nói: "Thắng Hạo tiến bộ rất nhanh, nếu không có gì bất chắc Cúp thế giới lần này chắc chắn thuộc về cậu ta." "Anh thắng phải không?", Ân Tú vẫn buồn bĩnh, "Trưa hôm qua em đã gặp cậu ta, mặt cậu ta đen hơn mọi ngày như đồng hun vậy." Đình Hạo bật cười: "Thắng Hạo không thích người khác chê mặt đen." "Ha ha, nhưng mà mặt cậu ta đen sì như vậy, dù cả tháng vừa rồi ở trong động với cha em, không bị rám nắng thế mà mặt vẫn đen", Ân Tú cũng cười, nghĩ một lát lại nói tiếp, "khóa tập huấn cậu ta thua một người của đội Ngạn Dương" "Sao?" "Tên là Nhục Bạch" "Nhục Bạch", Đình Hạo chau mày, "Anh ta đánh bại thắng hạo ư?" "Đúng, anh cũng quen anh ta sao?" "À, có quen." "Anh ta cũng là tuyển thủ tiềm năng, nếu tham gia vào Cúp vó địch sẽ là trở ngại không nhỏ đối với Thắng Hạo", Ân Tú cau mày tư lự, "Nhưng sức khỏe anh ta ...". Mấy lần gặp, thấy sắc mặt Nhục Bạch nhợt nhạt, với một người kyu 56 Teakwondo như vậy là không bình thường. "Sức khỏe Nhục Bạch thế nào?", Đình Hạo lập tức chú ý. "Cũng không có gì!", Ân Tú lắc đầu, nhớ lại có lần Dân đối nói trong đội Ngạn Dương có một người bị cảm sốt hình như là anh ta. Ân Tú yên lặng giây lát, cố hình dung lại hai lần gặp Nhục Bạch. "Bách Thảo từ chối anh đúng không?", ánh mắt thăm dò, Ân Tú lại hỏi, "Có phải anh cảm thấy bị sốc không?" Nhìn màn sườn lần khuất bên dưới, nét mặt Đình Hạo thoáng buồn. "Có lẽ", một lúc sau anh mới trả lời. "Có lẽ ư?", Ân Tú không hiểu. "Từ trước tới giờ chưa từng nếm mùi thất bại, thỉnh thoảng được trải nghiệm cũng rất thú vị", một tay vuốt mũi, Đình Hạo cười gượng. Ân Tú nhìn chăm vào mặt Đình Hạo, về bản thân nói: "Thật không hiểu, anh thật lòng hay chỉ là cảm xúc nhất thời?". "Ha ha, người không chịu hiểu thì có lẽ là đúng", Đình Hạo cười ngất, "Trong thi đấu, bị đối phương đoán biết ý đồ là vô cùng nguy hiểm". "Đây không phải là thi đấu", Ân Tú lắc đầu, "Anh tự mãn quá, Đình Hạo!". *** Ngày tập luyện cuối cùng kết thúc. Ba dãy nền đều đã tắt, trăng lên tới đỉnh núi, ánh trăng thanh khiết. Vân Nhạc lặng lẽ nhìn Bách Thảo quỳ trên phiến đá trước mặt. "Pháp vô thường pháp, đại đạo vô hình, mong rằng có ngày con có thể quên mọi tức pháp, mọi kĩ xảo, có thể cảm nhận bằng toàn thân, tự do tự tại, hoàn toàn làm chủ", ông chậm rãi nói. "Xin vâng", Bách Thảo đáp. "Con vốn là người nhiệt tâm, không cần phải kiềm chế cái đó. Cố nhiên Teakwondo là tĩnh lặng và trí tuệ nhưng nhiệt tâm mới là gốc rễ." Bách Thảo lặng lẽ đáp: "Xin vâng". "Con về đi". "Xin vâng". Cung kính cúi chào, ngẩng đầu đã thấy tông sư nhấm nháp. Dưới ánh trăng tĩnh lặng, bóng ông tan dần như không tồn tại. Tông sư dạy, nhiệt tâm là gốc rễ của tất cả. Nhưng, tại sao cô không nhận thấy nhiệt tâm nào trong con người ông? Chỉ thấy cái lạnh như nước. dường như không có gì có thể xâm nhập được, lại giống như không chút hứng thú với bất kì điều gì. Trong thời gian một tháng. Cảm nhận của cô về ông hoàn toàn không giống những gì cô tưởng tượng. Lúc đầu cô tưởng ông là bậc cao nhân nên mới hững hờ với chuyện nhân gian như vậy, nhưng một hôm cô đột nhiên nhận ra... Đó không phải là sự lãnh đạm. Mà trái tim ông như cây gỗ khô. Giống như không còn hứng thú với chuyện đời nên mới tự mình xa lánh. Không vui, không buồn, không còn cảm xúc, không chỉ đối với nhân gian mà cả Teakwondo cũng vậy. Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn bóng lưng ông lơ lửng dưới ánh trăng khuya. Cô tôn sùng kĩ thuật Teakwondo của ông nhưng tủi hổ quê hương, từ bỏ người thân và người vợ sắp cưới, Vân Nhạc tông sư liệu bây giờ có còn hối hận vì lựa chọn năm xưa. Mặc dù bây giờ ông đã là người đứng đầu Teakwondo thế giới. Nhưng ông chưa bao giờ tham gia bất kì cuộc thi nào. Teakwondo mà chưa từng được thể hiện trên võ đài giống như bị mất đi một phần hồn mãnh liệt nhất. Một Teakwondo như vậy mà Vân Nhạc tông sư cô đơn tập luyện cho đến tận bây giờ, liệu có còn nhiệt huyết như năm xưa. "Con có yêu Teakwondo không?" Mắt vẫn nhắm Vân Nhạc tông sư đột nhiên lặng lẽ hỏi như nhận ra suy nghĩ của cô. "Yêu", Bách Thảo trả lời. "Con có thể vì nó được bao nhiêu?" "...", Bách Thảo ngập ngừng suy nghĩ, "Con thích Teakwondo, dù mệt dù khổ con cũng không sợ, không cần đi chơi mà toàn tâm toàn ý tập luyện nhưng, nhưng đối với con nó không phải là quan trọng nhất." Sau cuộc đấu với Kim Mẫn Châu, cô bắt đầu hiểu ra, cô còn yêu sư phụ, yêu Hiếu Huỳnh, yêu Nhục Bạch, yêu Sơ Nguyên, yêu Diệc Phong, yêu những người trong đội còn hơn cả Teakwondo... "Vân Nhạc tông sư", một hồi lâu thấy ông không nói gì nữa, Bách Thảo thấp thòm nói, "Con có thể hỏi tông sư một chuyện không?" "Xin mời" "Vì sao tông sư chưa thi đấu bao giờ?" "...", Vân Nhạc không trả lời. Thời gian từng phút trôi qua, Vân Nhạc cuối cùng vẫn không đáp lời, Bách Thảo cũng không hỏi lại. Cô cúi chào lần nữa rồi lặng lẽ lui ra. Ánh trăng vẫn lặng lẽ tỏa sáng. Đêm mùa hạ mát mẻ. Những hình người bé nhỏ khắc trên vách động dường như cũng lặng lẽ động cựa dưới ánh trăng, đó là thiếu thời của ông. Vân Nhạc trầm ngâm. Hình như rất lâu về trước, lúc đó ông còn là một cậu bé với nhiệt huyết như lửa, ông như viết chữ cuồng thảo, trồng một cây đa bên mép nước và sau mỗi cơn mưa ông lại cùng nàng bắt dế dưới gốc đa. Lúc đó, ông yêu nhất Teakwondo. Quên hẳn rằng ngoài Teakwondo ra thực ra trong cuộc sống có rất nhiều thứ khiến người ta say mê. Vì thế ông lựa chọn Teakwondo, lựa chọn ở lại Xương Hải vô quân sau đó không hề lưu luyến, chấp nhận vứt bỏ tất cả. Bắt đầu từ lúc nào? Trong lòng ông đột nhiên có một khoảng trống. Những lúc nghỉ ngơi giữa giờ tập, trong đêm yên tĩnh, một mình ông đã trồng những cây đa như thế, khoảng trống trong lòng ngày càng không thể lấp được. Nhưng đến khi Teakwondo trở thành duy nhất thì niềm vui mà ông có được từ đó ngày càng ít đi. Có một hồ, cuối cùng ông mới phát hiện, thực ra thời khắc hạnh phúc nhất là khi ông giành chiến thắng, nàng và bạn bè lao đến vây quanh và ôm lấy ông. Còn ông thậm chí không muốn tham gia bất kì cuộc thi nào nữa. Bởi ông chỉ muốn đại diện cho đất nước mình, chỉ muốn trong giờ phút đứng trên bục vinh quang và lá cờ được kéo lên chính là quốc kỳ của tổ quốc mình. Ông tưởng rằng Teakwondo là tất cả đối với ông nhưng thật ra sau khi vứt bỏ mọi thứ ngoài Teakwondo, ông mới nhận ra mình đã sai. Ông đã sai... Vân Nhạc tông sư khép mắt. Sau những ngày cô đơn hết năm này qua năm khác, ông phát hiện mình đã sai, ông làm sai cuộc đời mình đời mình, nhưng không thể quay trở lại. không ai còn nhớ ông của năm xưa, ngay đến cuốn Toàn phong túc pháp viết đầy những điều tâm đắc nhất của ông cũng bị vứt bỏ, lưu lạc đến một thiệu sách cũ. Năm tháng lặng lẽ. Cuộc đời ông đã qua đi như vậy, cô đơn như một trạng động kín, gió không thể lọt vào... *** Trời vừa sáng, Hiếu Huỳnh đã vùng dậy! Điều này vi phạm nghiêm trọng nguyên tắc sống bao năm của cô, thói quen ngủ muộn và phản xạ có điều kiện! Hahahaha, hôm nay Bách Thảo trở về nước! Gật bỏ những buồn phiền như mây đen bao phủ những ngày qua, Hiếu Huỳnh vui vẻ mặc chiếc váy may mắn màu hồng, khoác chiếc xác có quai trắng treo con gấu xinh xắn mà Bách Thảo tặng lần trước. Thậm chí cô còn đắn đo hồi lâu, có nên cắt trộm một bó hoa hồng trong vườn không, ra sân bay đón Bách Thảo mà thêm một bó hoa sẽ càng thêm long trọng. À, thôi vậy. Hoa hồng xem ra hơi tầm thường. Dù sao cô cũng đi nghênh đón nữ hoàng Taekwondo trong lai Thích Bách Thảo, sao có thể dùng loại hoa rẻ tiền đó, sao lại để một dấu ấn không đẹp trong thời khắc lịch sử thế chứ. A Nhân và Bình Bình đã đợi ngoài đường, ba người háo hức phấn khởi bắt xe buýt ra sân bay. Vân Nhạc tông sư thật lợi hại, thu nạp Bách Thảo làm đệ tử, thật tuyệt thật tuyệt, Bách Thảo sắp thoát thai hoán cốt, uy chấn thiên hạ, vô cùng triển vọng, vô cùng triển vọng. Sân bay, sóng người nhấp nhô. Hiếu Huỳnh đứng giữa đám đông, A Nhân và Bình Bình phát hiện còn hai mươi phút nữa chuyến bay của Bách Thảo mới hạ cánh. Phù, họ vẫn còn thời gian để kiểm tra lại trang thiết bị, kiểm tra xong xuôi, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một bóng người từ xa, Hiếu Huỳnh ngơ ngẩn, A Nhân và Bình Bình ngẩng đầu cũng sửng sốt. "À, Sơ Nguyên sư huynh". Dường như không tin vào mắt mình, A Nhân ngẩng người kêu lên, Bình Bình đã phấn khởi vỗ tay gọi: "Sơ Nguyên sư huynh! Sơ Nguyên sư huynh! ở đây! ở đây." Qua khe hở của sóng người nhấp nhô trước mặt, Sơ Nguyên nhìn thấy mấy người họ. Anh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, quần bò xanh thẫm, người dong dong cao, khuôn mặt tuyệt mỹ, khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng người thanh thoát điềm đạm, ánh mắt dịu dàng, đi về phía họ. "Đẹp trai quá! Đẹp quá! Đẹp quá!" A Nhân phấn khích thì thầm vào tai Hiếu Huỳnh. Đợi khi Sơ Nguyên đến gần, lập tức trở lại nghiêm chỉnh, cùng với Hiếu Huỳnh và Bình Bình trịnh trọng cúi chào: "Chào Sơ Nguyên sư huynh." Sơ Nguyên chào đáp lễ "Sơ Nguyên sư huynh, huynh đến sân bay đón người hay sao?", Bình Bình cung kính hỏi. Từ nhỏ cô sùng bái nhất Sơ Nguyên sư huynh, chính vì Sơ Nguyên nên cô mới xin gia nhập Tùng Bách võ quán. "Ừ" "Ha ha", Bình Bình cười vui vẻ, "Chúng em cũng đi đón người!" "Chúng em đi đón Bách Thảo", A Nhân bổ sung "Anh cũng vậy" Sơ Nguyên cười "..." "Bình Bình chưa hiểu "Cũng là thế nào?" "Anh cũng đi đón Bách Thảo", Sơ Nguyên nhìn về phía cửa ra, ánh mắt cười dịu dàng không ngờ bị ánh nhìn của A Nhân và Bình Bình bắt gặp "Ha ha, Sơ Nguyên sư huynh ... cũng đi đón Bách Thảo ...", Bình Bình thoáng ngập ngừng phải thôi, trước khi đi du học quan hệ giữa Sơ Nguyên sư huynh và Bách Thảo rất tốt, sau khi về nước mặc dù Bách Thảo và Nhục Bạch sư huynh yêu nhau nhưng quan hệ giữa hai người vẫn rất tốt. Hình như Sơ Nguyên sư huynh còn phụ

đạo tiếng Anh cho Bách Thảo nữa. Vì thế Sơ Nguyên sư huynh ra tận sân bay đón Bách Thảo có gì là lạ. Đúng rồi! Lắc lắc đầu, Bình Bình vẫn cảm thấy hơi kỳ quặc, nhất là ánh mắt Sơ Nguyên hướng về phía cửa ra, tại sao ... “Nếu sớm biết Sơ Nguyên sư huynh cũng đón Bách Thảo thì mọi người cùng đi”, Bình Bình nói về bên lên, đã nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, hiếm hoi mới có cơ hội ở gần Sơ Nguyên sư huynh như vậy “Này, sao thế?” A Nhân đẩy nhẹ Hiếu Huỳnh đang tư lự bản thân. Từ lúc gặp Sơ Nguyên sư huynh vừa rồi, Hiếu Huỳnh cứ như bị một roi từ trên trời vọt xuống, ngây ngô không nói không rằng. “Chuyến bay số CZ8209 đã hạ cánh...” Từ đại sảnh sân bay vọng ra tiếng phát thanh ngọt ngào mà êm ru. Được Bình Bình và A Nhân nhắc nhở, Hiếu Huỳnh quyết định tạm thời không nghĩ nhiều bèn xốc lại tinh thần! “Mỗi người hai cái, xếp theo thứ tự” Kiểm tra xong những tấm biển chào mừng rất đáng yêu, Hiếu Huỳnh cũng vui vẻ giơ tấm biển của mình lên. Cô tự nhủ bản thân phải tin tưởng Bách Thảo, tin tưởng Sơ Nguyên sư huynh, không được suy nghĩ vẩn vơ, suy đoán linh tinh! “Còn dư tấm biển nào không?” Giọng Sơ Nguyên từ phía sau vang lên, ngẩng đầu thấy khuôn mặt dịu dàng tuấn nhã của anh, Hiếu Huỳnh ngây người, giây lát mới có phản ứng, cúi đầu lục tìm trong xác “Chỉ còn cái này.” Hiếu Huỳnh chìa ra một tấm bia hình trái tim, còn đang do dự thì Sơ Nguyên đã cầm ngay lấy. Đó là một tấm bia nền trắng bên trên vẽ một trái tim lớn màu đỏ. Anh ngắm nghía, mỉm cười rồi giơ lên trước ngực. Lòng Hiếu Huỳnh đột nhiên hoảng loạn “Bách Thảo ra rồi!” Bình Bình xúc động reo lên, A Nhân về náo nức, Hiếu Huỳnh mắt sáng lên nhìn về phía cửa ra, ý nghĩ tán loạn rồi loạn vừa rồi đột nhiên tiêu tan như mây khói Trên hành lang, lối ra lẫn với dòng người Sơ với lúc đến sân bay Hàn Quốc, vừa xuống sân bay Bách Thảo đã cảm thấy sân bay nội địa khách đông hơn nhiều. Mặc dù phải chen chúc một chút nhưng xung quanh toàn những tiếng nói quen thuộc, trang phục quen thuộc, tất cả đều quen thuộc thân thiết. Đây là lần đầu tiên cô xa đất nước. Đúng hơn một tháng Lại đặt chân lên mảnh đất tổ quốc, trong lòng trào lên niềm ấm áp “Đưa anh cầm túi cho” Nhìn về mặt xúc động của cô, Đinh Hạo vội tay định nhắc dây đeo ba lô trên vai cô. Bách Thảo nghiêng người né, vội nói: “Thôi ạ, không nặng mà” “Em như vậy sẽ làm tổn thương anh!” Đinh Hạo lắc đầu, Hiếu Huỳnh? “...” Theo dòng người đi ra, Bách Thảo sững sờ ngây người nhìn anh, còn chưa kịp hỏi tại sao, đột nhiên nghe thấy những tiếng hoan hô nhiệt liệt “Hoan nghênh Bách Thảo” “Thăng lợi trở về” “Hoan nghênh Bách Thảo” “Thăng lợi trở về” Bên ngoài hành lang đại sảnh, ở chỗ lối ra có hàng lan can chắn hai bên, ba cô gái mặt tươi như hoa, tay vẫy đều tấm tập những tấm biển nhỏ, trên viết những con chữ bay bổng rất đáng yêu giống như chào mừng một minh tinh “Hoan, nghênh, Bách, Thảo, trở, về” Trong tiếng hoan hô nhiệt liệt, đứng ngoài cùng bên trái là Sơ Nguyên ánh mắt anh vượt qua đám người đang mỉm cười nhìn cô, trong tay anh cũng có tấm bia là một trái tim lớn màu hồng tươi, giơ trước ngực. Người như hóa đá, Bách Thảo đứng lặng. Mặt cô bắt chợt độ lộng lẫy. Thấy Hiếu Huỳnh cùng hai cô gái vui mừng la oán, có một số hành khách cầm máy ảnh, tưởng là họ đón tiếp minh tinh nào đó “Bách Thảo! Bách Thảo!” Ôm chặt lấy Bách Thảo, Hiếu Huỳnh và mấy cô bạn xúc động lướt tay khắp người cô, vui vẻ kêu lên: “Trời ơi, cuối cùng cậu cũng trở về” “Chúng tớ nhớ cậu quá” “Mau để tớ xem xem, có gì thay đổi không nào” Nghĩ đến giấc mơ của mình, Hiếu Huỳnh kéo A Nhân và Bình Bình ra, mắt long lanh nhìn ngắm Bách Thảo cả tháng trời không gặp. Nheo mắt nhìn phải nhìn trái, chợt Hiếu Huỳnh thấy vogue kêu lên “Sao trông cậu chẳng khác trước gì thế?” “Thế nào? Bách Thảo làm sao?” Bình Bình và A Nhân gạt mình bởi nỗi thất vọng đến ngán ngán trong giọng nói của Hiếu Huỳnh, lập tức đắm đuối nhìn Bách Thảo. Bách Thảo cũng ngơ người, không hiểu gì cả “Ồi ời ời ời, xem ra cậu vẫn là một người bình thường”, Hiếu Huỳnh thương cảm ghen giọng nói “Không thế thì sao?” A Nhân không hiểu “Tớ đã nằm mơ, trong mơ thấy cậu xoáy người vọt lên không tung cú đá, mùa xuân tung bùng hoa nở khắp nơi, một cú nữa ánh sao chói lọi cầu vồng bảy sắc” Hiếu Huỳnh chán ngán ngửa mặt than “Rốt cuộc giấc mơ đánh lừa tớ, hay là cậu làm tổn thương tớ, tại sao, tại sao cậu vẫn là Bách Thảo ngây ngô như vậy? Ồi chao chao...” “Xì” A Nhân đá Hiếu Huỳnh Bình Bình lên kéo Bách Thảo ra một chỗ, ánh mắt liếc sang người vừa đi bên cô, hỏi nhỏ: “Bách Thảo sư tỷ, tỷ cùng về với Đinh Hạo tiên bối sao?” Thấy Hiếu Huỳnh không bị đá ngã, Bách Thảo thờ phào. Nghe Bình Bình hỏi vậy, cô bắt giắc liếc nhìn Sơ Nguyên, đầu óc hỗn loạn, đột nhiên không biết nói thế nào “Đúng!” Đinh Hạo trả lời thay cô, anh cười xòa lời lộ hàm răng trắng bóc khiến Bình Bình ngán người nhìn. A Nhân há mồm nhìn Đinh Hạo rồi lại nhìn Bách Thảo không thể tin nổi “Lẽ nào hai người đang hẹn hò?” A, cô nghĩ ra rồi! “Đinh Hạo tiên bối, mấy ngày trước huynh đến võ quán tìm Bách Thảo, Hiếu Huỳnh không có nhà, chính là em nói với huynh, Bách Thảo vẫn ở Hàn Quốc chưa về, còn một tháng nữa”, A Nhân miệng vẫn há hốc ngạc nhiên “Lẽ nào sau đó huynh bay thẳng sang Hàn Quốc gặp Bách Thảo?” “Có chuyện đó sao?” Hiếu Huỳnh kinh ngạc lộ đầu ra tròn mắt nhìn Đinh Hạo suy nghĩ chốc lát rồi cướp lời A Nhân “Đã nói vậy, em cũng muốn hỏi! Đinh Hạo tiên bối, có phải huynh đang theo đuổi Bách Thảo? Huynh không những tặng Bách Thảo điện thoại mà khi ở Hàn Quốc còn tặng hoa cho Bách Thảo?” “Không có!” Bách Thảo đỏ mặt lập tức trả lời “Mọi người thấy thế nào?” Nhìn Bách Thảo bối rối Đinh Hạo cười ngất, vờ ngược mắt đã thấy Sơ Nguyên đang nhẹ nhàng đón ba lô của Bách Thảo. Anh cúi đầu lại mỉm cười, trong ánh mắt ngạc nhiên của Hiếu Huỳnh, anh nói thần nhiên: “Tôi có việc riêng đến Seoul, vừa may cùng chuyến với Bách Thảo” “Thật không?” Hiếu Huỳnh hơi không tin, “Nhưng huynh tặng Bách Thảo hoa oải hương có nghĩa là ‘chờ đợi tình yêu’ sao lại không phải là đang theo đuổi Bách Thảo?” “Hoa oải hương còn có một ý nghĩa nữa đó là ‘chờ đợi kỳ tích xảy ra’...”, Đinh Hạo cười nhìn Bách Thảo, “... tôi tin tưởng Bách Thảo sẽ chiến thắng trong cuộc chung kết lựa chọn tuyển thủ xuất sắc nhất” “...” “Hiếu Huỳnh ngây người, không biết nói sao “Sơ Nguyên cũng đến à” Đinh Hạo vỗ vai Sơ Nguyên, điềm nhiên xen vào giữa Sơ Nguyên và Bách Thảo cười nói: “Anh đến đón tôi sao?” Sơ Nguyên cũng vỗ vai Đinh Hạo, mỉm cười: “Đã lâu không gặp” Hiếu Huỳnh và A Nhân nhìn nhau, Bình Bình không hiểu gì, liền nói ngay: “Sơ Nguyên sư huynh đến đón Bách Thảo...” “Sao?” Đinh Hạo nửa cười nửa không Thấy vậy, Hiếu Huỳnh đột nhiên lại nghi ngờ nhìn Bách Thảo, nhìn Sơ Nguyên, lại nhìn Đinh Hạo mà trong lòng như có tiếng nói khác. “Anh” Một giọng nói thanh thanh và bước chân hơi gấp truyền đến, Bách Thảo ngây người. Giọng nói này rất quen nhưng hình như đã lâu không nghe thấy, cô nhìn ra ... Cô gái từ xa rào bước đi đến, trong chiếc váy hai dây màu trắng và dưới ánh nắng sáng lóa hắt từ mái vòm đại sảnh, thiếu nữ mang một vẻ thanh tân đẹp là thường, dáng thon, nụ cười tuyệt mỹ, dịu dàng và điềm tĩnh Đinh Nghi đến bên Đinh Hạo, nũng nịu nói, rỗng ngó đầu ánh mắt lướt qua A Nhân, Bình Bình và Hiếu Huỳnh, rồi cùng dừng lại trên người Bách Thảo nhìn Bình Bình cười mỉm cười nói: “Có về rồi” “Vâng” Bách Thảo cúi chào “Chuyến đi Hàn Quốc vui chứ?” “... Rất tốt” “Bách Thảo không phải đi chơi”, Hiếu Huỳnh lè tiếng “Bách Thảo đã đoạt danh hiệu tuyển thủ ưu tú nhất khóa tập huấn, được Văn Nhạc tông sư nhận làm đệ tử, hướng dẫn cho Bách Thảo một tháng tròn” “Vậy sao?” Đinh Nghi ngạc nhiên “Bây giờ họ vẫn duy trì hoạt động đó sao? Tôi tưởng đã chấm dứt rồi chứ. Bách Thảo, trăn chùng kết cô đấu với ai?” “Kim Mẫn Châu” “À, là Kim Mẫn Châu”, Đinh Nghi cười “Công lực cô ta có tiến bộ không? Đáng tiếc cô đi tập huấn mà lại không gặp đối thủ thực mạnh” “Chị!...” Hiếu Huỳnh tức tím mặt “Trái tim đáng yêu quá!” không để ý đến Bách Thảo nữa, nhìn thấy tấm bia có hình trái tim trong tay Sơ Nguyên, Đinh Nghi vui vẻ bước đến, giơ tay vuốt lên đó cười rạng rỡ “Anh Sơ Nguyên, cảm ơn anh, em rất thích những thứ xinh xắn thế này!” Bách Thảo ngây người Cô cũng đang nhìn trái tim đó trong tay Sơ Nguyên “Đó là dành cho Bách Thảo!” Hiếu Huỳnh đắc ý, chấp tay vào eo cười “Đinh Nghi, chị nhầm rồi, đó là Sơ Nguyên sư huynh dành cho Bách Thảo, không phải cho chị!” “Thật không?” Đinh Nghi nhìn Sơ Nguyên Nhìn Bách Thảo cúi đầu, Sơ Nguyên nói nhẹ “Đúng, anh ra đón Bách Thảo” “Ra là thế?” Đinh Nghi mỉm cười, sau đó cơ hồ không quan tâm gì nữa. Liếc nhìn Bách Thảo rút tấm bia hình trái tim trong tay Sơ Nguyên đi ẩn vào tay Bách Thảo, cười khẩy: “Đúng là trẻ con cái gì cũng muốn đòi, nếu thích thì cầm lấy, đừng làm hỏng đấy” “Đi thôi”, nói xong Đinh Nghi khoác tay Sơ Nguyên, lại khoác tay Đinh Hạo nói “Chúng ta về thôi” “Này...!” Thấy hai anh chàng đẹp trai đều bị Đinh Nghi kéo đi, Hiếu Huỳnh cuống quýt, dựa vào đầu, dựa vào cái gì chứ, vừa rồi rõ ràng Bách Thảo còn là nhân vật chính, Đinh Nghi vừa xuất hiện đã cướp đi tất cả “Đinh Hạo, ngày mai tôi mời cậu ăn cơm” Sơ Nguyên gỡ tay Đinh Nghi khoác trên tay mình “Cậu và Đinh Nghi về trước đi, tôi đưa Bách Thảo và mọi người trở về võ quán” Đinh Nghi gượng cười, không biết nói sao “À, đúng, em thiếu chu đáo quá!” Đinh Nghi tò mò áy náy, dừng lại hỏi Hiếu Huỳnh “Các cô đi bằng gì?” “Xe buýt!” “Anh, đây là chìa khóa của em”, Đinh Nghi cầm chiếc chìa khóa nói “Anh đưa Bách Thảo và mấy người về, em có chuyện cần nói với Sơ Nguyên” Đinh Hạo nhìn Bách Thảo hỏi: “Có được không?” “... Vâng” Bách Thảo hơi ngần đầu, đang định lấy lại ba lô của mình trong tay Sơ Nguyên thì Sơ Nguyên đã mỉm cười, chuyển chiếc ba lô từ tay trái sang tay phải, nói với Đinh Nghi: “Đinh Nghi, để hôm khác đi” “Chúng ta về thôi” Năm cánh tay Bách Thảo, Sơ Nguyên nhắc chiếc balô trong tay, khẽ gạt đầu với Đinh Hạo, Đinh Nghi rồi đưa cô ra phía cổng sân bay. Hiếu Huỳnh, A Nhân, Bình

Bình phản khởi đi theo “Đừng ngốc nghếch thế” Từ xa, cánh cửa ở đại sảnh tự động mở ra lạch đong vào, đóng vào lại mở ra. Đình Nghi mím chặt môi đứng nguyên tại chỗ, Đình Hạo khẽ thở dài rồi kéo tay cô bước đi Đến khi đã ngồi yên ổn trên xe của Sơ Nguyên, Hiểu Huỳnh vẫn còn say sưa đắc ý bởi về mặt của Đình Nghi, ha ha, quả nhiên Bách Thảo trở về tất cả đề thay đổi, ha ha ha ha Nhưng ... Nhìn hai người ở hàng ghế trên trong xe Bách Thảo ngồi ngay ngắn tay cầm trái tim, Sơ Nguyên lái xe mắt như cười, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Bách Thảo, Bách Thảo cũng thỉnh thoảng đỏ mặt nhìn Sơ Nguyên Hiểu Huỳnh cau mày Đột nhiên lòng lại không vui *** Toàn Thắng vỗ quán Buổi chiều, gió hè từng trận thổi qua, cành mai rung rung, tiếng lá rì rào. Trên chiếc bàn vuông dưới gốc mai có một đĩa hạt mai, một đĩa dưa hấu và trà xanh tỏa khói từ chiếc cốc gốm màu tím nhạt, Bách Thảo đưa cho Khúc sư phụ hộp sâm Cao Ly mua từ Hàn Quốc. “Cách dùng loại sâm này con đã ghi rõ ở đây”, Bách Thảo đưa thêm cho ông một tờ giấy, “trong đó ghi đầy đủ cách dùng sâm Cao Ly thích hợp cho tình trạng sức khỏe. Mong là sẽ có tác dụng tốt cho sức khỏe của sư phụ” “Tốt tốt!” đón hộp sâm và tờ giấy, Khúc Hướng nam chậm rãi gặt đầu “Cảm ơn Bách Thảo”, Quang Nhã rót thêm nước sôi vào ấm trà, xen lời “Đúng là cha cần bồi bổ sức khỏe, mấy hôm trước tôi đưa cha đi bệnh viện, bác sĩ cũng nói như thế” “Đi bệnh viện? Tại sao?”, Bách Thảo lo lắng “Không sao”, hơi nước chè bốc lên, Quang Nhã cúi đầu, hàng mi uớt ướt “Thấy cha cứ ho mãi, tôi chưa bao giờ đưa cha đi khám cho nên mấy hôm trước đã đưa cha đến bệnh viện để tổng kiểm tra sức khỏe” Đặt cốc nước xuống rồi ngồi trở lại bên bàn, Quang Nhã nhìn nét mặt lo lắng của Bách Thảo, cười nói: “Đừng lo, bác sĩ nói cha không có vấn đề gì lớn, chỉ cần chú ý điều dưỡng là được, sâm Cao Ly của cô mua rất đúng lúc” Bách Thảo ngẩng người nhìn hai cha con trước mặt. Về gay gắt ngày xưa đã giảm nhiều, Quang Nhã lúc này cũng như mọi cô gái, trong ánh mắt tươi cười có cả nét âu yếm nũng nịu. Thân hình người cha không già nua cô đơn nữa, đôi mắt trầm lặng cô đơn đã tròn lên ấm áp. Ngay tiếng lá mai cũng như reo vui hơn mọi ngày. Đây là cảnh tượng cô mong mỏi Cô biết sư phụ muốn Quang Nhã chấp nhận ông Cô luôn nỗ lực giúp ông tại nguyện Tuy nhiên, nhìn cảnh cha con đầm ấm lúc này, lòng cô bất chợt thấy nao nao như sâu trong lòng có chút hẫng hụt Hoàng hốt di chuyển ánh nhìn, Bách Thảo không hiểu mình bị làm sao, làn nước mắt không kịp đề phòng trào ra. “Bách Thảo?” nhận thấy vẻ bất thường của Bách Thảo, Quang Nhã nghiêng người lo lắng nhìn cô “Cô sao thế, đi máy bay mệt quá phải không?” “Không sao, tôi không sao” Bách Thảo vội lắc đầu, không chế tâm trạng kỳ quặc của mình, ngượng ngịu nói. “Bây giờ tốt rồi” “Con cũng nên chú ý sức khỏe”, Khúc Hướng Nam nhìn cô “Tập luyện là quan trọng, sức khỏe là hàng đầu” “Vâng” “Sau hè này con đã vào lớp mười hai rồi. Phải thi đỗ đại học, biết không?” “... Vâng” “Kinh phí học đại học cho con và Quang Nhã, đã chuẩn bị xong, con không phải lo chuyện đó” “Sư phụ...” Bách Thảo kinh ngạc ngẩng đầu “Thật đấy” Quang Nhã khoát tay cô, cười nói “Cha đã cho tôi xem sổ tiết kiệm, có hai cuốn, một đứng tên cô, một đứng tên tôi, cha đã tích lũy từ lúc chúng ta còn nhỏ” “...” Hàng mi run run, những giọt nước mắt vừa kiểm chế lại trào ra. Bách Thảo bối rối ngoảnh đầu, nước mắt vẫn tuôn như mưa “Con bé này...” Khúc Hướng Nam thở dài “Cảm ơn sư phụ” lấy tay gạt những giọt nước mắt trên má, Bách Thảo đau xót ngẩng đầu: “Nhưng đợt tập huấn này con được thưởng một số tiền lớn, đủ kinh phí học đại học” “Con cũng vậy cha à”, Quang Nhã nói “Con định thi vào trường đại học ngay tại thành phố này, nhà hàng chỗ con làm thêm hai năm vừa rồi họ bảo tiền công của con đã gửi cả vào tiết kiệm cho nên tiền học phí con có thể tự lo” “Cha à, số tiền này cứ tạm cất giữ lại đã” mặt Quang Nhã đỏ ửng, “Đến đến một ngày, con và Bách Thảo lấy chồng thì cha cho chúng con làm của hồi môn” Trong gió hè buổi chiều. Ngồi quanh chiếc bàn vuông, Quang Nhã phụ trách rót trà, ba người lặng lẽ nói chuyện, thời gian chậm chậm trôi qua, ăn xong cơm tối thoát cái trời đã khuya. “Đây là mai tôi tự dầm” Trước lúc cô trở về, Quang Nhã đưa ra một cái ấm gốm nhỏ, mỉm cười nhìn cây mai trước sân rồi nói với Bách Thảo: “Chắc cô không tin, tháng trước cây mai đột nhiên ra quả hồng hồng, tròn tròn, lúc mới hái rất chua, tôi dầm đường nên bây giờ ngọt rồi” Bách Thảo cũng ngược nhìn cây mai “Bây giờ cậu chăm sóc nó sao?” “Ừ, tôi và cha cùng chăm sóc” Đón ấm mai dầm, Bách Thảo định cảm ơn thì dưới bầu trời đầy sao, Quang Nhã đột nhiên dang tay ôm vai cô, mi mắt rung rung. Saudó càng ôm chặt hơn mà thủ thi nói: “Cảm ơn cậu, Bách Thảo” *** Trong ánh nắng giữa hè, tòa tháp trắng toát lấp lánh tỏa sáng. Bước lên từng bậc thêm cao, Bách Thảo ngẩng nhìn trung tâm huấn luyện mà cả tháng nay cô không nhìn thấy. Giống như từ trong mơ trở về hiện thực, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ “Hôm qua chờ cậu suốt một ngày, chán quá mới rùa Nhân đi xem phim” hai tay ôm đầu che nắng, Hiểu Huỳnh vừa bước vừa xuống bậc thêm vừa trách “Cuối cùng xem xong phim quay về vẫn chưa thấy cậu, cậu đi đâu vậy?” “Đi gặp sư phụ” “Lâu vậy à?” Hiểu Huỳnh không tin “Sau đó thì sao, còn đi đâu nữa?” “... Trên đường về gặp Sơ Nguyên sư huynh” “...” Hiểu Huỳnh bùi bùi “Nói những gì?” “Chẳng có gì” mặt Bách Thảo hơi đỏ “Sau đó, tôi đến phòng Nhượng Bạch sư huynh, đợi mãi không thấy huynh ấy. Về đến nhà mới biết muộn quá rồi, cậu đã ngủ. Xin lỗi, Hiểu Huỳnh, tôi không biết cậu vẫn đợi” “Cậu đợi ở bên ngoài sao?” “Ừ” Trước đây mỗi dịp hè, Nhượng Bạch đều đi làm thêm. Biết là thời gian này anh không đến nhưng cứ cứ đợi, đợi mãi, thăm thẳm một phút sau Nhượng Bạch sẽ xuất hiện nhưng vẫn không thấy tăm hơi đâu “À, trong thời gian ở Hàn Quốc, cậu có liên hệ với Nhượng Bạch sư huynh không?”, Hiểu Huỳnh ngúc ngoác đầu, về mặt có phần lả lả “Không” Văn Nhạc tông sư đã lệnh cho cô chuyên tâm luyện tập, mọi phương tiện liên lạc với bên ngoài đều bị thu giữ “...” Thấy Hiểu Huỳnh có chuyện muốn nói, Bách Thảo chăm chú nghe, lát sau đẩy cửa bước vào phòng tập, cảnh tượng trong phòng khiến cả hai sững sờ Có đến hơn chục phóng viên tay cầm micro, máy ảnh, vai vác máy quay tụ tập trong đại sảnh. Phía trước, một nữ phóng viên xinh đẹp, tay cầm microo đứng trước ống kính máy quay, đang thuyết minh. “Hôm nay, Đình Nghi đang quay một quảng cáo mới cho sản phẩm dầu gội đầu nào đó, cô vừa chiến thắng nữ quán quân Taekwondongười Nhật Asami Shimizu, trở thành tiêu điểm quan tâm của giới truyền thông. Sau đây, Chúng tôi sẽ phỏng vấn Đình Nghi...” “Đi thôi” kéo tay Bách Thảo đang ngây người đứng nghe Vào phòng để đồ, Mai Linh và Thân Ba cũng đang ở đó, nhìn thấy hai người, Thân Ba chào Bách Thảo rồi đi ra. Mai Linh xống lại ôm Bách Thảo, vui vẻ nói: “Các cậu nhìn thấy chưa?” “Cậu nói là đám phóng viên kia sao?” Hiểu Huỳnh mở tú đưng đồ, giọng không vui “Mắt có mù đâu mà không thấy!” “Tớ nói đoạn quảng cáo đang quay cơ, vừa rồi Chúng tớ chen vào xem được một lúc” Mai Linh hào hứng nói “Ồi, lần này có một siêu sao máy rầu cùng quay với Đình Nghi. Cực kỳ đẹp trai, cảnh từ xem lại pha Đình Nghi quay dài hút mắt, mái tóc xõa ra, quết qua tay anh chàng, lãng man kinh khủng?” “Cậu ba hoa cái gì vậy!” Hiểu Huỳnh cười nhạt “Nói gì lạ thế” Mai Linh cut hứng “Hiểu Huỳnh đạo này cậu kỳ kỳ thế nào ấy?” “Tớ kỳ ở chỗ nào? Dù chưa nhìn thấy siêu sao đó nhưng có đẹp đến đâu, liệu bằng Sơ Nguyên sư huynh của Chúng ta không?” “A, không...” “Có bằng Nhượng Bạch sư huynh không?” “Hình như cũng không” “Chính thế, vậy bảo cậu ba hoa có oan không!” Hiểu Huỳnh lừ mắt, “Cùng quay quảng cáo với một ngôi sao có gì là ghê gớm, khỏi nói Sơ Nguyên sư huynh, ngay Nhượng Bạch sư huynh nếu chịu gia nhập làng giải trí, cứ gọi là ăn đứt mấy sao kia” Mai Linh ngăn người nghe “Còn nữa, xin cậu đừng nhắc đến Đình Nghi với kiểu tôn sùng như vậy” Hiểu Huỳnh đóng cửa tủ đánh rầm “Tôi cho là chị ta còn thua Bách Thảo, giam mình tự tập lâu như vậy, khi quay trở về bỗng dưng khách chán. cậu thấy đấy, chị ta thay đổi kinh khủng lại còn tham gia cái gì, à ‘Hoahậu Taekwondo thế giới’” “Cậu nói xem, thế là thế nào?” Hiểu Huỳnh lừ mắt với Mai Linh, “Thế mà gọi là thi à, là diễn thì có! Chỉ là trò mua vui, làm xấu cả Taekwondo thôi!” “Cũng không thể nói như vậy, cậu chụp mũ ghê quá đấy...” Mai Linh hơi khó chịu giải thích “mặc dù không thể coi thi đấu chính quy, đúng, tớ thừa nhận có yếu tố giải trí nhưng ít nhất cũng có tác dụng phổ cập Takwondo đúng không?” Mai Linh càng nói càng hăng “Hơn nữa, Đình Nghi đẹp như vậy, thi đấu uy phong như thế nên có chuyện tai tiếng cũng là thường. Ngay giới truyền thông cũng phải công nhận do tiết mục của Đình Nghi mà gần đây số người học Taekwondo tăng trông thấy” “Này, chỉ loe vậy thôi” Hiểu Huỳnh không bậ tâm “Chị ta chỉ muốn đánh bóng bản thân. Kiểu thi đó, vừa nhìn đã thấy giả dối, Asami Shimizu nào, vô địch Nhật Bản gì chứ, chưa bao giờ nghe thấy, đúng là chưa bao giờ nghe thấy Nhật bản có nhân vật này” “Cô chưa nghe nói ư?” Trong không khí thoang mùi thơm dễ chịu như có ánh sao ủa tới, phòng giữ đồ sáng bừng hư ảo “Tháng trước, Nhật Bản tổ chức giải vô địch Taekwondo toàn quốc, vô sinh trẻ Asami Shimizu như con hắc mã, đánh bại lão tướng Seishi Kimoto vô địch ba năm liền để đoạt chức vô địch” Đình Nghi đến trước tủ giữ đồ, nói lạnh nhạt “Seishi Kimoto này chắc chắn cô đã nghe tên, Asami Shimizu đánh bại cô ta với tỷ số 5:2” Hiểu Huỳnh cũng người Bách Thảo ngồi thay giày trên ghế dài cũng sững lại, Seishi Kimoto là bậc lão tướng tuổi gần ba mươi, trong những giải đấu quốc tế lớn ba năm lại đây, dù chưa đoạt chức quán quân nhưng đều lọt vào vòng chung kết Thấy không khí có phần lạ lẫm, Mai Linh vội đồng giảng hòa nói liên thoảng “Đình Nghi, quảng cáo quay xong chưa? Nhanh thế! À này, hôm nay cậu trang điểm đẹp lắm, chuyên gia có khác! Không biết họ

dùng loại phấn gì mà nhìn sáng mượt tự nhiên, không hề có dấu vết nào, má cũng đẹp, không biết có phải là dùng phấn nước không, sao cứ như thấm vào da vậy?" "Hình như hàng của Mỹ, tập xong tờ hội lịch chuyên gia" Đình Nghi mỉm cười, lấy lọ tẩy trang trong tủ, quét một chút xoa lên mặt lớp son phấn lập tức được tẩy sạch bong "hiểu huynh" im lặng một lát Đình Nghi quay người nhìn Hiểu Huỳnh đang ngồi gần Bách Thảo, thờ dài nói "Không hiểu tại sao cô lại nói tôi như vậy" "Còn nhớ ngày trước, mỗi lần tôi đến Tùng Bách võ quán, cô luôn đuổi theo tôi, vui vẻ gọi 'Đình Nghi sư tỷ'. Cô bắt đầu ghét tôi từ bao giờ vậy?" Đình Nghi tức giận, giọng run run: "Tôi phải đi quay nhiều quảng cáo mất rất nhiều thời gian, thậm chí trận đấu trong đội lần trước tôi còn thua Bách Thảo" Mai Linh nôn nóng nhìn Đình Nghi, lại nhìn Hiểu Huỳnh Bách Thảo ngỡ ngàng quay đầu, thấy hai bàn tay Hiểu Huỳnh đang thất giầy chợt dừng lại "Hết thời gian tự luyện tập, tôi không muốn tham gia cuộc thi đó, lúc đầu đài truyền hình mời, tôi đã từ chối thẳng" Đình Nghi nói tiếp "Nhưng tình hình về sau như cô thấy trên ti vi, Asami Shimizu đến đây đã có chuẩn bị, từng đánh bại tuyển thủ nhiều nước, ngay cả bốn đại diện của Đoàn thanh niên Trung Quốc cũng bị đánh bại" "Làm thế nào đây? Tôi cứ khư khư giữ sĩ diện, tiếp tục từ chối tham gia để cho Asami Shimizu kia đi thắng đến thắng lợi không hề gặp đối thủ ở Trung Quốc ư?" Đình Nghi nhắm mắt "Xin lỗi, tôi không làm được đâu chỉ là tiết mục giải trí, đâu tôi bị người ta cho là phô trương, thích thể hiện, thích chơi trội, tôi cũng nhất quyết đánh bại cô ta" "Đình Nghi..." Mai Linh rơm nước mắt "Còn quảng cáo hôm nay là hợp đồng tôi ký từ hai năm trước, tôi nhất định phải thực hiện" Đình Nghi trấn tĩnh "Những gì tôi làm được, chỉ là cố không để ảnh hưởng đến luyện tập bình thường của người khác cho nên mới hơn năm giờ sáng đã bắt đầu quay, đến giờ đã xong" "Hiểu Huỳnh tôi biết cô rất quý Bách Thảo, Bách Thảo là bạn tốt" Đình Nghi cười đau khổ, nhìn Hiểu Huỳnh lặng lẽ không nói "Nhưng, cô có thể đừng nhìn tôi bằng cặp mắt đó được không?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Đình Nghi đi rồi. Trong phòng tĩnh lặng như tờ. "Hiểu Huỳnh, thực ra những lời Đình Nghi vừa nói cũng là điều tôi vẫn định nói với cậu", "Mai Linh do dự một hồi cuối cùng cũng nói thẳng, "Ai cũng biết cậu muốn Bách Thảo chiến thắng Đình Nghi, muốn Bách Thảo thay thế đình Nghi tham gia cúp thế giới. Bách Thảo là bạn tốt của cậu, cậu có suy nghĩ đó cũng không có gì lạ." "Chỉ có điều, Đình Nghi cũng là đồng đội của chúng ta", Mai Linh cắn môi, "Trước đây tôi không muốn làm căng thẳng không khí trong đội cho nên những lời nói của cậu làm tổn thương Đình Nghi tôi đều không lên tiếng. Nhưng, từ nay tôi sẽ không như thế nữa". Hiểu Huỳnh cậu nghĩ kĩ đi. "Khép cách cửa tủ, mai Linh quay ra rồi nhẹ nhàng nói với Bách Thảo "Xin lỗi, Bách Thảo." "Hiểu Huỳnh..." Nhìn Hiểu Huỳnh cần lắng lắng cúi đầu tháo giày, Bách Thảo khẽ gọi. cô không biết nên nói thế nào, biết là Hiểu Huỳnh đều vì cô, vì thế khi nghe những lời của Đình Nghi và Mai Linh, trong cổ như ứ tắc không thể nào thờ được. "Không sao". Hiểu Huỳnh cúi người để giày lên sàn rồi đặt vào tủ, ôm đóng quần áo đóng cửa tủ như không có chuyện gì. "Đi thôi, còn phải dọn vệ sinh nữa." "Ừ!" Thấy Hiểu Huỳnh trở lại bình thường, Bách Thảo cũng đóng cửa. Thay xong võ phục, cầm giẻ lau đi đến phòng tập, vừa quay quảng cáo xong chắc là bận rộn lắm. *** Diệc Phong thay xong quần áo, bước vào phòng tập sạch sẽ thoáng, vui vẻ huyýt sáo: "Bách Thảo, cô trở về quán yên khác hẳn. Hiểu Huỳnh, chịu khó học tập người ta nhé, đừng lười như thế! Mấy cái nệm, thời gian vừa rồi đúng là bẩn như giẫm lên cát vậy". "Xì, anh còn nói khoác nữa được sao!" Hiểu Huỳnh không thèm chấp, ném giẻ lau về phía Diệc Phong, Diệc Phong ngấp một cái, nhảy lên tránh được làm Hiểu Huỳnh tức giận giậm chân. "Tớ không đến muộn chứ!" Kim đồng hồ treo trên tường vừa chỉ số chín, Quang Nhã xông vào phòng tập vừa đi vừa thất vệ phục. "Xe buýt bị hỏng giữ đường, sửa lâu quá, nếu sớm biết thì đã đi chuyến khác rồi." "Không... Bách Thảo còn chưa nói hết, cánh cửa chính đã mở, thăm Ninh đi vào. Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu lên nền. Thăm Ninh mặt áo dài kẻ ca rô màu nhạt bó sát người, làn da trắng bóc, vàng trán trắng xanh đầy đặn, tóc cuốn cao cài chiếc trâm màu xanh ngọc, trông tươi thắm uyển chuyển giống như nữ nhân từ bức tranh cổ bước ra. "Bách Thảo!" Ánh mặt trời dừng lại ở Bách Thảo đứng trong đội hình, Thăm Ninh tươi cười: "Trong khóa tập huấn hệ em biểu hiện rất tốt, trận nào cũng thắng, giành được rất nhiều danh hiệu tuyển thủ xuất sắc nhất còn được thưởng món tiền lớn, đúng không?" "... Vâng" Bách Thảo đỏ mặt. "Rất tốt." Thăm Ninh gật đầu. Nhưng khi ánh mặt trời nhìn khắp một lượt mỗi đội viên, sau đó dừng lại trên ở Bách Thảo thì khóe miệng đã vụt tắt. "Nhưng tôi phải nhắc em, Bách Thảo", Thăm Ninh nhướn mày nói tiếp, "Bất luận ở Hàn Quốc em đã thắng ai, bất luận ai đã hướng dẫn em thì ở Ngạn Dương này, ở đây em vẫn chỉ là đội viên bình thường." "... Vâng" "Nói to lên" "Vâng" Bách Thảo dốc hết sức trả lời. "Được", Thăm Ninh khẽ gật đầu nói với toàn đội, "Được rồi, bây giờ bắt đầu luyện tập". "Hây!" "Hây!" "Hây!" Trong lúc toàn đội hàng ngũ ngay ngắn luyện tập, hiểu Huỳnh mấy liếc nhìn Bách Thảo ánh mắt lo lắng. Bách Thảo tâm trạng bất ai, không phải vì những lời vừa rồi huấn luyện viên mà là mãi đến giờ cô vẫn chưa gặp được Nhượng Bạch. "Hây!" Quay người đá hậu theo mọi người! Trong lúc quay người, Bách Thảo thấp thỏm liếc mắt về phía cửa phòng tập, cánh cửa vẫn đóng im. "Hây!" Khắp phòng, những cô song phi!" Cửa kín phòng tập vẫn đóng kín bất động, không có ai đi ào. "Được rồi, sau đây hai người một nhóm luyện tập!" Thăm Ninh nhìn các đội trước mặt đã về chỗ, "Mọi người phải nắm vững tiết tấu, khi ra chân lưng phải thẳng, động tác phải nhanh không được chần chừ khiến đối thủ không có thời gian phòng bị, nếu không từ chủ động rơi vào thế bị động hiểu chưa?". "Vâng!" Toàn đội đồng thanh trả lời, sau đó nhanh chóng tản ra hợp thành nhóm. Bách Thảo quay người. Đang ngỡ ngàng đứng ở vị trí quen thuộc, trước mặt lại không có Nhượng Bạch cùng nhóm mọi khi. "Bảo cáo huấn luyện viên!", Hiểu Huỳnh gọi tay. "Nói" "Nhượng Bạch sư huynh không đến...", Hiểu Huỳnh ấp úng, "Bách Thảo chỉ có một mình, không tập được". Mặt huấn luyện viên Thăm Ninh không biểu cảm, "Bách Thảo, em có thể tường thuật trước mặt có đối thủ, tự tập một mình được không?" "Được ạ!" Bách Thảo lập tức trả lời "Tốt" "Huấn luyện viên!", "Hiểu Huỳnh gọi tay, ngắt lời huấn luyện viên, "Em có thể rút ra không tập để đội hình có đủ đôi, có người tập với Bách Thảo!" Thăm Ninh mỉm cười. "Lần trước khi Đình Nghi trở về, tôi còn nhớ Nhượng Bạch nói nếu vì đình Nghi mà phá vỡ phân nhóm là không công bằng với Bách Thảo. Thế nào, bây giờ vì Bách Thảo phải phân lại nhóm ư?" Hiểu Huỳnh bối rối. "Em có thể", Bách Thảo mặt đỏ bừng nói, "Một mình em cũng được. Hơn nữa, Nhượng Bạch sư huynh chắc có chuyện gì mới không kịp tham gia buổi tập sáng, huynh ấy chưa bao giờ như vậy, huấn luyện viên Thăm Ninh đừng giận..." Bách Thảo vừa dứt lời, không khí trong phòng tập lập tức khác thường, biểu hiện của mọi người lập tức khác thường, biểu hiện của mọi người có gì đó rất kì lạ. Đình Nghi nhìn Bách Thảo, Lâm Phong với Mai Linh nhìn nhau, Quang Nhã nhíu mày, Thân Ba lại đẩy kính trên sống mũi, Diệc Phong cau mày. Bách Thảo chợt nhận ra không khí khác thường. Hơi hoảng, bối rối nhìn mọi người, mình nói sai gì sao? "Ừ, rất tốt", Thăm Ninh nửa cười nửa không, thu ánh mắt trở về nói, "Tiếp tục tập, khẩu lệnh của tôi..." "Đã trước!" "Hây!" "Đã ngang!" "Hây!" "Xuống tấn!" "Hây!" Phòng tập rộng thênh thang, ngoài Bách Thảo các đội viên mỗi nhóm hai người, một người cầm bia chân, người kia theo khẩu lệnh của huấn luyện viên, đá một cú, hô một tiếng, rầm rập nhất loạt hành động. Cuối cùng buổi tập kết thúc. Do không có người phối hợp, Bách Thảo phải tấn công nhiều gấp đôi người khác. Người đâm mồ hôi đứng trong đội hình, không kịp lau, trong lòng thấp thỏm không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Nhượng Bạch không đến? Tại sao thái độ mọi người lại kì cục như vậy? Mãi đến khi huấn luyện viên tổng kết buổi tập/ Bách Thảo đang định hỏi Hiểu Huỳnh. Huấn luyện viên Thăm chợt dừng lại, ngoái đầu nhìn toàn đội như cân nhắc điều gì, đoạn mỉm cười cười nói "Nếu Bách Thảo ở Hàn quốc thể hiện tốt được thưởng tiền, Đình Nghi chiến thắng Asami Shimizu cũng có

tiền thưởng , hay là tối nay Chúng ta tụ tập vui vẻ một chút?" "Hay quá!" Mai Linh vỗ tay, Khấu Chấn cũng vui cè phụ họa . "Đi đâu?", Thân Ba tỏ vẻ hào hứng. "Đề tôi tính", Đình Nghi mỉm cười. "Được" Huấn luyện viên thầm cười với Đình Nghi , vẫy tay với mọi người, "Vây tối nay gặp nhau, thời gian và địa điểm cụ thể Đình Nghi có trách nhiệm thông báo cho mọi người." "Vâng!" Đình Nghi trả lời. Khi huấn luyện viên khuất ngoài cửa phòng tập, trong khi mọi người bàn luận sôi nổi nên đi ăn ở đâu, Đình Nghi kéo Bách Thảo một góc nói: "Chi phí tối nay cô khỏi lo, mình tôi đảm nhiệm." "Không cần", Bách Thảo lắc đầu về ngưỡng, "Em có thể mà, tiền thưởng rất nhiều..." "Vây thì tốt", Đình Nghi gật đầu, không nói gì. "Đợi đã", Bách Thảo gọi Đình Nghi, khi hai người đối diện, cô có vẻ bất an, "Những lời chị nói lúc trước buổi tập....còn đừng hiểu lầm Hiểu Huỳnh..." "Sao? Hiểu lầm?", Đình Nghi cười ngạc nhiên, "Sự hù dọa của cô ấy với tôi lẽ nào là giả?" "Hiệu huỳnh chi là, có lúc nói năng hơi bộp chộp", Bách Thảo thoáng đỏ mặt, "Cô ấy không có ác ý, cô ấy cũng không phải sự thật muốn nhằm vào chị, cô ấy vì em nên mới nói như thế nên em xin lỗi chị. Chị đừng vì em mà ảnh hưởng đến quan hệ của hai người." Nói đoạn cúi gặp người trước Đình Nghi: "Xin lỗi". Ánh mắt Đình Nghi trở nên lạnh lùng nhìn Bách Thảo đang đứng cúi đầu, gằn giọng "Một câu xin lỗi, cô nói ra nhẹ quá. Cô có biết, vì cô, tôi đã mất những gì không?". Bách Thảo sững sốt. Đình Nghi đi thẳng không thèm ngoảnh lại nhìn, cánh cửa kín đóng sập sau lưng. *** Gì thế? "Mảnh giẻ lau dùng lại trên đệm, chột như tình ngộ từ những lời nói của đình Nghi, Bách Thảo ban khoăn nhìn Hiểu Huỳnh, không thể tin nổi, cô đã làm hỏng mọi chuyện, không thể như vậy, sao có thể xảy ra những chuyện như thế? "Đừng đấy..." "Đầu Hiểu Huỳnh nhúc ngoắc như xưa đi cảm giác khó chịu. "Hôm qua tớ không dám nói với cậu vì cậu vừa từ Hàn Quốc trở về..." "Cậu nói là Nhục Bạch sư huynh cãi nhau với huấn luyện viên thẩm ư?", ngắt lời Hiểu Huỳnh, Bách Thảo kinh ngạc lặp lại điều vừa nghe thấy, "Sau đó Nhục Bạch sư huynh không trở lại trung tâm nữa?" "Đúng vậy!", Hiểu Huỳnh lúng túng, "Lúc đó rất nhiều người nghe thấy, chính ở phòng làm việc của huấn luyện viên Thẩm, Nhục Bạch sư huynh rất giận, tiếng quát rất lớn." "... " Bách Thảo sững sốt. "... Tại sao?" Lúc lâu sau, Bách Thảo mới hoàn hồn. "À", đầu hiểu Huỳnh ngúc ngoắc nhìn Bách Thảo, nói nhỏ, "Hình như,... hình như... hình như là vì cậu..." "Vì tớ?" "Lúc đó , tớ cũng nghe thấy... trong lúc lờ lờ qua tiếng lại giữa Nhục Bạch sư huynh và huấn luyện viên Thẩm nhiều lần nhắc đến tên "Bách Thảo", "Đình Nghi", cô khóc khóc, Hiểu Huỳnh hắng giọng lại tiếp, "Thực ra không nên trách Nhục Bạch, lúc tớ biết chuyện cũng rất bức." "Rốt cuộc là chuyện gì?" "À... cũng vẫn là chuyện Cúp thể giới..." , Hiểu Huỳnh nheo mắt buồn buồn, không dám nhìn cô, "đình Nghi đã được nội bộ chỉ định tham gia Cúp thể giới, không cần tuyển chọn nữa." "... " "Quá bất công", Hiểu Huỳnh càng nói càng giận, "Họ đã vào đầu chữ, mọi người thi đấu bình đẳng, ai thắng thì được đi, việc gì phải tranh cãi! Tại sao lại quyết định như vậy? Danh tiếng quan trọng hơn tất cả hay sao?" Bách Thảo sững sốt. Tim cô lạnh dần, lạnh dần. Trong thời gian ở Hàn Quốc , cô tưởng mình đang ngày càng tiến gần tới giấc mơ, giờ bỗng nhận ra nó như ngày càng xa. "Cho nên Nhục Bạch sư huynh rất bức", Hiểu Huỳnh cười nhạt, "Nhục Bạch hằng ngày trông lạnh lùng như vậy mà khi tức giận lại đáng sợ đến thế, dám nói những lời như vậy với huấn luyện viên Thẩm". "... " "Sau đó, Nhục Bạch sư huynh không quay lại nữa ", Hiểu Huỳnh thở dài. "Là huấn luyện viên Thẩm không cho huynh ấy trở lại sao?", Bách Thảo hỏi gấp. "Không", Hiểu Huỳnh lắc đầu, "Tư phòng làm việc của huấn luyện viên Thẩm đi ra, sắc mặt Nhục Bạch rất đáng sợ nhưng không thấy nói chuyện khai trừ huynh ấy. Tớ cảm thấy... Nhục Bạch sư huynh đang phản kháng , dùng hành động biểu thị sự phản nộ và phản đối. "... " Thần thờ hồi lâu, Bách Thảo bỗng bật dậy. "Bách Thảo?" Hiểu Huỳnh kinh ngạc, giờ tay định giữ Bách thảo nhưng cô đã biến mất sau cửa kính như bị luồng gió lốc cuốn đi. Thời gian còn lại của ngày hôm đó, Bách Thảo tìm Nhục Bạch ở khắp mọi nơi anh có thể đến. Ký túc xá của từng bách võ quán không thất anh. Mọi người nói, đã mấy ngày không thấy Nhục Bạch, huấn luyện gần đây đều do quán chủ đích thân chủ trì. Đội năng, cô chạy thẳng đến trường đại học của anh. Đang kỳ nghỉ hè nên trường vắng teo, cô đến ban quản lý nội trú. Người phụ trách cho biết, Nhục Bạch không ở trong trường, không có tên trong danh sách nội trú. Lúc đó có hai nam sinh viên đi vào, nghe nói cô cần tìm Nhục Bạch, họ bảo họ là bạn học của Nhục Bạch cũng đang tìm anh. Bảo cô nếu tìm được nhớ nhắc Nhục Bạch, cuộc thi tiếng nàh chuyên ngành toàn quốc còn ba ngày nữa bắt đầu, không nên bỏ lỡ thời gian luyện thi. Chạy đến mọi chỗ anh làm thêm. A Anh béo phệ nói, Nhục Bạch đã mấy ngày nay không đến. Trường phòng dịch thuật đưa cho cô một tập tài liệu dày cộp, nói tất cả là do khách hàng gửi đến yêu cầu Nhục Bạch dịch, họ cũng chờ anh lâu rồi. trường phòng nhớ cô nói với anh , sau này phải mua điện thoại di động nếu không làm sao liên lạc với anh. Ngờ ngẩn ôm đồng tài liệu đi trên phố , cuối cùng Bách Thảo ra một nơi. Nhà trẻ song ngữ Sao Mai. Đó là nơi Nhục Bạch chỉ đến làm thêm trong dịp hè, dù thù lao không nhiều nhưng anh rất thích làm việc ở đây , cách một ngày lại tranh thủ đến một lần. Cô chạy như bay đến đó, đúng lúc bọn tan học. Giám đốc nhà trẻ vừa vẫy tay tạm biệt các bạn nhỏ vừa trả lời, Nhục Bạch dạo này không đến. sau đó đưa cho cô một hộp giấy, bên trong chất đầy các loại bưu thiếp tự làm, những đôi ủng giấy, đàn gô bằng nhựa. Giám đốc cười cho biết tất cả đều là do các bạn nhỏ làm tặng anh Nhục Bạch vì đã kể chuyện tiếng Anh rất hay, rất sinh động , mong anh sớm trở lại. Mặt trời lặn dần. Để tập tài liệu vào hộp giấy, Bách Thảo ôm trên tay đi lang thang trên các con phố này, hy vọng bất chợt nhìn thấy Nhục Bạch nhưng mỗi lần cô giật mình ngoái đầu lại đều thất vọng. Ráng chiều đỏ thắm chân trời. Quay trở về Tùng Bách võ quán. Trước cửa phòng Nhục Bạch, cô ngờ ngẩn đứng đợi. Một võ sinh đi đến cúi chào, cô cũng cúi chào lại như một cái máy, đầu óc mông lung. "Vẫn chưa tìm thấy à?" Gần tới, Diệc Phong trở về. Anh nhắc hộp giấy Bách Thảo để trước cửa sang một bên, mở cửa để cô đi vào. Căn phòng sạch sẽ đơn sơ. Tuy chưa bao giờ đến phòng Nhục Bạch nhưng vừa bước vào là cô đã nhận ra chiếc giường kê sát cửa sổ là của Nhục Bạch. Ga trải giường trắng tinh, sạch sẽ. Tâm thần mông mẩn ngay ngắn. Trên chiếc bàn sách đầu giường đặt một tập giấy mẫu chữ, một lọ mực, một ống bút, trong đó cắm mấy cây bút lông, một tập giấy viết dở để gọn gàng bên phải, trên đó viết đầy chữ theo lối chữ khải rất đẹp. "Đừng lo, lát nữa Nhục Bạch sẽ về.", Nhìn Bách Thảo ngờ ngẩn nhìn giường ngủ và bàn sách của Nhục Bạch, Diệc Phong an ủi. "Anh biết Nhục Bạch sư huynh ở đâu, đúng không?" Bách Thảo hơi run người, bất chợt bị ánh nhìn quay lưng phát đầu nhìn Diệc Phong , mắt lóe sáng. "Tôi cũng không biết." Diệc Phong cười khổ não, Nhục Bạch đột nhiên biến mất như bốc hơi. Nếu không biết rõ tính cách Nhục Bạch, hơn nữa trước khi biến mất, Nhục Bạch đã thức trắng đêm để hoàn thành các bản dịch đã nhận 65 thì có lẽ anh cũng lo lắng như Bách Thảo. "Anh biết?", Bách Thảo nhìn Diệc Phong chăm chăm. "Tôi không biết thật mà!" "Lần trước anh bảo không biết, nhưng anh đã nói dối", mỉm môi, Bách Thảo khấn cầu, "Diệc Phong sư huynh, nói cho em được không? em thật rất muốn biết Nhục Bạch sư huynh đang ở đâu?" "Tôi đã nói rồi, tôi không biết thật", Diệc Phong bắt lức , "Nhục Bạch cũng không có gì cả, đột nhiên chẳng thấy đâu. Nếu tìm cậu ta, tôi nhất định cho hán một trận, dù có già bộ mất tích ít nhất cũng báo tôi một tiếng chứ." Vẫn nhìn Diệc Phong chăm chăm. Lòng Bách thảo càng nặng trĩu, cô đành tin lời Diệc phong. Nhưng nếu cả Diệc Phong cũng không biết Nhục Bạch đi đâu, liệu có phải... Nỗi lo sợ bao trùm toàn thân. Sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, lảng lảng quay người lao ra cửa. "Làm gì thế?", Diệc Phong túm lấy cô. "Em đi tìm Nhục Bạch sư huynh!" Sáng mai hằng hay, mai tôi sẽ đi tìm với cô", ngược mặt lên nhìn đồng hồ trên tường, Diệc Phong nói: "Cố mau về thay quần áo đi, bây giờ rồi không nên đến muộn." "Muộn ư?" Bách Thảo không biết anh đang nói gì "Đình Nghi đã thông báo địa điểm liên hoan, khách sạn Vandia , tám giờ tối nay", Diệc Phong nhìn cô về ăn cơm, "Cô về tắm rửa thay quần áo, người đầy mồ hôi thế này đến nhà hàng thì không lịch sự cho lắm. Về mau đi, lát nữa tôi đến đón cô, về mau đi, bảo Hiểu Huỳnh cùng bắt xe đi luôn". "... " Bách Thảo ngờ ngẩn nhìn Diệc Phong không hiểu chuyện gì. "Mau đi", "em phải đi tìm Nhục Bạch sư huynh!", mắt Bách thảo thoáng đỏ, tức giận. "Không tìm thấy Nhục Bạch em làm sao có tâm trạng ăn uống." "Bởi vì huấn luyện viên Thẩm đề nghị", giọng Diệc Phong trở nên đáng sợ: "Cho nên lát nữa cô phải đi, hơn nữa lại không được đến muộn." "Em không đi". "Cô nói lại xem?". "Em phải đi tìm Nhục Bạch sư huynh, không tìm thấy, em không đi", ngực phập phồng, giọng Bách Thảo cứng cỏi, "Nếu không phải huấn luyện viên Thẩm, Nhục Bạch sư huynh đã không đột nhiên biến mất, hơn nữa hơn nữa đáng nào thì huấn luyện viên cũng không thích em, em đi hay không chẳng quan trọng gì." "Nhân vật chính buổi liên hoan tối nay là cô và đình Nghi, cô hông đi huấn luyện viên Thẩm để nghỉ gì", trợn mắt Diệc Phong nhìn Bách Thảo thấy vẻ bướng bỉnh kiên quyết của cô, Diệc Phong đang định nói tiếp đột nhiên sắc mặt dịu lại, đổi giọng cười nhạt, "thôi được, vậy thì cô đừng đi". Diệc Phong nhún mày nói: "Đang nào thì Nhục Bạch cũng đã vì cô mà mặt đối với huấn luyện viên, cô lại vì cậu ta mà không cho huấn luyện viên cơ hội xuống thang. Được vậy cô cũng nên bắt chước Nhục Bạch, dứt khoát rời khỏi trung tâm cho xong. Đợi khi Nhục Bạch quay lại, thấy cô cũng bị khai trừ, cậu ta nhất định sẽ vô cùng, vô cùng phấn khởi." "... " Bách Thảo mỉm chặt môi. "Nhục Bạch đã vì cô mà bỏ nhiều công sức tâm huyết như vậy, rốt cuộc cậu ấy được gì!",

ngồi lên giường của mình, Diệc Phong lại ngáp, "À, không đúng, cậu ta nhất định rất vui. Cô coi trọng lễ nghĩa, cậu ta có chuyện với huấn luyện viên, cô cũng lập tức gây chuyện, đáng nào cả hai cũng tiến cùng lùi, chẳng phải thêm nghỉ cách giúp Nhục Bạch vẫn hồi sự việc ở Tùng Bách vô quán".

"Rầm". Trong màn đêm đang buông, cánh cửa phòng lách lư, nhìn Bách Thảo biến mất sau cánh cửa đóng sập, Diệc Phong nằm ngửa ra giường, thờ dài.

*** Khách sạn Vandia. "Oa". Vẫn còn đang trong xe, Hiểu Huỳnh đã đảo mắt nhìn ra. Trong đêm, từ xa đã nhìn thấy tòa nhà lồng lộng hiện giữa biển đèn sáng rực, vẫn biết Vandia là nhà hàng cao cấp nhất thành phố, vẫn biết những nơi như vậy chẳng có gì liên quan đến mình nhưng không ngờ hôm nay lại được đi ăn ở chính nơi đó. "Kính chào quý Khách!" Taxi vừa dừng bánh trước tấm cửa xoay khách sạn, mấy nhân viên phục vụ mặt mũi khôi ngô lễ phép tiến lại, ân cần mở cửa cho khách. "Chào" Được mấy chàng điển trai phục vụ như vậy, Hiểu Huỳnh trong xe bước ra, đột nhiên lú lẫm. Liệu có phải boia cho họ không nhỉ, hiểu Huỳnh thăm bản khoắn. Lại nữa, sao đến một nơi sang trọng thế này mà chícó mình cô tỏ ra thiếu tự nhiên, trong khi Diệc Phong và Bách Thảo vẫn bình thường như không? Vội ngoái nhìn. Diệc Phong đang vươn người như vừa ngủ dậy, Hiểu Huỳnh lườn anh ta một cái, đứng là uống công tối nay cô ăn vận cahi3 chuột, soni đen quần lửng màu xanh. Cô còn định khen anh ta tối nay điển trai vậy mà...giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Lại nhìn Bách thảo. Bách Thảo mặc chiếc váy liền, chất liệu thô màu trắng, chính là chiếc váy cô đã đi chọn giúp Bách Thảo trước khi sang Hàn Quốc. Ô! Thăm mĩ của mình cũng không tồi! Hiểu Huỳnh tự khen. Trên bậc tam cấp trước cửa khách sạn, Bách Thảo trong bộ váy liền màu trắng, mái tóc ngắn tr3 trung, hai mắt đen láy thanh tằm như làn gió sớm, vóc người cân đối, ra dáng thiếu nữ trưởng thành khiến người ta bất giác ngoái lại nhìn. Đáng tiếc. về mặt lại không phù hợp, tâm trí cứ để đầu đầunhư không hề chú ý đến tòa nhà lồng lộng trước mặt. "Mọi nười đã đến!", Mai Linh đứng đợi sảnh lao ra, hôm nay cô vận váy ngắn lễ phục màu vàng tươi, dưới ánh đèn rực rỡ tóc uốn cao trên đỉnh đầu, c ài nơ cánh bướm như một bông hoa xinh đẹp, đáng yêu. "Ồ, Bách Thảo hôm nay xinh quá!", Mai Linh ngấm nhìn Bách thảo ngạc nhiên, "Lần đầu thấy cậu mặc váy, đẹp lắm, sau này mặc nhiều vào nhé." "Tớ chọn cho Bách Thảo đấy", thấy Bách Thảo ngo ngẩn như người mộng du, Hiểu Huỳnh lập tức bắt lời, đắc ý: "cậu xem, trông tớ thế nào, cũng được đấy chứ!" "Ồ, váy kem phấn hồng rất đáng yêu, ruy băng trên đầu cũng màu hồng rất hài hòa", Mai Linh vừa nhận xét vừa dẫn mọi người vào trong. "Chỉ có điều, váy kem hồng hình như là một năm ngoái, năm nay có hơi..." "Xì, cậu thì biết gì", Hiểu Huỳnh bĩu môi, "Một năm ngoái, năm nay mặc mới càng chuẩn, miễn là đẹp". "Haha, cũng đúng", Mai Linh cười to. Sau đó, Bách Thảo và Diệc Phong dường như bị ha người đó bỏ rơi. Suốt đoạn đường vào bên trong, Hiểu Huỳnh mỗi lúc miệng há càng to, càng thêm sững sờ kinh ngạc. Phòng rộng thênh thang, những chùm đèn lớn đèn pha lê lộng lẫy, rèm gấm, ghế bọc nhung, bộ đồ ăn sáng loáng. Mỗi nhân viên phục vụ có thể sánh với mình tính, quang cảnh đúng là chỉ có trong phim. "Trời ơi!", Hiểu Huỳnh càng lúc càng thêm hoảng hốt. Theo Mai Linh vượt qua phòng lớn, qua dãy hành lang rực rỡ, ánh đèn trải thảm mềm mại hai bên tường, cách vài bước lại có bức tranh màu nước tuyệt đẹp, Hiểu Huỳnh lăm bầm. "Ồ đây chắc là đặc lắm. đặc lắm..." "Ờ cũng đến đây ăn một lần, ở phòng lớn ngoài kia do một bác trưởng bối trong họ mời, hình như rất đắt", Mai Linh cảm thán, "Có điều hôm nay Chúng ta không ngồi ở phòng lớn mà là..." Cuối hành lang là căn phòng có hai cánh cửa dày, đẹp lộng lẫy, hai người phục vụ trang phục trẻ trung trang phục lễ tẩng đứng hai bên, thấy khách đi đến, đồng thời mở cửa lễ phép "Xin mời!". Cảnh tượng bên trong đột ngột hiện ra, Hiểu Huỳnh choáng váng. Bách Thảo ngây người. Diệc Phong dụi mắt. "Đây, phòng này!", Mai Linh lắc đầu nói, "Trước đây tớ chỉ nghe nói trong khách sạn Vandia có một phòng tiệc đẳng cấp quốc tế nhưng chủ dùng để đón tiếp các nguyên thủ quốc gia hoặc khách quý đặc biệt". Bách Thảo ngây người. Phòng này diện tích chỉ bằng phân nửa phòng lớn bên ngoài, thảm trải với những hoa văn đen trắng, nổi bật, lộng lẫy. những chòm đèn pha lê rung rinh rủ xuống, gian phòng sáng choang như ban ngày nhưng vô cùng ấm áp. Bàn xoay bằng đá nhân tạo. Ghế ngồi bọc nhung tím đẹp như trong mộng, giữa bàn có con thiên nga bằng băng long lanh tao nhã, vươn cổ cao ngạo. Trong ánh sáng lung linh xung quanh toàn hoa tươi, trước mỗi chỗ ngồi dụng cụ ăn đũa bày sẵn, dao nĩa bằng bạc, ly rượu đế cao, khăn ăn trắng muốt, đĩa bát sứ mỏng như cánh chuồn. ở một phía khá trong phòng có kê những bộ sofa và bàn trà tinh xảo, sang trọng, trang nhã theo phong cách cổ điển. Sau những tấm kính đồ sộ từ trên cao đến sát đất, cảnh sắc đẹp như trong mộng hiện ra. "...Cậu mang bao nhiêu tiền?" Cánh tay bị bàn tay run run chụp lấy, Bách Thảo ngo ngắc quay đầu, thấy Hiểu Huỳnh sắc mặt trắng nhợt, ghé tay cô hỏi nhỏ. "...Tớ cảm thấy bữa ăn hôm nay cho dù có chia một nửa thì cũng là con số kinh khủng, trời ơi!" "Diệc Phong, Bách Thảo hai người đi đén", Đình Nghi từ ghế sofa màu tím đứng dậy, "Mọi người ngồi chờ một lát, bữa tiệc bắt đầu ngay bây giờ!". Mặc dù đầu óc hỗn loạn, không biết bữa ăn này rốt cuộc phải chi bao nhiêu tiền nhưng Mai Linh cũng không dám mở miệng hỏi chuyện kinh phí, có vẻ mất mặt quá. Thấy Diệc Phong ngồi trên sofa vẫy tay với mình, Hiểu Huỳnh Bách Thảo cùng Mai Linh qua đó, cố gắng hướng thụ trước một chút. Nhân viên phục vụ lịch sự dẫn khách. Một lát sau huấn luyện viên Thẩm Ninh được nhân viên phục vụ dẫn đến, mọi người đều đứng dậy nghênh đón, bắt đầu vào bàn. Huấn luyện viên ngồi ở vị trí giữa, Bách thảo, Diệc Phong, Hiểu Huỳnh ngồi cùng nhau, Hiểu Huỳnh thăm thì nói chuyện với Mai Linh, Bách Thảo thỉnh thoảng ngoác nhìn thấy Đình Nghi mặc dù ngồi bên tiếp huấn luyện viên nói cười say sưa, nhưng dường như có chút phân tâm, mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía căn phòng tiệc. Hơn nữa chỗ ngồi phía bên cạnh Đình Nghi vẫn còn để trống. Bách Thảo ngây người nhìn khắp lượt, ngoài Nhục Bạch ra, mọi người trong đội đều đã có mặt đông đủ. Đột nhiên tim cô xao động, lẽ nào ghế ngồi bỏ trống kia là để cho Nhục Bạch sư huynh sao?" Là Đình Nghi sắp xếp chuyện này để cho Nhục Bạch sư huynh xuất hiện, dàn hòa mâu thuẫn giữa sư huynh và huấn luyện viên Thẩm? Tim đập nhanh dần! Cô bỗng nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng tiệc. Có lẽ... Có lẽ ngay bây giờ... Giống như một cảnh phim không lời, hai cánh cửa day từ từ mở ra. Đình Nghi nét mặt rạng rỡ, đứng dậy. Trong ánh điện huy hoàng, được nhân viên phục vụ ân cần hướng dẫn, một chàng trai dáng cao thanh tú đi đến, nét mặt ấm áp như gió xuân, cả người anh trang hòa ánh sáng. Bách Thảo ngây người nhìn anh. Trong lòng đột nhiên trống rỗng, không, đó không phải là Nhục Bạch. Hiểu Huỳnh như có linh tính ngoái đầu nhìn ra, sung sướng reo lên, "Sơ Nguyên sư huynh, huynh đã đến!", đang định chào ra, nhưng thấy Đình Nghi đã đứng đón ở cửa, dịu dàng khoác tay Sơ Nguyên, Hiểu Huỳnh tiu hui bấu môi mình ngồi xuống. "Tuồng anh đến không kịp." Đình Nghi cười năn nỉ, khoác tay Sơ Nguyên đi về phía chỗ ngồi còn trống. Khi anh đi ngang qua, Bách Thảo cúi đầu. Những sự việc xảy ra ở Hàn Quốc, sau khi trở về nước Bách Thảo cảm thấy hư ảo như giấc mơ. Đó là vàng hoa lửa rực rỡ trên bầu trời, là chiếc đu quay trong suốt như thủy tinh. Các nhân viên phục vụ bắt đầu bê lên những món ăn sang trọng, Bách thảo cúi đầu lặng lẽ ăn nhưng không hề cảm thấy mùi vị. Cô định bụng nếu tối nay tâm trạng huấn luyện viên Thẩm tương đối tốt, cô sẽ thỉnh cầu cho Nhục Bạch quay trở lại. Nhưng bây giờ, suốt bữa ăn, suốt bữa ăn huấn luyện viên vừa ăn vừa nói chuyện rất hào hứng với Đình Nghi và Sơ Nguyên, cô hoàn toàn không có cơ hội xen vào. Bữa tiệc thỉnh thoảng kết thúc. Hiểu Huỳnh, Mai Linh mở băng karaoke theo kiểu châu Âu ở một phía phòng tiệc, tranh nhau cầm micro hát, không khí mỗi lúc càng náo nhiệt. Lâm Phong, Khấu Chấn và Quang Nhã cũng hào hứng tham gia. Các nhân viên phục vụ bê đến những khay đồ uống. Bách Thảo cầm lên một ly đồ uống màu xanh nhạt trong khay, thận trọng nhấp một ngụm, đồ uống ỏi lạ có mùi bạc hà tinh khiết, lại có mùi rượu rất dễ uống. Liếc nhìn huấn luyện viên Thẩm ở phía đầu kia. Trong ghế sofa bọc nhung tím, tối nay huấn luyện viên mặc một chiếc áo khoác màu lụa màu tím sẫm, nước da trắng tuyết đẹp mê hồn, vẫn vui vẻ trò chuyện với Đình Nghi và Sơ Nguyên. Bách Thảo thần thờ lại uống thêm một ly có màu xanh sẫm sáng đó. Rồi một ly nữa, cô uống hết ly này đến ly khác. Đầu nặng dần bức bối, hơi khó thở, nhìn thấy góc phía đông phòng tiệc có một cánh cửa, cô cầm ly đồ uống rồi khỏi phòng huyền ảo, chênh choáng đi về phía đó. Gió đêm mát mẻ tinh khiết. Trời đầy sao. Đó là ban công có những dây leo màu xanh, bên trên dây đặc những bông hoa tuyệt đẹp, tỏa hương ngào ngạt, cô không biết là hoa gì. Bách Thảo hít một hơi, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cô vịn lan can liauống một ngụm, cảm giác khó chịu càng tăng dần gần như tắt thở. "Em ở đây à?" Không biết bao lâu sau có người lạ đến gần cô. đầu Bách Thảo đã không còn nhận ra đó là ai, nheo mắt cố nhìn. "Em say phải không?" Người đó ngửi hơi trên người cô hình như ca này, nhắc chiếc ly trên tay cô sau đó muốn đưa cô lại chiếc ghế mây gần đó. "...Nhục Bạch sư huynh?" Cái kiểu cau mày đó, quen thuộc đến mức khiến Bách thảo hoảng hốt, cô loạng choạng lao đến bấu chặt cánh tay người đó, cố giương mắt nhìn giống như đang lờm, cô nói hơi lú lẫm. "Nhục Bạch sư huynh...em tìm huynh mãi...huynh đi đâu thế...tại sao em không tìm thấy..." "Anh không phải là Nhục Bạch, anh là Sơ Nguyên.", người đó trả lời. "...". Bách Thảo ngo ngẩn tròn mắt nhìn có vẻ như không hiểu, hồi lâu sau cô lắc đầu thật mạnh đến mức khiến cô loạng choạng, anh vội giơ tay đỡ cô. "Em say rồi", giữ chặt cô, Sơ Nguyên lẳng

nói: "Em không nên uống nhiều, whisky nồng độ còn rất cao." "Sơ Nguyên sư huynh..." Hình ảnh chợt chùng trước mắt, cô cuối cùng cũng nhận ra người bên cạnh mình là Sơ Nguyên, không phải Nhượng Bạch. Ngây ra một lát, cô ngỡ ngàng hỏi: "...Nhưng vì sao huynh lại ở đây... huynh phải ở bên Đình Nghi chứ?" "Bách Thảo". "...Huynh hãy đi với Đình Nghi đi...", cô vùng vẫy muốn thoát khỏi anh, "...anh em phải đi tìm Nhượng Bạch..." "bách Thảo", Sơ Nguyên vội vàng ôm lấy cô, "Em sao thế?" "...Là em đã làm sai... em tưởng... em tưởng... nhưng, anh luôn cùng với Đình Nghi, hia người luôn cùng nhau...", không thoát khỏi anh, cô ngẩng người nhìn anh, ánh mắt vẫn mờ hồ, đầu óc hỗn loạn, "...Anh xem... hôm đó, em vẫn không nên đến khu vui chơi, Nhượng Bạch sư huynh vẫn còn đang giận... sao em có thể đến khu vui chơi... em nên ở lại... xin Nhượng Bạch tha thứ... nếu không, anh ấy sẽ không cho em tìm thấy anh ấy... anh ấy nhất định đang giận lắm..." "Anh không cùng với Đình Nghi". Sơ Nguyên cau mày nói, "Anh phải trực ban, Đình Nghi gọi điện nói tối nay em mời cơm, bảo anh đến. Anh phải xin phép chủ nhiệm rồi phải nhờ đồng nghiệp trực thay nên mới đến muộn..." "Anh và Đình Nghi lúc nào cũng ngồi bên nhau..." "Nhưng chỉ có chỗ trống đó. Nếu anh yêu cầu Hiểu Huỳnh đổi chỗ, e mọi người sẽ thấy khó xử..." "... Bị ôm vào lòng hơi thở đầy mùi cơ thể anh, Bách Thảo càng chệnh choáng cố suy nghĩ về những lời anh nói. Anh sao rực rỡ. Gió đêm dào dạt. Sơ Nguyên nhắm mắt siết cô vào lòng. "Xin lỗi." Anh hôn vào đầu cô, nhẹ nhàng nói: Bị hơi thở của anh bao bọc, Bách Thảo không thể nào suy nghĩ được nữa, hơi rượu lại ứ lên, mí mắt nặng trĩu không thể mở ra được. Tuy nhiên trong đầu vẫn lơ mơ một chuyện khiến cô lại vùng vẫy thoát khỏi tay anh. "...Em còn đang phải đi tìm Nhượng Bạch sư huynh." "Nhượng Bạch? Được anh sẽ đưa em đi tìm anh ấy." "Bây giờ, bây giờ đi ngay..." "Được, Sơ Nguyên ôm ngang người cô, "Em say rồi, anh đưa em về rồi anh sẽ đi tìm Nhượng Bạch." Nghe anh nói vậy nên cố mới yên tâm, chính vào lúc tưởng mình sắp ngủ trong cánh tay Sơ Nguyên... "Cạch" một tiếng. Cánh cửa ban công bật mở! Tiếng nhạc, tiếng cười cùng âm thanh huyền ảo bùng phát. Lâm Phong, Hiểu Huỳnh, Khấu Chân, Quang Nhã, Thân Ba từng khuôn mặt lựng đờ phấn khích, Đình Nghi bị đẩy ra phía trước, Mai Linh vui vẻ hét to "Tiền bối Sơ Nguyên, xin mời song ca với Đình Nghi" Sau đó... Tất cả như bị đóng khung. Dưới ánh sao mọi người trở mặt, há mồm nhìn cảnh sơ nguyên ôm Bách Thảo trong tay như vị hoàng tử ôm nàng công chúa. Yên lặng... Chết cứng... Hóa đá...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Sự tỉnh, đầu vẫn ong ong nặng trĩu. Trời đã sáng bạch, Bách Thảo nhìn đồng hồ, bỗng giật bản mình vội nhảy khỏi giường rồi mặc quần áo. Xưa nay cô chưa bao giờ dậy muộn, đầu vẫn u u mê mê cảm thấy hình như xảy ra chuyện gì hỗn loạn nhưng không nhớ ra được, giống như mơ ngủ lại giống thật, muốn hỏi Hiểu Huỳnh nhưng chẳng thấy bóng dáng. Vội vàng đóng cửa rồi chuẩn bị đến trung tâm huấn luyện, vừa ngẩng đầu lên đột nhiên thấy phía trước, dưới hàng bạch dương Sơ Nguyên đang đứng đợi. Ánh mặt trời chói mắt lá cây lay động "Nếu em vẫn không ra thì anh sẽ gõ cửa gọi dậy", tiến đến trước mặt cô, Sơ Nguyên hỏi "Còn đau đầu không?" "Không" "Lần sau không được uống rượu nữa" Sơ Nguyên đưa cho cô một hộp sữa đậu nành và một cái bánh ngọt "Nhà ăn hết bữa sáng, em tạm cái này" Bách Thảo đỏ mặt đón lấy rồi giải thích: "Em tưởng đó là đồ uống" "Vây em đã biết rồi, sau này nếu nếm thấy mùi rượu thì không được uống nhiều" vuốt tóc cô, Sơ Nguyên mỉm cười nói "Đi, anh đưa đến trung tâm" "Em tự đi được" "Sắp muộn rồi, xe đang chờ ngoài kia" Sơ Nguyên chìa tay Ánh nắng hè như đổ lửa, mặt đất như bị thiêu đốt. Xe chạy rất êm, nhẹ nhàng tỏa hơi lạnh, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài. Sữa đậu nành vẫn còn ấm, bánh ngọt rất thơm, Bách Thảo ngồi trên ghế phụ, cúi đầu ăn ngon lành "Tối qua anh vẫn chưa tìm thấy Nhượng Bạch" nhìn cô ngờ ngẩn ngẩn ông hút hộp sữa đậu nành, Sơ Nguyên thận trọng vòng xe tránh vùng nước "hôm nay anh sẽ tiếp tục tìm" "... Bách Thảo ngẩng người buông ống hút, nhìn anh "Anh đã tìm suốt cả buổi tối ư?" "Những nơi tối qua anh đến hình như ban ngày em đều đã tìm. Anh có danh mục điện thoại của các bạn trong lớp Nhượng Bạch nhưng không ai biết Nhượng Bạch đi đâu" xe rẽ vào chỗ đỗ, Sơ Nguyên nhìn đường phía trước về trầm ngâm "Nhượng Bạch là người thận trọng, có lẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Nhưng có một số nơi anh phải đến hỏi, có bất cứ thông tin gì anh sẽ báo cho em ngay. Em yên tâm tập luyện, đừng lo lắng quá" Bách Thảo nhìn quảng đen thâm quanh mắt anh, lẽ nào anh đã tìm Nhượng Bạch nên suốt đêm không ngủ... Sơ Nguyên quay đầu cười với cô: "Yên tâm, nha?" "Vâng" Cô trả lời rồi cúi đầu, đột nhiên nghĩ tới những lời đã nói với anh tối qua, vội cúi đầu ăn tiếp không dám nhìn "Đến rồi" "Phía trước là tòa nhà trung tâm thể thao màu trắng, Sơ Nguyên dừng xe, vòng tay giúp cô tháo dây an toàn nói: "Anh đưa em vào" "Sao?" Bách Thảo sững sờ Sơ Nguyên bước ra rồi mở cửa xe cho cô "Tối qua mọi người đều nhìn thấy, anh sợ họ sẽ hỏi em quá nhiều" "... Bách Thảo vẫn chưa hết sững sờ, mở to mắt ngơ ngẩn nhìn Sơ Nguyên. Đột nhiên trong đầu âm một tiếng, những hình ảnh lễ tế rối loạn vụt qua đầu! Cô uống say, cô ở trong vòng tay Sơ Nguyên, tiếng huyền nhạc dội lên, khuôn mặt mặt sững sờ, Đình Nghi đứng trên cùng... Đó là giấc mơ! Đó là sự thật "Không có gì" Sơ Nguyên vỗ tóc cô "Anh sẽ nói rõ với họ" "Không!" Cô ổn định cái đầu rối rắm rồi từ chối một cách vô thức. Mặc dù cô không biết nên làm thế nào nhưng nếu tối qua xảy ra chuyện đó mà hôm nay cô lại xuất hiện cùng Sơ Nguyên thì Đình Nghi nhất định sẽ khó xử. Tình cảm của Đình Nghi với Sơ Nguyên trong đội ai cũng biết, trước đây cô luôn nghĩ Đình Nghi là bạn gái của Sơ Nguyên "Em đi một mình cũng được" Hít một hơi dài, Bách Thảo tỏ ra đã trấn tĩnh lại cố gắng cười với Sơ Nguyên: "Mọi người rất tốt với em, chắc không sao đâu" "Em có chắc không?" "Vâng" "... Được rồi", Sơ Nguyên nhìn cô "Nếu có gì không vui nhớ gọi cho anh" "Vâng" Bước lên bậc thềm cao của trung tâm huấn luyện, khi giờ tay mở cửa kính lớn, Bách Thảo bỗng căng thẳng tay cứng đờ. Ngoài nhìn lại phía xa, dưới ánh nắng gay gắt Sơ Nguyên vẫn đứng cạnh chiếc xe nhìn theo cô. Mím chặt môi, đẩy cửa bước vào, khí lạnh trong phòng đột nhiên làm cô rùng mình. Bên trong vắng tanh hình như ngoài cô ra không có một ai. Đi đến cửa phòng giữ đồ, bên ngoài không nghe thấy tiếng động nào, Bách Thảo mở cửa chợt sững người Căn phòng nhỏ, bên trong có rất nhiều người. Lâm Phong, Mai Linh, Hiểu Huỳnh, Quang Nhã người đứng người ngồi, thần sắc mỗi người rất khác lạ, hình như trước khi cô vào, họ vừa bàn tán về cô nên không khí vẫn gay gắt như đây mùi thuốc súng. Nhìn cô đi vào, thần sắc mọi người lập tức thay đổi. Đình Nghi đứng cạnh tủ đồ cũng từ từ quay người lại "Bách Thảo..." Mai Linh cau mày, giọng nôn nóng "Bách Thảo, cậu say rượu đúng không?" vội vâng lời Mai Linh, Hiểu Huỳnh cướp lời, hình như suốt đêm qua không ngủ nên dưới mí mắt vẫn còn quầng thâm lớn "... Bách Thảo ngẩng người "Say rượu, đúng không?" Hiểu Huỳnh nôn nóng nhắc lại giọng càng gay gắt "Hừ, tôi đã nói mà, nhất định là Bách Thảo uống say, sau đó Sơ Nguyên sư huynh nhìn thấy Bách Thảo say, đứng không vững muốn ngã cho nên mới ôm cậu ấy, không ngờ bị chúng ta nhìn thấy, vậy là xảy ra hiểu lầm" Hiểu Huỳnh như trút gánh nặng, cười nhạt "Ôi dào có gì đâu, chỉ là hiểu lầm thôi, chẳng liên quan gì đến Bách Thảo, cứ coi như tôi say thì e Sơ Nguyên sư huynh cũng không giương mắt nhìn tôi ngã gục đâu, nên việc đi lên hay ôm lấy cũng là chuyện bình thường" "Vây sao?" Mai Linh nghi ngờ nhìn Bách Thảo "Không sai, tớ cũng cảm thấy như vậy" Quang Nhã gật đầu phụ họa sau đó bổ sung thêm "Bách Thảo, mau thay quần áo đi" "Ừ." Bách Thảo đi đến, vẫn cảm thấy ánh mắt Mai Linh theo sát, còn bên tai truyền đến giọng nói lạnh lùng của Đình Nghi. "Cô có ý phải không?" "... Bách Thảo ngẩng người nhìn Đình Nghi. Khóe miệng Đình Nghi nhếch lên vẻ khinh miệt, ánh mắt có phần khiêu khích nhìn Bách Thảo, chậm rãi nói: "Tối qua cô có tình uống say, cố tình tiếp cận anh Sơ Nguyên, cố tình buộc Sơ Nguyên không thể không ôm cô, đúng không?" "Cái gì?" Mai Linh kinh ngạc, ánh mắt nhìn Bách Thảo đột nhiên thay đổi. "Đình Nghi đừng nói

lĩnh tinh, Bách Thảo không phải người như vậy”, Hiểu Huỳnh nhào đến bên Bách Thảo. “Sao?” Đình Nghi bật cười, sắc mặt không đổi. “Vậy cô ta là người thế nào? Hiểu Huỳnh ngay từ đầu tôi đã không thích Bách Thảo, cô có muốn biết vì sao không?” “...” Hiểu Huỳnh nhìn Đình Nghi, lại nhìn Bách Thảo vẻ bối rối, “Vì... vì sao?” “Bởi vì cô ta quá già tâm, diễn kịch quá giỏi” “Hồi cô ta mới đến từng bách vô quan luôn tỏ rạngoan ngoãn, ít nói. Nhưng chỉ vì Nhược Bạch không chọn cô ta mà chọn Tú cầm tham dự cuộc thi năm của vô quán cô ta tức giận chất vấn Nhược Bạch rồi công kích Tú Cầm trước mặt mọi người. Trong lòng cô ta hoàn toàn không có ý thức về danh dự tập thể chỉ muốn bản thân được thi đấu, được thể hiện.” Bách Thảo mím chặt môi. “Đó là bởi vì...”, Hiểu Huỳnh giải thích. “Sau đó cô ta thâm yêu anh Sơ Nguyên”, Đình Nghi ngắt lời Hiểu Huỳnh, “Ngày nào cô ta cũng tìm đủ cớ đến phòng Sơ Nguyên, thậm chí trong kh tập, cô ta còn có ý gây thương tích để anh Sơ Nguyên lương thiện chăm sóc cho cô ta.” “Tôi không... tôi không có ý làm mình bị thương, tôi không tìm cớ”, khí lạnh từ trong người trào ra, Bách Thảo cảm thấy người đang run. Đình Nghi tiếp tục giễu cợt. “Cô ta còn lợi dụng Nhược Bạch, để Nhược Bạch tình nguyện phụ đạo thêm cho cô ta, cô ta còn lợi dụng tình cảm của Nhược Bạch, hẹn hò với anh ấy...” “Tôi không...” Bách Thảo kinh ngạc, hoảng hốt. Mọi lời chế nhạo cô đều chịu được, nhưng Nhược Bạch không thể! “Cô không ư?”, Đình Nghi nhìn xoáy vào cô, ápsát, “Buổi tối hôm đó, ở trên phố lễ nào khôn phải cô và Nhược Bạch?” “Đúng là tôi và Nhược Bạch sư huynh, nhưng chúng tôi không...” “Điều tôi không hiểu là”, Đình Nghi vẫn lạnh lùng, “Thích Bách Thảo, cô đã thâm yêu anh Sơ Nguyên, quan hệ với Nhược Bạch, vậy vì sao còn quyền rũ anh trai tôi?” Quyền rũ?! Đình Hạo tiền bối?! Trong phòng như sét đánh. Mai Linh, Hiểu Huỳnh nhìn Bách Thảo với ánh mắt kỳ lạ, Lâm Phong và Quang Nhã cũng ngây người. “Tôi không!” Bách Thảo nắm chặt nắm đấm. “Hôm đó, rõ ràng tôi tận mắt nhìn thấy cô có tình xô ngã anh tôi, để lên người anh ấy, hôn anh ấy, lễ nào tôi nhìn nhầm?” “Tôi không có ý, là do tôi không cẩn thận...” “Ha ha, lại không có ý”, Đình Nghi cười khinh bỉ, “Nhiều sự không có ý quá nhỉ, vậy bày trò để Sơ Nguyên ôm cô cũng không cố ý đẩy nhỉ, cô biện hộ giỏi lắm!” “...” Bách Thảo đứng sững, cơ thể biến từ run rẩy thành run mình. “Được, cứ coi như tôi tin cô, tin cô hoàn toàn không có ý”, Đình Nghi hít một hơi thật sâu, dừng giây lát nói, “Tôi chỉ hỏi có một câu, mong cô trả lời thành thật!” Giọng Đình Nghi lạnh như băng. “Cô... rốt cuộc có yêu anh Sơ Nguyên không?” “Nếu câu này khó trả lời, tôi sẽ hỏi một câu đơn giản hơn”, nhưn mảy nhìn Bách Thảo, “Liệu tôi có thể xin cô một điều, về sau hãy dẹp bỏ những thủ đoạn hèn mạt đó và đừng bám lấy anh Sơ Nguyên nữa được không?” “Đình Nghi”, Lâm Phong lên tiếng “Chúng ta đều là đồng đội”. “Đồng đội?, Hừ, tôi quả thật không dám gọi một người tìm cách đoạt được bạn trai của tôi là đồng đội”, Đình Nghi cười nhạt sau đó quay sang nhìn Bách Thảo “Thế nào?” Không làm được phải không? Sau này vẫn tiếp tục đeo bám anh Sơ Nguyên phải không? Anh mắt đó... Giống như trong cơn ác mộng, cô từng nhìn thấy ánh mắt khinh thị nghiệt ngã đó, nhìn thấy vẻ kinh ngạc bất lực của Hiểu Huỳnh, vẻ hoài nghi của Mai Linh, vẻ lo lắng của Lâm Phong, vẻ căng thẳng của Quang Nhã. Toàn thân lạnh buốt chỉ có thể nắm chặt nắm đấm mới có thể kiềm chế nổi cơn giận dữ của cơ thể. “Tôi thích Sơ Nguyên sư huynh” Trong những tiếng u u hỗn loạn trong đầu, giọng nói bật ra từ cổ họng. đúng vậy, cô thích Sơ Nguyên sư huynh, từ ba năm trước. khi trong ngôi nhà gỗ đó, Sơ Nguyên đã băng vết thương cho cô, bôi cho cô một lọ dầu hăng hắc nào đó hay trước cuộc đấu với Hiên Vô vô quán, Sơ Nguyên đặc biệt tóc giúp cô, dùng chiếc kẹp tóc đầu tây để chới cài tóc cho cô... Hay khi Sơ Nguyên ở Mỹ, cô từng đứng trước quầy bán phòng phẩm, dùng những đồng tiền kiếm được một cách vất vả mua chiếc bút máy tặng anh... Khi Sơ Nguyên trở về, ánh mắt đầu tiên cô nhìn thấy anh trong phòng tập. Mở ngăn tủ đựng đồ, nhìn thấy chiếc kẹp tóc màu đầu tây lóng lánh, cô thích từ lâu nhưng chưa dám mua... “Xin lỗi, tôi không thể nhận lời chị”, Bách Thảo ngẩng đầu nhìn vào mắt Đình Nghi, mím chặt môi, mắt sáng quắc, “Tôi thích Sơ Nguyên sư huynh!”. Sắc mặt Hiểu Huỳnh trắng bệch. Ánh mắt Đình Nghi biến sắc, nhìn chòng chọc Bách Thảo, hồi lâu sau đột nhiên bật cười, tiếng cười lạnh như băng, “Rất tốt, cuối cùng cô đã không diễn kịch nữa. Chỉ có điều trong khi cô chính thức tuyên chiến với tôi, tôi nhất định phải cho cô biết...” Ánh mắt lưu chuyển. Một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh giữa những ngón tay Đình Nghi. “Tôi là vợ chưa cưới của Sơ Nguyên, còn cô, cô là kẻ thứ ba bị ôi xen vào chúng tôi.” *** Bầu không khí lúc tập luyện vô cùng lạ lùng, huấn luyện viên Thẩm hai lần ra lệnh ngừng tập, yêu cầu mọi người tập trung tư tưởng không nên như mộng du vậy. Không có Nhược Bạch, Bách Thảo vẫn tập một mình, trong lúc giải lao giữa giờ, Hiểu Huỳnh không đến nói chuyện với cô như mọi ngày, các cô gái đặc biệt trầm ngâm, Khấu Chấn và những người khác cũng nhận thấy. “Hôm nay các cô trật tự thế này thật kì quái!” Diệc Phong vặn người nhìn Bách Thảo ngồi một mình ở góc phòng, lại nhìn Hiểu Huỳnh mọi ngày nói cười như phá trời giờ lại lặng lẽ ngồi cạnh mình hỏi: “Cãi nhau với Bách Thảo hả?” “Im đi, anh không mở miệng sợ thiên hạ tưởng là cảm à?”, Hiểu Huỳnh khề quát. Buổi tập kết thúc, Hiểu Huỳnh chạy khỏi phòng nhanh như gió, ngay cả một câu cũng không thêm nói với Bách Thảo. Bách Thảo lòng nặng trĩu, lặng lặng một mình đi dọn vệ sinh, khi Lâm Phong đi qua vỗ vai cô, Quang Nhã do dự một lát, cầm miếng giẻ mọi khi là của Hiểu Huỳnh cùng lau sàn với Bách Thảo. “Mặc dù những điều Đình Nghi nói, tôi đều không biết nhưng tôi và cậu sống chung với nhau lâu như vậy, tôi biết cậu là người như thế nào. Cậu xem tôi cũng từng hiểu lầm cậu, không thích cậu nhưng nhất định có ngày những người đó sẽ hiểu cậu.” Quang Nhã cất giọng dè dặt: “Bách Thảo, đừng quá buồn!” Vẫn cầm củi lau nhà không ngẩng đầu, Bách Thảo trả lời. “Ừ.” Cuối cùng cũng lau xong, Quang Nhã ra về nhìn gian phòng rộng thênh thang trống rỗng không bóng người, Bách Thảo ngờ ngẩn mãi đến khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại mà giật mình. “... Anh trắng màu trắng. Sáu trong lòng biến một điểm sáng lung linh. Nhưng băng lạnh khiến lòng ta tê tái...” Đây là điện thoại Đình Hạo tặng cô, Bách Thảo nghĩ người ngấm nghĩ, có nên trả lại hay không, vì sao lúc ở sân bay cô lại quên bằng chuyện này? Đúng rồi, là vì lúc đó Sơ Nguyên sư huynh đến đón cô, tâm biến về hình trái tim màu đỏ để trước ngực và đứng ở chỗ dễ nhìn thấy nhất. “... Em là vết thương anh không muốn nhắc đến. Anh rất muốn quên. Và không bao giờ muốn nhớ về...” Tiếng nhạc tiếp tục vang lên, lấy điện thoại tựa lỗ đề trên bệ cửa, trong màn hình nhấp nháy không phải là khuôn mặt rạng rỡ của tiền bối Đình Hạo mà là hai chữ... “Sơ Nguyên.” “Tập xong chưa?”, giọng nói dịu dàng trong điện thoại. “Vâng.” “Bây giờ anh đang trong bệnh viện, hôm nay anh phải trực, tôi mới về được.” “Vâng.” “Anh đã tra khắp các bệnh viện và đồn cảnh sát, không có ghi chép gì liên quan đến Nhược Bạch”, Sơ Nguyên nói tiếp, “Anh sẽ tiếp tục đi tìm Nhược Bạch, hôm nay trời nóng nên em đừng chạy ra ngoài đây”. Nghe Nhược Bạch không xảy ra chuyện gì bất trắc, cô thở phào. “Cám ơn, Sơ Nguyên sư huynh.” Trong máy ngập ngừng giây lát, Sơ Nguyên lại hỏi: “...” Trong đầu hiện lên hình ảnh chiếc nhẫn kim cương lóng lánh, ni mắt rung rung không biết trả lời thế nào. Không thấy cô trả lời, Sơ Nguyên hỏi: “Đến tối anh về sẽ đến chỗ em, được không?” “...” Trở về phòng cất đồ, không ngờ Đình Nghi vẫn ở đó, cô ta đã tắm và thay xong quần áo, mái tóc đen dài, váy trắng trang nhã, thắt lưng màu cánh sen thanh thoát yêu kiều. Bách Thảo ngây người. Nắm chặt điện thoại trong tay, cô bước đến đưa cho Đình Nghi, nói: “Đây là của tiền bối Đình Hạo cho tôi mượn, nhờ chị trả giúp”. Đình Nghi liếc nhìn điện thoại nhưng không nhận. “Sao cô không tự đi trả?” Bách Thảo tự lự, bỏ chiếc điện thoại vào ngăn cạnh ngăn đựng đồ của Đình Nghi, cúi chào: “Phiền chị giúp cho.” Đình Nghi cau mày, cầm lên rồi ném vào ngăn đựng đồ của mình, không nói gì đi thẳng. “Xin chờ một lát”, Bách Thảo gọi lại. Đình Nghi miễn cưỡng quay người, thấy Bách Thảo tay cầm phong bì dày, nhìn cô nói: “Bữa liên hoan hôm trước tôi chịu một nửa. Xin Lỗi, lúc đó tôi say quá không đưa ngay cho chị.” “Ha ha”, Đình Nghi cười ngất, “Cô định trả tiền cho tôi?” “Vâng.” “Cô có biết bữa đó tổng cộng hết bao nhiêu không?” “Không biết”. “Được nếu cô khách khí như vậy tôi cũng không từ chối.” Đình Nghi nhìn cô về lạnh lùng nói ra một câu. Bách Thảo ngây người trong chốc lát, cúi đầu lấy tiền trong phong bì ra đếm, lại lấy ra một xấp khác đếm tiếp, phong bì dày bỗng chốc xẹp hẳn đi. “Đây là phần của tôi”, Bách Thảo đưa cho Đình Nghi, “Chi phí điện thoại tôi cũng tính cả vào đó rồi”. Đình Nghi đón tập tiền, mặt không biểu cảm. Quay người đi thẳng. *** Từng Bách vô quán. Buổi chiều không thấy bóng dáng Hiểu Huỳnh, ăn cơm xong, Hiểu Huỳnh vốn không bao giờ quên ngủ trưa, vậy mà trưa nay vẫn không thấy tầm dạng đâu. Bách Thảo bồn chồn không yên, thím Phạm lại nói chắc Hiểu Huỳnh đi xem phim, bảo cô đừng lo. Ngồi trên giường. Bên ngoài nắng như lửa đốt, Bách Thảo ngẩn ngơ nhìn chiếc giường bỏ không của Hiểu Huỳnh, nhìn mãi đến lúc khuôn mặt xanh xao ngác của Hiểu Huỳnh hiện ra, cô vẫn chờ Hiểu Huỳnh hỏi cô như trước. Nhưng Hiểu Huỳnh không đến gặp cô, ngay đến cơ hội giải thích cũng không có. Lại đợi rất lâu. Không thể ngồi yên được nữa. Vậy thì đành đi tìm Nhược Bạch sư huynh. Bách Thảo đóng cửa ra đi. *** “Sơ Nguyên có người tìm.” Trong phòng trực bệnh viện, Sơ Nguyên đang đang gọi điện thì bác sĩ Diệc bước vào nói: “Bạn gái ngày càng xinh đấy, đi mau đi, tôi trực thay cho.” Nghe xong câu trả lời trong điện thoại, Sơ Nguyên bỏ máy. Nhìn theo hướng mắt của bác sĩ Diệc, Đình Nghi đang đứng bên ngoài hành lang ngoài phòng trực ban. “Bác sĩ Diệc, cô ấy không

phải bạn gái củatôi." Sơ Nguyên đứng dậy, giải thích với bác sĩ Điềurồi mới đi ra. "A?", bác sĩ Điều nhìn theo bóng anh, lắc đầu lẩm bầm, "Con gái bây giờ đến là dạn dĩ, cô ta chắc chắn là thíchcậu ấy, nếu không chẳng liên tục đến tìm cậu ấy như thế." *** Trên đường hầu như không có bóng người, nắngthieu đốt mặt đất. DỪNG tay che nắng, Bách Thảo cố phân biệt mỗi hành kháchxuất hiện trên đường, không khí hít vào nóng bỏng, mồ hôi thấm lưng áo. Cô đến từng địa chỉ. Mỗi lần hi vọng rồi lại rơi vào khoảng trống. Đứng dưới ánh nắng chang chang, mọi vật trướcmắt như mờ đi, Nhược Bạch rút cuộc đi đâu, vì sao không tìm thấy anh? *** Bệnh viện. Cuối hành lang. Dưới một góc râm mát có làn gió nam thổitới, cơ hồ khiến cái nóng dịu đi đôi chút. Tay vịn lan can, Đình Nghi nhìn vườnhoa bên dưới, đai váy trắng trang nhã bay im lặng hồi lâu, cô nói: "Sơ Nguyên, anh làm tổn thương em." "Đình Nghi..." Sơ Nguyên hơi nhăn trán nhìn cô, rất nhiều câudình nói cuối cùng chỉ còn một câu. "Xin lỗi!" "Anh Sơ Nguyên, anh đã quên chiếc nhẫn nàyư?" Chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay Đình Nghi lóesáng. "Khi mẹ qua đời, bên giường mẹ, anh đã đồngý với em, sau này sẽ cưới em." "Lúc đó anh mới tám tuổi", Sơ Nguyênnói. "Lúc đó em cũng mới năm tuổi, nhưng em nhớ, em vẫn luôn nhớ", Đình Nghi cười đau khổ, "Em còn hứa với mẹ, khiết hôn sẽ đeo chiếc nhẫn này. Cho nên em vẫn cất giữ nó, đợi đến ngày chúng talâm lễ cưới, anh tận tay đeo nó cho em." Ánh nắng lấp loáng. Chiếc nhẫn kim cương ánh lên những tia lóng lánh. Dù đã nhiều năm trôi qua, Sơ Nguyên vẫn nhớ ngàyhôm đó. ... Cô Phương người luôn chiều anh như mẹ đẻ nằm trên giường sắc mặt nhợt nhạt. Đứng ngoài phòngbệnh, mẹ róm nước mắt nói với anh, cô Phương phải đến một nơi rất xa không quayvề nữa, cần để cho cô yên tâm ra đi. "...Sau nàylớn lên cháu cưới Tiểu Đình làm vợ được không?", cô Phương dịu dàng nẵmtay cậu. "Vợ àgì?" "Vợ là...cháu sẽ chăm sóc Tiểu Đình, mãi mãi chăm sóc Tiểu Đình...luôn ở bên tiềuĐình...không được làm Tiểu Đình khóc...không được để Tiểu Đình cô đơn..." "Giống nhưbây giờ?" Lúc đó anh không hiểu, mỗi lần cô Phương ra nước ngoài thi đấu,Tiểu Đình đều được đưa đến từng Bách võ quán, cô là đứa trẻ ngoan, suốt ngàyđi theo anh, nhìn anh tập không hề quấy rầy. "Ừ, như bâygiờ." "Được, cháu sẽ cưới Tiểu Đình làm vợ", cậu bé gật đầu nói, "Cháu sẽ chăm sóc TiểuĐình, không để Tiểu Đình khóc, không để Tiểu Đình cô đơn". Đầu ngả trên gốitrắng toát, cô Phương lấy từ bàn tay yếu đuối của mình một chiếc nhẫn. "TiểuĐình... đây là quà cưới mẹ tặng con...hãy nhớ, con là con gái mẹ, con phải làđứa trẻ kiên cường, đừng khóc... con phải hạnh phúc...." ... Trong vườn hoa bên dưới. Một chiếc ghế dài trống không. Sơ Nguyên khàn giọng nói: "Xin lỗi, nếu lúc đó anh biết vợ là ngườiàgì..." "Câu này anh đã nói với em, Đình Nghi lạnhnhạt"Đó là lúc em mười hai tuổi, anh nói không nên vì lời hứa chơi thời bẻnấ quyết định cả cuộc đời tương lai của mình. ANh nói có rất nhiều chàng tai dềem thích, để em quên lời hứa đó". Gió đung đưa những giấy leo trên thành lan can. "Anh còn nhớ lúc đó em trả ời thế nàokhông?", Đình Nghi giữa đầu nhìn Sơ Nguyên, "Em nói là em thích anh, chính vì mẹ biết em thích anh mới muốn ah hứa như vậy.Em thích anh, em phảilấy anh, em phải làm vợ anh. ANh đã hứa rồi nhất định phải giữ lời!" Sơ Nguyên im lặng. Nhìn anh Đình Nguyên cười nhạt. "Rất nhiều cô gái thích anh, ngay từ hỏitrung học, anh đã nhận được vô số thư, thậm chí có cô công khai theo đuổi anh,bây t tình yêu với anh.Nhưng anh chưa bao giờ chấp nhận. Anh cho phép em ở bênanh, em biết mặc dù anh không có kiểu thích đó đối với em nhưng anh vẫn sẽ thựchiện lời hứa." "Em tin là anh sẽ lấy em..."Tay vịn lan can,Đình Nghi thở dài? "Chúng ta vẫn sống tốt với nhau, anh khôngghét em, anh không thấy sao? Nhưng ba năm trước từ khi Bách Thảo đến Từng Báchvõ quán, cô ta im lìm như khúc gỗ vậy mà anh lại thích cô ta!" "Cái gì có ấy cũng tốt". "Cô ta không xinh đẹp, cũng không thôngminh, chẳng ai thích, suốt ngày không nói một câu, Taekwondo cũng hoàn toànkhoảng phải là đối thủ của em, cô ta không một điểm nào có thể so sánh vớiem", Ngực Đình Nghi phập phồng dữ dội, "Vậy mà, ba năm trước anh lại vì cô ta, một lần nữa khuyên em quên bỏ lời hẹn ước năm xưa". Sơ Nguyên lặng lẽ nhìn vườn hoa bên dưới. Ở dưới chân chiếc ghế dài trống, giữa một khóm cỏ xanh mơn mẫm có một cây cỏ đang bật đất nhoi lên. Ở khoảng cách ca như vậyhình như anh vẫn thoáng nhận ra mùi hương thanh khiết của nó. "Lúc đó có ta mới mười bốn tuổi, sao anh cóthể thực sự thích một đứa trẻ mười bốn tuổi?", Đình Nghi hít sâu rồi thởa nhẹ, cố kiềm chế cảm xúc, "Em xin anh, hãy xa cô ta một thời gian,hãy suy nghĩ kỹ hơn cũng như cho em một cơ hội nữa". Nắm chặt tay Sơ Nguyên, giọng Đình Nghi bắt đầukhàn đi" "Trong ba năm anh đi xa, cứ có thời gian là em bay sang Mỹvới anh, em hy vọng anh quên cô ấy, có thể tỉnh táo trở lại. Sơ Nguyên, người phù hợp nhất với anh là em, người yêu anh nhất là em, không phải cô ấy, khôngphải Thích Bách Thảo!". Con gió thoảng qua. Những dây leo trên thành ban công đung đưa. "Đình Nghi, hãy hứa với anh", SơNguyên nhẹ nhàng. "Nếu thật sự ba năm sau anh nhận thấy anh vẫn thích côấy, thích thật sự, em sẽ từ bỏ hẹn ước ngày xưa". Đình Nghi sắc mặt trắng nhợt. "Xin lỗi". Sơ Nguyên im lặng giây lát,lại tiếp, "Đình Nghi, anh thích cô ấy!". "...". Toàn thân cứng đờ, Đình Nghi nắm chặt tay anh. Một trận gió thổi tới. "Sơ Nguyên, có điện thoại". Tiếng bác sĩ Điều từ phòng trực ban. "Xin lỗi". Đình Nghi buông cánh tay Sơ Nguyên, anh gật đầuvới cô, quay người định đi. "Em hối hận rồi!". Đình Nghi nghiêng rắng, ngẩng cao đầu giữa congió thổi mạnh khiến chiếc váy trang nhã tung bay, nhìn theo bóng Sơ Nguyên, cô nói giọng to khàn đặc: "Sơ Nguyên, mặc dù anh đã hứa cưới em nhưnganh không muốn thực hiện lời hứa, vậy thì em đương nhiên cũng có thể hối hận!Em không từ bỏ hẹn ước, em phải lấy anh và muốn lập tức tổ chức lễ đínghôn!" *** Màn đêm dần buông.

Từng con phố, từng địa chỉ - những nơi Nhược Bạch từng đến, Bách Thảo đều tìmhết lần này sang lần khác. Ánh đèn điện bùng sáng, các cửa hàng người ra vàotấp nập, mồ hôi thấm lưng áo, bước chân vội vã, ánh mắt lo âu dừng lại trên mỗibóng người.

Không có.

Vẫn không có...

Ở đâu cũng không có...

Đêm khuya dần.

Bách Thảo lặng lẽ quay về Từng Bách võ quán.

Mở cửa phòng thấy bên trong tối om, cô không bật đèn mà lặng lẽ đến bồn rừamặt. Bên ngoài có ánh trăng vàng nhạt, có trận gió nhẹ, không khí vẫn nóng ầm.Bách Thảo đứng lặng trong bóng tối, đột nhiên một linh cảm nào đó quay phắt đầunhìn ra... Trên giường Hiểu Huỳnh ngồi như tượng đá.

“Hiểu Huỳnh”

Bách Thảo vội bật đèn.

Chùm đèn lóe lên làm căn phòng bùng sáng. Hiểu Huỳnh mơ màng mở mắt, lấy tayche ánh sáng rồi trở mình một cái, mùi rượu sộc vào mũi Bách Thảo.

“Cậu uống rượu hả?”

Bách Thảo vội hỏi. Thấy Hiểu Huỳnh bị chói mắt, Bách Thảo vội tắt đèn lớn rồiquay sang vịn đèn ngủ, lại chạy đi lấy khăn vừa lau mặt cho Hiểu Huỳnh vừa hỏivề lo lắng.

“Cậu đi uống rượu ở đâu? Tại sao phải uống? Có phải bị ai ép không, có đau chỗ nào không?”

“Đi đi”

Hiệu Huỳnh đẩy cô ra, mặt đỏ gay, mắt không có tiêu cự trợn về phía cô: “Tôi... tôi uống rượu, thế nào? Tôi thích uống! Tôi muốn uống! Tại sao cậu có thể uống say còn tôi thì không! Cậu uống say dễ được Sơ Nguyên sư huynh bế, ha ha, tại sao tôi không thể! Tôi cũng phải say, tôi cũng phải đi tìm Sơ Nguyên sư huynh!”

“Hiệu Huỳnh!”

Không để mình chú ý đến những lời nói của Hiệu Huỳnh, định đỡ cô nằm xuống thì mùi rượu khó chịu lại khiến đầu Bách Thảo nhức như muốn nứt.

“Cậu có khát không? Để tớ đi lấy nước”

“Tôi đã bảo cậu đi đi!”

Hiệu Huỳnh phẫn nộ đẩy mạnh tay cô, quát to: “Thích Bách Thảo! Tôi phải tuyệt giao với cô! Tôi không nhận cô là bạn nữa! Cô cút đi! Hãy tránh xa tôi ra!”

“Hiệu huynh”

Bị đẩy suýt ngã, mặt Bách Thảo tái xanh hoảng hốt nhìn Hiệu Huỳnh.

“Thích Bách Thảo! Những lời Đình Nghi nói đều là thật, xin lỗi”, Hiệu Huỳnh loạng choạng đứng lên, lao đảo đến gần cô, trợn mắt hét “Cô luôn giả dối! Thực ra cô là người xấu, tôi ngưỡng mộ nhất chị Đình Nghi nhưng vì cô, tôi bắt đầu ghét chị ấy!”

“Tôi thích cô, Bách Thảo! Tôi đã vì cô làm bao nhiêu chuyện như vậy! Bởi vì cô là bạn tốt của tôi! Vì cô, việc gì tôi cũng có thể làm! Nhưng... nhưng... cô đã lừa dối tôi!”

“Hiệu Huỳnh”

Tai ù lên, người Bách Thảo lạnh toát từng cơn.

“Cô có nhiều ý đồ xấu xa. Cô lợi dụng Nhược Bạch sư huynh! Ổm ở với Đình Hạo tiền bối! không sao! Cô là bạn tốt của tôi! Coi như cô có khuyết điểm gì tôi cũng bỏ qua! Nhưng... Tại sao cô lại quyến rũ Sơ Nguyên sư huynh!”

Chộp vai Bách Thảo lắc thật mạnh, Hiệu Huỳnh đột nhiên bật khóc, cô khóc rất to đến khản tiếng, mặt đầm nước mắt.

“Lẽ nào cô không biết! Tôi thích Sơ Nguyên sư huynh! Từ nhỏ... từ nhỏ tôi đã thích Sơ Nguyên!”, cả người run lên, Hiệu Huỳnh phẫn nộ lắc mạnh vai cô “Tại sao cô lại quyến rũ Sơ Nguyên sư huynh! Cô có Nhược Bạch vẫn chưa đủ hay sao? Tôi hận cô! Bách Thảo! Tôi ghét cô! Hồi đó lẽ ra tôi không nên đưa cô đến Tùng Bách võ quán”

“...”

Trái tim như bị vật gì đâm mạnh, đau nhói, bị Hiệu Huỳnh lắc hết sức khiến mặt Bách Thảo tái nhợt, toàn thân lạnh đến muốn co lại. Không phải lần đầu cô bị người ta ghét bỏ, từ nhỏ đến giờ người ghét cô nhiều lắm, nhưng... vì sao... vì sao cô đau đến nổi... đau đến nổi...

“Cái gì trên mặt cô thế này?”

Trợn ánh mắt say lơ đãng, Hiệu Huỳnh lao đảo ngó sát mặt cô, giờ tay sờ má cô, nhưn mày nhìn cái chất nhờn ướt đầu ngón tay rồi đột nhiên cười phá lên.

“Cô khóc rồi! Thích Bách Thảo! Cô cũng khóc cơ à! Tại sao cô lại khóc! Haha nói đi! Tại sao cô lại khóc! Người khóc phải là tôi chứ, không phải sao? Người bạn tốt nhất của tôi đã cướp người đàn ông tôi thích nhất! Người khóc nên là tôi mới phải chứ!” Trong bệnh viện

Hành lang yên tĩnh

Kiểm tra xong các phòng thấy nhiều bệnh nhân đã ngủ, Sơ Nguyên mới trở về phòng trực ban. Chợt thấy trong túi có một phong bì dày căng phồng, anh cau mày.

...

“Tiền của anh.”

Trên bàn công, Đình Nghi đưa cho anh chiếc phong bì, bên trong một tập dày toàn những đồng bạc mới. Sơ Nguyên không hiểu hỏi lại: “Đây là ...?”

“Bách Thảo đưa tiền ăn tối qua cho em”, Đình Nghi như đã bình tĩnh lại “Chỗ tiền anh đưa cho em để trả thay cô ấy, đương nhiên em trả anh”

“Đình Nghi ...”, anh thở dài “... Em biết rõ hoàn cảnh của Bách Thảo, sao còn nhận tiền của cô ấy?”

“Sao lại không?”, Đình Nghi mỉm cười

“Buổi liên hoan với danh nghĩa em và Bách Thảo mời, cô ấy chịu một nửa chi phí là đương nhiên”

“Em chọn khách sạn đắt tiền như vậy, vượt quá xa khả năng chịu đựng của người bình thường là không công bằng với cô ấy”, Sơ Nguyên cau mày

“Công bằng?” Đình Nghi lại cười

“Trên đời này làm gì có công bằng. EM thích anh chừng ấy năm vậy mà bỗng chốc bị cô ấy cướp đi, có công bằng không? Anh là bạn trai của em lại một mực đòi thanh toán cho cô ấy, có công bằng với em không? Hừ cô ta hèn mọn như cô tạp nhưng lại ngông cuồng đến mức định chen vào cạnh tranh với em, em cũng phải cho cô ta thấy rốt cuộc thế nào là công bằng!”

“Đình Nghi ...”

“Anh yên tâm, em sẽ bảo vệ lòng tự tôn của cô ta, sẽ không cho cô ta biết anh đã trả thay cho cô ta”, ánh mắt Đình Nghi lạnh lùng nhưng nụ cười lại rất dịu dàng, “... Cho nên một số việc anh làm vì Bách Thảo, em sẽ không nói với cô ta”

Anh lặng lẽ nhìn cô

“Sơ Nguyên, nếu muốn ở bên anh, em nhất định không từ thủ đoạn ...”, Đình Nghi vươn cổ, ánh mắt tối sầm “Em sẽ ... Em sẽ hết phăng cô ta. Em không sợ anh sẽ ghét em bởi vì anh đã ép em trở nên như vậy”

...

...

Điện thoại chợt rung

Trên hành lang, Sơ Nguyên nhắm mắt trấn tĩnh, nghe tiếng nói gấp gáp truyền đến qua ống nghe điện thoại “Sơ Nguyên phải không, tên bệnh nhân mà anh yêu cầu kiểm tra tôi đã tìm ra! Sáng nay, bệnh viện chúng tôi vừa nhận điều trị ...” Ánh trắng mỏng manh hắt qua cửa sổ.

Hiếu Huỳnh trượt xuống khóc to, hai tay vung lên cao, những lời Hiếu Huỳnh vừa khóc vừa nói Bách Thảo không nghe rõ lắm, cô đỡ bạn lên giường rồi ép nằm xuống, sau đó cẩn thận lau mồ hôi và nước mắt ngăn từng vệt trên mặt bạn

“Tha lỗi cho tớ!”

Nằm trên giường, Hiếu Huỳnh tiếp tục giãy giụa, miệng lầm nhảm, chân đạp cả vào người Bách Thảo. Đột nhiên mặt biến sắc, nhào về phía cạnh giường.

“Oe!”

Hiếu Huỳnh bắt đầu buồn nôn.

Trong phòng ngột ngạt mùi khó chịu, Bách Thảo nhẹ nhàng vỗ lưng bạn, đợi khi nôn hết lại đỡ nằm xuống. Lặng lẽ đi lấy cốc nước cho bạn súc miệng rồi dùng khăn lau mặt lần nữa, sau đó lau dọn sàn sạch sẽ. Vệ sinh xong xuôi, không khí trong phòng thoáng đãng trở lại.

Quay trở về giường Hiếu Huỳnh đang nằm.

Ngắn người

Hiếu Huỳnh không ngủ, đăm nhìn trần nhà lên trần nhà. Nghe thấy tiếng bước chân, lập tức ngoảnh ra nhìn cô với cái nhìn kỳ dị

“Bách Thảo ...”

Mặt trắng bệch, Hiếu Huỳnh khẽ gọi

“... Cậu say rồi, ngủ đi!” Bách Thảo nói nhỏ, kéo tấm chăn mỏng đắp kín người cô,

“Vừa này ... có phải là ...” đầu đau như muốn vỡ, mặt nhăn nhó thiếu não “... có phải mình đã nói những điều vớ vẩn ...”

Bách Thảo ngắn người, lắc đầu “Không phải”

“Đừng lừa tớ, trời ơi!” chống lại những cơn đau nhói trong đầu, Hiếu Huỳnh đau khổ nhắm mắt lắm bả như nói mê “.. Tớ nhớ ra rồi, vừa này tớ nói những điều thật quá đáng ... xin lỗi cậu ... Bách Thảo, đó không phải điều tớ muốn nói ... cậu quên hết đi được không ...”

“... Ừ!”

Hiệu Huỳnh nằm xuống, mặt vẫn trắng như sáp, mắt nhắm nghiền. Im lặng hồi lâu, những giọt nước từ từ ứa ra nơi khóe mắt

“Bách Thảo, cậu lại lừa tớ...”

“Tớ biết, cậu sẽ không quên những lời tớ nói... Vì những lời đó thật là tệ hại...Bách Thảo... cậu vừa khóc đúng không, tớ xin lỗi...”

“Từ trước đến giờ tớ chưa thấy cậu khóc bao giờ...”

“Dường như trong bất kì hoàn cảnh nào... cũng không khóc...”

“Nhưng... tớ vừa làm cậu khóc...”

Dựa đầu vào gối, Hiệu Huỳnh run run hít một hơi thật dài, sau đó dùng tay che hai mắt đã sưng húp, nhếch méo cười cay đắng nói tiếp: “... Xấu hổ quá... lúc nào tớ cũng là kẻ đáng ghét, chỉ vì một chàng trai mà xích mích với bạn thân... Nhưng, tớ vẫn nói những lời độc ác ấy với cậu...”

“Hiệu Huỳnh!”

Nhìn thấy Hiệu Huỳnh vẫn khóc, người Bách Thảo dường như cứng đờ. Cô nhẹ nhàng đưa tay định chạm vào Hiệu Huỳnh nhưng có cái gì đó bất an, khiến cô dừng lại.

“Xin lỗi... tớ không biết...”

Bách Thảo ngẩn người suy nghĩ, lòng se lại. Lời Hiệu Huỳnh nói cũng không sai. Cô không xứng đáng là bạn tốt của Hiệu Huỳnh, Hiệu Huỳnh yêu Sơ Nguyên vậy mà cô chẳng biết gì.

Chính cô đã làm tổn thương Hiệu Huỳnh

Hiệu Huỳnh nói chưa thấy cô khóc bao giờ. Chẳng phải cô cũng vừa thấy Hiệu Huỳnh khóc ư? Là cô, chính cô khiến Hiệu Huỳnh khóc như vậy...

“Không phải, không phải lỗi của cậu” Hiệu Huỳnh buông bàn tay che mắt, hít một hơi thật sâu rồi nói về dần vật “Cậu xem, người gỗ như cậu chẳng để tâm đến việc gì. Mình lại chẳng hề nói, làm sao cậu biết mình thích Sơ Nguyên sư huynh?”

Bách Thảo nhìn cô

“Còn mình” Hiệu Huỳnh mỉm cười nhìn lên trần nhà lẩm bầm, “Thực ra mình rất giống Sơ Vy, cô ấy vì tiền bối Đinh Hạo mới tập Taekwondo, còn mình vì Sơ Nguyên sư huynh”

“Sơ Nguyên sư huynh tốt như vậy, đối với ai cũng kiên nhẫn, huynh ấy từng mua kem cho tớ ăn. Hồi nhỏ, mỗi khi mình gây chuyện bị mẹ đuổi đánh, mình chỉ cần trốn sau lưng Sơ Nguyên là huynh ấy sẽ bảo vệ mình. Có những lúc mình lén đi theo sau Sơ Nguyên sư huynh và chị Đinh Nghi. Chị ấy không thích mình đi theo nhưng Sơ Nguyên vẫn đưa mình cùng đi chơi.”

“Về sau, Sơ Nguyên sư huynh càng lớn càng đẹp trai, không, không phải đẹp trai mà còn hơn thế, tuấn tú, đẹp như tranh vẽ, giống như tiểu tiên đồng trong truyện cổ tích, tỏa ánh hào quang, còn đẹp hơn cả những nhân vật mình thích trong các cuốn truyện tranh đó”

“Mình thích Sơ Nguyên sư huynh...”

Hiệu Huỳnh cười một cách đau khổ

“Nhưng mình không dám nói với huynh ấy. Vì mình biết huynh ấy sẽ không yêu mình, những cô gái mà huynh ấy thích phải xinh đẹp, dịu dàng, phóng khoáng, ưu tú như chị Đinh Nghi. Làm sao huynh ấy có thể thích một đứa ngốc nghếch, cả ngày đi điên điên khùng khùng vừa lười vừa xấu như mình...”

Bách Thảo im lặng lắng nghe.

“Cho nên mình mới giận cậu, thật vô lý”, Hiệu Huỳnh từ từ nhắm mắt, cười thiếu não, “Sơ Nguyên sư huynh thích cậu thì mình phải cảm thấy vui mới đúng... huynh ấy có thể ở bên cậu... có thể ở bên cậu... mình nên vui...”

Hiệu Huỳnh lẩm bầm giọng nhỏ dần, bộ dạng mệt mỏi khiến giọng nói líu ríu không rõ: “Là lỗi của mình... Sao mình có thể cho rằng... Sơ Nguyên sư huynh nhất định sẽ yêu Đinh Nghi...”

“Nếu...”

Nếu như mình dũng cảm...

Nếu như...”

Ánh trăng tinh khiết

Hiệu Huỳnh đã chìm vào giấc ngủ, trên mặt vẫn còn ngấn nước mắt, trở mình quay về một bên ngủ như một đứa trẻ. Bách Thảo ngồi ngây bên giường,

kéo chân đắp cho Hiếu Huỳnh, đầu óc trống rỗng, nghĩ lại tất cả mọi thứ khiến toàn thân như bị sức nặng nghìn cân từ từ đè xuống không thể thở được

Rất lâu, rất lâu sau

Dưới hàng bạch dương ngoài cửa sổ, một hình bóng lơ mơ dưới ánh trăng. Bách Thảo ngây người nhìn theo, bóng đó vẫn đứng nguyên, cô mở to mắt cố nhìn...

Đột nhiên Bách Thảo đứng vụt dậy.

Gần như lao ra cửa, chạy theo cái bóng đó...

“Bách Thảo, điện thoại của Sơ nguyên!”, giọng thám Phạm từ phía bên kia vọng sang “... bảo là đã tìm thấy Nhục Bạch...”

Không!

Cô không cần nhận cú điện thoại đó!

Dưới ánh trăng, Bách Thảo chạy như bay đến hàng bạch dương! Cô nhìn thấy, cô đã nhìn thấy! Dưới hàng cây, bóng người đó vẫn đứng ở đấy. Gió gào rít bên tai, máu như dồn lên màng nhĩ, cô đuổi theo, muốn ôm chầm bóng người đó với tất cả sức mạnh có trong người!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Ánh trăng mờ ảo

Gió đêm mạnh dần, tiếng lá bạch dương lao xào.

Cô lao đến ôm chặt lấy người đó, cuối cùng đã tìm thấy anh! Hít mùi hơi thở quen thuộc khiến tim cô đập rất mạnh, xung quanh chỉ có tiếng côn trùng. Đây giống như một giấc mơ, khiến cô bất giác hoảng hốt...

“...”

Như có luồng điện chạy qua, cô lúng túng buông tay, ngẩng đầu lên ngây người nhìn anh.

Đúng rồi!

Là Nhục Bạch sư huynh

Dưới bóng cây trong màn đêm, Nhục Bạch đứng thẳng người. Anh cúi đầu nhìn cô, cô ngược nhìn anh, khuôn mặt anh lơ mơ không rõ. Anh gầy đi nhiều, vẫn lạnh lùng như trước, giữa trán có thêm nếp nhăn dài cơ hồ như mấy ngày không ngủ.

Bất ngờ cô vội hỏi:

“Nhục Bạch sư huynh...”

“Tôi không sao”

Anh khẽ ngắt lời cô

Bách Thảo ngây người, trong lòng vốn có hàng ngàn hàng vạn điều muốn hỏi nhưng đột nhiên không biết nên nói gì. Đúng vậy, chỉ cần Nhục Bạch sư huynh không sao, chỉ cần huynh ấy trở về là tốt rồi. Nhớ lại lời thám Phạm vừa nói lúc trước, cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, liền hỏi lại:

“Là do Sơ Nguyên sư huynh tìm thấy huynh, huynh mới quay lại, đúng không?”

Nhục Bạch cau mày hỏi lại:

“Sơ Nguyên tìm tôi? Có chuyện gì?”

“... Chẳng phải Sơ Nguyên sư huynh tìm thấy thì huynh mới quay về sao?”, cô ngẩn người

“Không phải”

Nói xong, Nhược Bạch nhìn cô lúc lâu rồi tiếp:

“Tôi đi đây”

Anh quay người đi nhưng không phải đi về hướng ký túc xá

“Nhược Bạch sư huynh!”

Dưới ánh trăng, Bách Thảo nồn nóng, chạy đến giữ chặt lấy cánh tay anh, hỏi dồn:

“Huynh đi đâu? Tại sao vừa mới về đã lại định đi? Có chuyện gì? Nói cho em biết được không!”

“Tôi trở về là vì...”

Nhược Bạch không quay người lại, nói khẽ:

“Tôi đã hứa với cô, không để cô tìm mãi không thấy và lo lắng cho tôi. Xin lỗi, mấy ngày nữa tôi sẽ quay về”

Bách Thảo vẫn nắm chặt lấy cánh tay anh rồi nhớ lại. Đó là lần trước, biết bao ngày cô không tìm thấy Nhược Bạch...

...

“Tại sao không nói cho em biết?”, cô hít một hơi thật dài, cắn chặt môi, giọng ghen lại

“Tất cả những việc huynh muốn em làm, em đều cố gắng hết sức dù khó khăn đến đâu cũng nhất định phải làm được. Nhưng, huynh biết không? Không phải là vì huynh là sư huynh của em mà em phải nghe theo tất cả những mệnh lệnh đó...”

“nhưng, em rất buồn...”

Nước mắt muốn trào ra

“Lúc huynh cần giúp đỡ lại không nói với em. Nhược Bạch sư huynh, huynh cho rằng em không thể giúp được huynh hay là huynh cảm thấy có những chuyện không nên nói với người không liên quan?” dưới ánh trăng, dáng mảnh khảnh của Nhược Bạch bước đến bậc thềm chợt dừng lại, tiếng nói như lần trong gió

“Nhớ rồi, lần sau có chuyện sẽ nói với cô!”

“...”

“Thế lần này là vì sao?”, Bách Thảo lo lắng

“là chuyện riêng” Nhược Bạch lặng lẽ nhìn ngón tay cô. Dưới ánh trăng, ngón tay cô trắng muốt mảnh dẻ nhưng giữ anh rất chặt, “Cô cứ yên tâm tập luyện, đừng suy nghĩ nhiều”

“... Có phải là vì huấn luyện viên Thẩm...” cắn chặt môi, “Em nghe nói huynh nói tiếng với huấn luyện viên vì chuyện của em, có đúng là huynh và huấn luyện viên Thẩm đã cãi nhau không?”

“...”

“Huấn luyện viên Thẩm muốn huynh rời khỏi trung tâm, phải không?”

“Không phải”

“Nếu huấn luyện viên muốn huynh đi, vậy thì em cũng không ở lại nữa”, Bách Thảo hít một hơi dài, giọng kiên quyết. “Trở về Tùng Bách, em vẫn có thể tiếp tục luyện tập...”

“Cô nói linh tinh gì vậy!”

Nhược Bạch quay người, lạnh lùng nhìn cô.

“Đó là chuyện riêng của tôi không liên quan đến cô, đến huấn luyện viên Thẩm, tôi không muốn nghe những lời như vậy. Bất kể là ai, bất kể vì chuyện gì cũng không được rời bỏ Taekwondo!”

“...”

“Nghe rõ chưa!”, Nhược Bạch nghiêm giọng

“...Vâng!”

“Về đi, mai em còn phải tập, ngủ sớm đi!”, một lúc sau giọng anh mới ảm hơn, mắt dừng lại trên mặt Bách Thảo giây lát “ Nếu có thời gian, vài ngày nữa tôi lại đến thăm em”

Bách Thảo cúi đầu, im lặng

Nhược Bạch hơi chau mày, nhìn chiếc cặp tóc màu dâu tây đỏ chói lóng lánh trên tóc cô, quay người bước đi

Gió đêm nhè nhẹ

Lá bạch dương xào xạc dưới trăng

Hai cái bóng một trước, một sau

Nhược Bạch dừng lại, tiếng bước chân phía sau cũng dừng theo. Nhược Bạch đi tiếp, tiếng bước chân lại vang lên.

“Cô làm gì vậy?”

Nhược Bạch nói lạnh lùng không quay đầu lại

Người phía sau cũng im lặng

“không được đi theo tôi!”

Vẫn im lặng

Nhược Bạch cau mày, tiếp tục đi ven theo con đường nhỏ nhưng bước chân vẫn bướng bỉnh bám theo *** Sáng hôm sau, Bách Thảo vừa bước vào phòng tập. Mọi người đã có thể đoán ra cô có một đêm mất ngủ, môi khô, hai quầng thâm hiện rõ. Cô vẫn tập ở góc quen thuộc Mai Linh nhìn cô rồi lại quay sang nhìn Đình Nghi cũng nét nhợt nhạt, cảm lạnh như vậy.

"Tôi qua cậu đi đâu?"

Đến trước mặt Bách Thảo, Hiểu Huỳnh hỏi giọng không được tự nhiên:

"Cả đêm không về. Nếu không phải là Sơ Nguyên sư huynh đến tìm cậu thì tôi cũng chắc biết gì tung tích của cậu." Tôi qua cô uống rượu say không biết trời đất. Chính mẹ gọi dậy nói là Sơ Nguyên đến tìm Bách Thảo nhưng không biết Bách Thảo đã đi đâu.

Phòng tập yên tĩnh hơn mọi ngày.

Cho dù giọng của Hiểu Huỳnh không to nhưng hai chữ "Sơ Nguyên" cũng có thể truyền đến tai mỗi người trong phòng tập. Lâm Phong nhăn mày, Mai Linh lo lắng quay nhìn Đình Nghi, thấy sắc mặt Đình Nghi không thay đổi, tay vẫn tiếp tục cầm gậy và xuống tấn.

"Tớ..."

Bách Thảo do dự một lúc.

Tối hôm qua, cuối cùng cô mới biết tại sao Nhược Bạch lại mất tích. Bố anh ấy phát bệnh, nhiễm virus. Lần này có vẻ nghiêm trọng hơn lần trước, mệt mỏi, sốt, nhức đầu suốt mấy ngày, nhiệt độ vẫn không giảm, gần như rơi vào hôn mê. Nhược Bạch lập tức trở về nhà, ngày đêm trực ở bệnh viện. Những loại thuốc kháng sinh điều trị lần trước tương đối hiệu quả thì đợt này hầu như không có tác dụng.

Bác sĩ địa phương cũng bó tay.

Theo đề nghị của bác sĩ, Nhược Bạch gọi xe cứu thương đi ngay trong đêm chuyển bó lên bệnh viện. Sau khi chụp cộng hưởng từ, kiểm tra dịch não và được chẩn đoán, ông cụ bị viêm màng não. Các bác sĩ đã sử dụng loại thuốc kháng sinh tốt nhất, nên tình trạng đã tương đối ổn định.

Nửa đêm hôm trước.

Bách Thảo vào bệnh viện, muốn trực thay để Nhược Bạch có thể nghỉ ngơi chút ít.

Nhưng bệnh của ông cụ lại chuyển biến nguy kịch, sốt rất cao hầu như rơi vào hôn mê, khả năng truyền nhiễm cũng tăng lên, Các bác sĩ gấp rút áp dụng nhiều biện pháp, hơn năm giờ sáng tình hình mới ổn định trở lại.

"Lát nữa mình sẽ nói với cậu, được không?"

Thấy mọi người có thể nghe thấy câu chuyện của họ, Bách Thảo nói về câu khăn. Cô biết tính Nhược Bạch, anh không muốn quá nhiều người biết đến chuyện riêng của mình.

"Được, nhưng...", Hiểu Huỳnh bắt đầu đỏ mặt về bất an, không dám nhìn Bách Thảo, "...Không phải tôi qua, vì tờ...cho nên ậu mới giận ra khỏi nhà...."

Bách Thảo ngẩn người.

"Không phải!"

Cô lập tức lắc đầu.

"Vậy thì tốt", Hiểu Huỳnh thở phào lại tiếp, "Sơ Nguyên sư huynh cũng đang tìm cậu, hình như có việc gì gấp, cậu gọi cho anh ấy đi".

"...Tôi qua mình đã gặp huynh ấy rồi".

Chưa đầy một tiếng sau Nhược Bạch đến bệnh viện, Sơ Nguyên cũng đến ngay sau đó. Anh cung thức cả đêm cùng với cô trong phòng bệnh của bố Nhược Bạch.

".. " Hiểu Huỳnh há miệng rồi cười ngượng nghịu, "Ồ, ha ha, ra là vậy! Ha ha ", tay gãi đầu, cổ cười tự nhiên, "Thế thì tốt, ha ha, vậy tớ yên tâm rồi..."

Nhìn theo cô, Bách Thảo mỉm cười.

Cánh cửa kính phòng tập mở ra, Thẩm Ninh bước vào, buổi tập sáng bắt đầu.

Bách Thảo vẫn một mình với bài tập chân. Cả buổi tập mồ hôi đầm đìa cứ như vùi dưới nước lên.

Sau khi tổng kết buổi tập, Thẩm Ninh chuẩn bị tuyên bố tan lớp....

"Huấn luyện viên, em có chuyện muốn tuyên bố với mọi người", lời của Đinh Nghi từ đội hình nhẹ nhàng vang lên. Đến khi Thẩm Ninh gật đầu đồng ý, cô mới cười nhẹ tênh, "Chủ nhật tuần tới, tôi và Sơ Nguyên sẽ tổ chức lễ đính hôn, rất hoan nghênh mọi người đến dự". *** "Chủ nhật tuần sau sẽ đính hôn ư?"

Đứng trước tủ đựng đồ, Mai Linh vẫn còn chưa tin. Tối qua vẫn còn sóng gió vậy mà hôm nay đã tuyên bố đính hôn. Cô nhìn Đinh Nghi vẻ nghi hoặc nói:

"Có cần suy nghĩ thêm không. Sơ Nguyên tiền bối và..."

"Chính vì cô ấy, chúng tôi mới quyết định đính hôn trước dự kiến", mở cánh cửa tủ, Đinh Nghi mỉm cười, "Hôm qua tôi không đứng lắm. Cô ấy yêu Sơ Nguyên thì sẽ làm những chuyện đó, tất cả đều có thể hiểu được. Cùng đội với nhau tôi nói như vậy đúng là có phần hơi quá."

"Đinh Nghi..."

Mai Linh cảm động.

"Chỉ cần chúng tôi kết hôn, cô ấy sẽ không nghĩ linh tinh, không làm những chuyện ngốc nghếch nữa", Đinh Nghi bỏ giày tập vào trong tủ, "Như vậy sẽ tốt hơn cho cô ấy".

"Cũng được", Mai Linh thở dài, "Nếu không, hằng ngày cùng tập với nhau, không khí trong phòng cứ kì kì thế nào ấy, không thoải mái lắm..."

"Hèm!"

Lâm Phong ngồi trên ghế dài háng một tiếng.

Mai Linh quay người lại thấy Bách Thảo đã tắm xong trở về từ lúc nào, bỗng chợt dạ không biết Bách Thảo có nghe thấy những điều cô vừa nói với Đinh Nghi hay không.

"Bách Thảo..."

Mai Linh lúng túng.

Vẫn như trước, sau mỗi buổi tập Bách Thảo cần quét dọn vệ sinh nên về muộn hơn mọi người. Tuy nhiên hôm nay cô về sớm hơn.

"Mai Linh, lễ đính hôn có thể cần em giúp đây", Đinh Nghi mỉm cười như trong phòng không có Bách Thảo.

"Được chứ, không vấn đề gì", Mai Linh nói một mạch, "Cần em giúp gì?"

Bách Thảo lặng lẽ mở tủ thu dọn đồ của mình. Sau đó bắt đầu công việc dọn dẹp, tạm biệt Quang Nhã và Hiểu Huỳnh. Cô phải nhanh chóng đến bệnh viện, không biết tình hình bố Nhược Bạch ra sao.

"Tớ đi đây!"

Lâm Phong giơ tay tạm biệt mọi người rồi quay ra.

Ở bên này Đình Nghi và Mai Linh cũng đã thu dọn xong. Mai Linh đang do dự không biết nói gì với Bách Thảo thì thấy Đình Nghi vừa trao đổi xong những việc cần cô giúp cho buổi đính hôn, đang đến gần cửa Mai Linh thấy khó xử, quay lại nhìn Bách Thảo rồi nhanh chóng đuổi kịp Đình Nghi.

Một ngày nắng đẹp.

Dưới bật thêm cao.

Chiếc ô tô màu xám bạc chậm chậm dừng lại. một bóng người thanh tú từ trong xe bước ra. Người đó có khung mặt đẹp như tranh, dáng vẻ nhàn tản giống như tiên nhân trong sách cổ nhìn về phía họ.

"Sơ Nguyên tiền bối!"

Đang bước từng bước xuống bậc tam cấp, Mai Linh hân hoan nói với Đình Nghi: "Sơ Nguyên tiền bối đến đón chị. À, chắc là hai người sẽ đi ăn, sau đó bàn chuyện lễ đính hôn thật lãng mạn, đúng không! Ha ha, em sẽ mang DV (DV là viết tắt của hai từ Digital Video, nghĩa là máy quay) quay lại toàn bộ, đến khi em đính hôn có thể tham khảo!".

Đình Nghi mỉm cười.

Mai Linh phấn khởi, hai người đi đến trước chiếc xe màu xám bạc.

Sơ Nguyên mỉm cười thay cho lời chào hai người nhưng sau đó chẳng nói gì mà ánh mắt hướng về phía lưng sau họ.

Mai Linh cảm thấy rất kì lạ. Trời nóng như vậy mà tiền bối Sơ Nguyên lại không mời Đình Nghi lên xe ngay? Hay là có mình ở đây anh ấy không tiện nói, nên đành nhanh nhẩu cáo lui:

"Thôi, hai người mau lên xe đi, em không làm phiền nữa..."

Vừa dứt lời, tiếng bước chân đằng sau họ đến gần.

Mai Linh ngoái lại nhìn...

Lại là Bách Thảo.

Trời ơi, Mai Linh bỗng căng thẳng tốt độ, sao các đối thủ lại có duyên đến thế cứ chạm trán liên tục!"

"Anh đến đón em"

Sơ Nguyên mở cửa xe nhìn Bách Thảo, khuôn mặt cô đang đỏ ửng vì nắng. Anh nhìn cô mỉm cười nói:

"Lên xe đi."

Mắt Mai Linh mở to ngạc nhiên.

Liếc nhìn Bách Thảo rồi lại nhìn Đình Nghi về mặt đánh lại dưới tán ô, đầu óc Mai Linh bỗng rối loạn, là chuyện gì thế này?

"...Em đi xe bus."

Bách Thảo cúi đầu bặm môi, đành vòng qua Sơ Nguyên. Anh vội nắm cổ tay cô, đoạn ngoảnh sang nói với Mai Linh và Đình Nghi:

"Chúng tôi đi trước."

Nói rồi, mặc Bách Thảo giãy giụa, anh đẩy cô vào trong xe đóng cửa lại. Dưới ánh mặt trời gay gắt, chiếc xe má bạc biến mất trong tầm mắt của Mai Linh.

"Chuyện...chuyện này..."

Mai Linh tròn xoe mắt không dám nhìn Đình Nghi. Chuyện này là thế nào, lẽ nào Sơ Nguyên sư huynh thay đổi tình cảm? Sơ Nguyên tiền bối thích Bách Thảo?

"Đừng lo, Sơ Nguyên biết cách giải thích rõ ràng với cô ấy", dưới tán ô xanh nhạt Đình Nghi mỉm cười, "Anh ấy rất khéo, không để cho cô ấy bị tổn thương".

"Ồ, ra là vậy!"

Mai Linh hiểu ra vừa rồi cô đã hoảng hốt một trận.

Ở phía xa, nhìn Đình Nghi và Mai Linh đi dưới nắng hè, Hiếu Huỳnh mới đẩy cửa kính phòng tập đi ra. Bên cạnh cô, diệp Phong lấy tay che miệng ngáp

một cái nói:

"Kỳ quặc, sao vừa rồi giữ tôi lại? Thấy Bách Thảo cũng tránh, thấy Sơ Nguyên cũng tránh, thấy Đình Nghi cũng tránh. Cô gây ra họa gì à? Nói đi, để tôi có giúp gì không."

Hiểu Huỳnh trừng mắt nhìn Diệc Phong.

Sau đó mặt sa sầm, không nói gì bỏ đi. *** Không khí trong xe trong trẻo mát mẻ.

Con đường phía trước bị ánh mặt trời thiêu đốt như phát sáng, Sơ Nguyên lái xe rất cẩn thận, chợt anh cảm ra một hộp con đưa cho cô nói: "Ăn một chút đi, lát nữa đến bệnh viện bận rộn, có thể em không có thời gian ăn cơm".

"Tình hình cha Nhượng Bạch như thế nào", Bách Thảo vội hỏi.

Sơ Nguyên trầm lặng một lát rồi nói: "sáng nay đã thay thuốc kháng sinh mới, hiệu quả vẫn chưa ổn định, tình trạng viêm nhiễm vẫn đang lan rộng". Sau khi biết tình hình của cha Nhượng Bạch, anh xin phép bác sĩ chủ nhiệm nghỉ mấy ngày cùng Nhượng Bạch chăm sóc ông cụ. "Vậy phải làm thế nào?", Bách Thảo lo lắng.

"Định thử một loại thuốc kháng sinh mới của Mỹ, nhưng phải tối nay mới gửi đến", Sơ Nguyên nắm tay cô, an ủi, "Đừng lo, nhất định sẽ có cách".

Bách Thảo căng thẳng căn môi, một lát sau lại hỏi về bất an:

"Nhượng Bạch sư huynh đâu? Huỳnh ấy có khỏe không?"

"À, Nhượng Bạch rất bình tĩnh", Sơ Nguyên nhìn cô, "Em cũng đừng lo lắng quá, em phải giúp Nhượng Bạch có niềm tin hơn nữa đừng để Nhượng Bạch phân tâm vì chuyện của em".

"Vâng", Bách Thảo gật đầu, "Em biết".

Cho nên cô vẫn tham gia tập luyện như thường, cô biết đối với Nhượng Bạch, việc tập luyện của cô là vô cùng quan trọng.

Hàng cây ven đường loang lổ lướt qua cửa sổ.

"Ăn đi!", Sơ Nguyên lại giục, "Không có nguội mất."

Bách Thảo cúi đầu mở hộp cơm, bên trong có tôm, thịt bò, rau và một bát canh trứng, món tráng miệng có táo và dâu tây. Cô ngẩng người, ngẩng đầu hỏi:

"Huỳnh ăn chưa?"

"Ăn rồi"

"Huỳnh ăn gì?"

"Đừng hỏi, mau ăn đi", tay lái của anh càng thận trọng, anh lại nói, "Nhượng Bạch cũng ăn rồi, cũng như xuất của em".

"..."

Bách Thảo cũng bắt đầu ăn.

Cô ăn nhanh nên suất nửa nghe, bật ho. Sơ Nguyên một tay lái xe, một tay khẽ vỗ lưng cho cô, đợi cô ăn xong, anh đưa cho chai nước, dịu dàng nói:

"Đừng vội, một lát nữa mới tới."

Ăn cơm rồi bỏ đồ vào thùng rác, Bách Thảo ngẩng người nhìn con đường phía trước. Nắng như lửa đốt, ở trong xe cũng có thể cảm nhận từng luồng gió nóng bên ngoài. Lòng ngổn ngang ngoài đầu nhìn Sơ Nguyên đang chăm chú lái xe, Bách Thảo đắn đo lựa chọn từ để nói.

"Sơ Nguyên sư huynh, vừa rồi huynh không nên như vậy."

"Sao?"

Sơ Nguyên nhìn cô.

"Anh đón em đi lại không giải thích gì với Đình Nghi, chị ấy sẽ hiểu lầm", cô cúi đầu, hai bàn tay đan nhau, "...còn nữa, buổi tối hôm đó em không nên uống say, xin lỗi huynh".

"Sao?" Sơ Nguyên lo lắng.

"..."

Bách Thảo yên lặng.

"Đình Nghi nói gì phải không?", Sơ Nguyên ngẫm nghĩ, hơi cau mày, "Người cần nói xin lỗi phải là anh, anh không xử trí tốt vấn đề. Lúc đó anh tưởng là...xin lỗi, anh đã làm em khó xử".

"...Đình Nghi nói", Bách Thảo do dự, "Chị ấy là vợ chưa cưới của anh, tuần sau hai người sẽ đính hôn".

Sơ Nguyên càu càu mấy.

Hai tay nắm vô lăng vòng qua một chỗ ngoặt, anh hạ giọng nói: "Biết rồi, anh sẽ xử lý, em cứ yên tâm tập luyện và chăm sóc Nhược Bạch".

Bách Thảo ngậy người nhìn anh.

Cô không hiểu anh sẽ xử lý thế nào. Đình Nghi là vợ chưa cưới của anh, anh không phủ nhận. Đình Nghi thích anh như thế, chị ấy nhất định không chịu buông tay.

"Sơ Nguyên sư huynh..."

Cô ngậy người chỉ nói được có thế, âm thanh hình như bị nghẹt lại trong cổ.

"Sao?"

Sơ Nguyên đang nghe.

".."

Cô ngờ ngẩn không nói ra được, trong đầu hiện lên khuôn mặt đầm nước mắt của Hiểu Huỳnh và khuôn mặt tái nhợt của Đình Nghi, cổ họng càng như tắc nghẹn.

"Ngủ một lát đi", đưa tay ra vuốt nhẹ lên mái tóc cô, Sơ Nguyên mỉm cười nói, "Cả đêm qua đã không ngủ rồi, hôm nay lại phải luyện tập, mệt lắm rồi phải không?"

Người cứng đờ.

Vô thức né tránh bàn tay Sơ Nguyên.

Sơ Nguyên hơi bất ngờ, bắn khoăn nhìn cô, bàn tay từ từ rời khỏi đầu cô lại nắm vô lăng. Anh mắt anh u ám, giọng vẫn dịu dàng.

"Đừng nghĩ nhiều, ngủ một lát đi, đến bệnh viện anh sẽ gọi." *** Trong bệnh viện.

Tình hình của cha Nhược Bạch rất không khả quan. Loại thuốc kháng sinh vừa mới thay buổi sáng không hề có hiệu quả, đã sốt cao và bắt đầu có dấu hiệu dần mất ý thức. Sau khi hội chẩn, bác sĩ ra hiệu cho Nhược Bạch và người thân đến phòng làm việc.

"Những loại thuốc kháng sinh vừa qua hiệu quả không tốt lắm, tình trạng viêm nhiễm càng tăng và phát triển thành viêm màng não", bác sĩ Bằng chữ chính nói, sắc mặt nghiêm trọng nhìn Nhược Bạch, "Tình hình rất nguy hiểm".

Mẹ Nhược Bạch kinh ngạc lão đảo.

Bách Thảo vội đỡ bà.

"Theo bác sĩ thì nên làm thế nào?", Nhược Bạch trấn tĩnh hỏi nhỏ.

"Chúng tôi sẽ tiếp tục thử loại thuốc khác", bác sĩ Bằng do dự, "Để khống chế tình trạng viêm nhiễm tiến triển xấu đi quá nhanh, chúng tôi đề nghị đưa bệnh nhân đến phòng theo dõi đặc biệt để thuận lợi cho việc điều trị. Chỉ có điều, chi phí ở đó rất cao, lại thêm thuốc thang, chi phí mỗi ngày có thể lên tới hơn vạn đồng, thậm chí mấy vạn, gia đình có chịu nổi không?"

Mẹ Nhược Bạch run run.

"Mỗi ngày đã tới cả vạn đồng ư?"

"Phải", bác sĩ thở dài, "chúng tôi hiểu chi phí như vậy là khó chấp nhận đối với gia đình bình thường; Nhưng do tốc độ lan nhiễm quá nhanh, mà lại không tìm ra loại virus gây bệnh, chúng tôi nhất thiết phải thử nhiều hơn nữa. Trong phòng ICU (ICU viết tắt là Intensive-Care Unit (Phòng chăm sóc đặc biệt): là một bộ phận chuyên trách đặc biệt của các bệnh viện, cung cấp những dịch vụ chăm sóc y tế đặc biệt). có thể tranh thủ thời gian nhiều hơn cho bệnh nhân".

"Vâng xin bác sĩ cứ thu xếp", Nhược Bạch nói, "Phiền bác sĩ".

"Nhược Bạch.", mẹ anh bất lực nhìn con trai, "Nhưng, nhưng chúngta không ..."

"Con sẽ nghĩ cách", Nhược Bạch dìu mẹ ngồi lên ghế, "mẹ ngồighỉ đi, Bách Thái chăm sóc mẹ giúp tôi".

"Nhược Bạch sur huynh!".

Bách Thảo gọi với nhưng Nhược Bạch đã ra khỏi phòng.

Đồ mẹ Nhược Bạch đang lo lắng đến không còn sức lực, Bách Thảo không dám đứnglên về thấp thòmnhìn ra cửa một lát sau Sơ Nguyên đi tới. Anh nói với bác sĩBàng, anh đã liên hệ được với chuyên khoa bệnh viện nơi anh thực tập, gấp rútchuẩn bị phòng sẵn sàng có thể chuyển viện.

"Không kịp rồi!", bác sĩ Bàng lắc đầu, mặc dù nơi anh thực tập cótrang thiết bị hay trình độ hơn ở đây, nhưng bệnh nhân đang trong tình trạngnhiễm bệnh nghiêm trọng không thích hợp chuyển viện.

"Vâng, trong tình huống này nên lập tức đưa vào phòng ICU", Sơ Nguyênđồng ý với bác sĩ Bàng, "Xin bác sĩ sắp xếp khi có thể là lập tức chuyểnviện".

Bác sĩ bắn khoăn, nhìn mẹ Nhược Bạch sắc mặt đã trắng bệch nhợt nhạt.

"Kính phí tạm thời cháu có thể lo liệu", Sơ Nguyên lập tức hiểu ranói với mẹ Nhược Bạch, "Xin bác,..."

"Em có tiền!" Bách Thảo nghe thấy vội nói.

"Em có tiền, hãy để em trả! Sơ Nguyên sur huynh, anh hãy chăm sóc mẹ NhượcBạch sur huynh, để em đi thanh toán! Bác sĩ Bàng ông có thể bắt đầu đượcrồi!"

"Bách Thảo!". Sơ Nguyên cau mày, "Chuyện này không cần đến em,để anh..."

"Hiện giờ em có tiền!", Bách Thảo ngắt lời anh, vội lấy trong ba lômột tấm thẻ ngân hàng, "Cháu có tiền, bác xem tất cả đều ở đây! Sơ Nguyênsur huynh, vừa rồi em không kịp gọi Nhược Bạch sur huynh, phiền huynh gọi giúpanh ấy về, xin huynh đấy, Nhược Bạch sur huynh chưa đi xa đâu! Phải tìm huynh ấyvề ngay, nếu không sẽ không biết huynh ấy sẽ đi đâu". Khi Nhược Bạch quay về cha anh đã được đưa đếnpòng ICU. Qua lớp cửa kính có thể nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt, hôn mê của ông,máy thở phập phồng, máy giám sát nhíp tìm phát ra những tiếng "tít,tít". Bách Thảo và mẹ anh đang ở trong đó. Mẹ anh mệt mỏi gục đầu vào vaicô, còn Bách Thảo lặng lẽ giữ chặt lấy bà.

Hình như cảm nhận được ánh mắt anh, cô ngoảnh ra.áo dungVõ vai Nhược Bạch, Sơ Nguyên đi qua bước vào phòng thay cho Bách Thảo. BáchThảo đứng lên người cứng đờ, đột nhiên thấ sợ, lặng lẽ đến trước Nhược Bạch.

Không khí như ngưng đọng.

Hình như rất lâu, rất lâu, Nhược Bạch giọng khàn khàn nói:

"Đưa cho tôi hóa đơn nộp tiền."

Lấy tờ hóa đơn trong ba lô ra, tay Bách Thảo hơi run, lòng bàn tay nhom nhóp mồ hôi, cô cúi đầu không dám nhìn anh

Trên tờ hóa đơn.

Là một dãy số.

Nhược Bạch nhắm mắt.

Đó chẳng phải là con số chẵn mà là đến hàng đơn vị 58627 đồng. Vậy là anh hiểu,trong người Bách Thảo bây giờ không còn một đồng bạc lẻ.

"..."

Nhược Bạch yên lặng rất lâu, tay cầm tờ hóa đơn, môi mím chặt, sắc mặt lại càngtrắng xanh.

"Em...Nhược Bạch sur huynh..."

Bách Thảo bất lực, cô biết Nhược Bạch sur huynh có thể sẽ tức giận, nhưng nhinnthái độ của anh lúc này, cô vẫn sợ vô cùng.

"Tôi tưởng tiền thưởng Xương Hải võ quán cho cô có thể đủ trả toàn bộ chiphí đại học của cô", bên ngoài phòng bệnh yên tĩnh, giọng Nhược Bạch cứngngắc, "Nếu tiết kiệm, cô còn có thể dùng nó tham gia thi đấu tíchđiểm"

"Không ảnh hưởng, bây giờ em vẫn có thể mà!" Bách Thái vội nói,"Em có thể cần cù tiết kiệm học trung học thì cũng có thể cần cù tiết kiệm học đại học. Không cần số tiền đó em vẫn có thể sống rất tốt, chỗ tiền này emchưa dùng đến !" . Cô rất hối hận, nếu biết sớm bệnh tình của cha NhượcBạch, cô sẽ ngăn cản Đình Nghi không đến nhà hàng đắt như vậy, như thế cô sẽtiết kiệm được nhiều tiền hơn.

Nhìn sâu vào mắt cô.

Nhược Bạch nhắm mắt, sau đó anh cảm tờ hóa đơn, đi về phía cuối hành lang. Dự cảm chuyện chẳng lành cô vội chạy theo anh, thấy anh ra khỏi hành lang rồi rẽ trái, đi thẳng đến chỗ thu viện phí.

"Huynh làm gì vậy?"

Bách Thảo kinh ngạc đuổi theo kéo anh lại,

"trả tiền cho cô."

Sắc mặt Nhược Bạch trầm lạnh, giật tay mình khỏi Bách Thảo.

"Không được làm vậy!", Bách Thảo luống cuống lại nắm riết tay anh, giọng khàn đi, "Cha huynh ốm nên cần tiền, cứ để em trả trước số tiền đó."

"Tôi có thể kiếm được tiền", Nhược Bạch nghiệm giọng, "Chuyện này không cần cô lo!"

"Vậy em phải lo gì? Lo luyện tập hay sao? Lo tham gia Cup thế giới hay sao? Nhược Bạch sư huynh, trong lòng huynh em chỉ là một cái máy tập Taekwondo phải không?", Nước mắt trào ra, giọng cô run run, "Nhược Bạch sư huynh, đúng không, trong lòng huynh em chỉ là một cái máy..."

Nhược Bạch cứng người.

"Nhược Bạch sư huynh, huynh đã vì em mà làm nhiều việc cho em như vậy. Tiền huynh kiếm được đưa cho em nộp lệ phí thi lên đại học, để cho em yên tâm thi cuối năm, huynh đã làm thay em ở chỗ làm thêm để tập cho em huynh đã bỏ lỡ bao thời gian luyện tập của bản thân", trái tim như quặn thắt, "Bây giờ cha huynh ốm nặng, cần tiền, em chỉ nộp trước một chút cũng không được sao?"

"Bách Thảo..."

"Vâng, em biết huynh có thể kiếm được tiền", nước mắt cô trào ra càng nhiều, Bách Thảo lấy tay quệt ngang miệng giọng run run, "Nhưng cần thời gian, vì sao không tiết kiệm thời gian ở bên cha huynh nhiều hơn? Lẽ nào huynh tha đi vay tiền của người khác cũng không cần tiền của em?"

Nhược Bạch gồng giọng:

"Tiền đó là để cô học đại học."

"Em sẽ thi đại học, em hứa với huynh, Nhược Bạch sư huynh, em sẽ thi đại học! Em sẽ đỗ trường đại học tốt nhất", Bách Thảo cố hết sức nói tiếp:

"Em không cần nhiều tiền như vậy", mắt đầm nước, Bách Thảo lắc đầu, "Mỗi tháng, riêng tiền làm thêm em có thể bỏ ra được một ít, trước đây em sống rất tốt, sau này cũng sẽ như vậy. Em học cũng rất tốt, thậm chí em cũng có thể lấy học bổng, chẳng phải huynh cũng học đại học như vậy sao?"

Cô nắm chặt tay Nhược Bạch.

"Nhược Bạch sư huynh, em xin huynh, hãy nhận đi.."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Nữ Toàn Phong 3: Cầu Vòng Trong Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.